D0457198 1Z
Duke University Libraries

22

Festtägliches

Gebetbuch,

geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

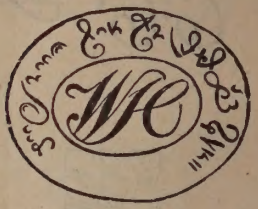

מחזור

ליום ראשון ושני של פסח

עם

תרגום אשכנזי.

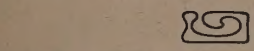

מוגה ומסודר ומתורגם

ע"י

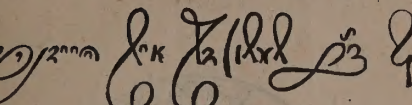

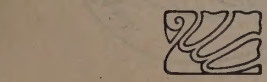

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim,
Druck u. Verlag von S. Lehrberger & Comp.
1905.

Gebete

für das

Peßachfest

mit

deutscher Übersetzung.

Geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

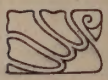

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim,

Druck u. Verlag von S. Lehrberger & Comp.

1905.

Beim Eintritt in die Synagoge spricht man:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

בְּבִיתְךָ אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ׃

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

מַה־טֹּבוּ אׇהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קְרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּבִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֵל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן׃ הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שְׁמָעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאׇמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְּעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קְרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
תְּהִלָּה לְדָוִד · אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch, worauf שמונה עשרה leiſe gebetet wird.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

Die Kedusch'a, bei der Wiederholung der שמנה עשרה, von Vorbeter und Gemeinde abwechselnd zu sprechen.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׃ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ מ׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ מ׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃ קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ מ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בָעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן (טל ומטר לִ) בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּ״אַ יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכָלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּ״אַ יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם. בָּ״א יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה. וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם· וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי· נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי· וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם· עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ· לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla, und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

ערובי חצרות·

המנהג לעשות ערובי חצרות בערב פסח, וכן עושין: גובין מעט קמח מכל אחד מן בעלי הבתים, ועושין מצה מן הקמח, ואח"כ עומד השמש והחזן שבצבור ותופסים המצה בידם, והחזן אומר לחברו שתפס עמו, הנה אנו רוצים לזכות אותן שלא נתנו מקמחן למצה זו, או מי שיבוא לדור עמנו אחר הפסח. והחזן מברך:

בָּ"אַ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

בְּדֵין עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְאַפָּקָא לְאַעָלָא מִן הַמְּבוֹאוֹת לַחֲצֵרוֹת וּמִן הַחֲצֵרוֹת לַמְּבוֹאוֹת וּמִשְׁתֵּיהֶן לְבָתִּים וּמִבָּתִּים לִשְׁתֵּיהֶן בְּכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה (וי"ט) לָנוּ וּלְכָל הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

ונוהגים להניח הערוב בבה"כ במקום משומר שלא יאבד ושלא יאכלוהו העכברים.

ערוב תבשילין.

Erub Tabschilin.

Fällt ein Festtag so, daß unmittelbar darauf Sabbat folgt, so muß man — um am Festtage die auf den Sabbat nötigen Speisen kochen zu dürfen — schon vor dem Feste, am Rüsttage desselben ein wenn auch noch so geringes Gericht Speisen zurücksetzen in der Absicht es am Sabbat zu genießen. Auf dieses Gericht hin darf man dann am Festtage selbst noch weitere Speisen für den Sabbat kochen. Man nennt dies ערוב תבשילין „Speisen-Vermischung." Der Hausherr nimmt nämlich am Vorabende des Festtages ein Brot und etwas Gekochtes oder Gebratenes (gewöhnlich ein Stück Fleisch oder Fisch) in die Hand und spricht in Gegenwart der Hausfrau in hebräischer oder in einer andern ihnen verständlichen Sprache folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns befohlen das Gebot des Erub.

בְּדֵין עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֵפָא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת׃

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt, zu backen, zu kochen, Speise warm zu erhalten, Lichter anzuzünden und überhaupt alles Nötige vom Festtage auf den Sabbat zu verrichten, sowohl uns, als jedem, der in diesem Orte wohnt.

Die Hausfrau zündet die Festtagslichter an und spricht dabei folgenden Segensspruch:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל־יוֹם טוֹב׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote, und uns befohlen, die Festtagslichter anzuzünden.

קבלת שבת.

צה מ׳ לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃
ק׳ נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃
מ׳ כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
ק׳ אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ׃
מ׳ אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ׃
ק׳ בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה נִכְרְעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ׃

ו כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ
הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ: ז אַל־תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר: ח אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָּעֳלִי: ט אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם וְהֵם
לֹא־יָדְעוּ דְרָכָי: י אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי
אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

יא שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ:
יב שִׁירוּ לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ:
יג סַפְּרוּ בַגּוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו:
יד כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־
אֱלֹהִים: טו כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: טז הוֹד־וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ:
יז הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
יח הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו:
יט הִשְׁתַּחֲוּו לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־
הָאָרֶץ: כ אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים: כא יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: כב יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר:
כג לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־
תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ:

צז פ׳ יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים׃
ק׳ עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ׃
פ׳ אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו׃ ק׳ הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה וַתָּחֵל הָאָרֶץ׃ פ׳ הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ׃
ק׳ הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃
פ׳ יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים
הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃ ק׳ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח
צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃
פ׳ כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ ק׳ אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע* שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃ פ׳ אוֹר־
זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה׃ קו״פ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּייָ וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃
צח פ׳ מִזְמוֹר שִׁירוּ לַייָ ׀ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת
עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃ ק׳ הוֹדִיעַ
יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ׃ פ׳ זָכַר
חַסְדּוֹ ׀ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־
אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ׃ ק׳ הָרִיעוּ לַייָ כָּל־
הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ׃ פ׳ זַמְּרוּ לַייָ בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה׃ ק׳ בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר

*) שִׂנְאוּ רָע הר׳ נקמץ בס״ס וכ״י וכמשפט העול׳ ויורד שיש לו כח לשנות הנקוד כמו האתנח וס״פ, וכמו שכתבתי בספרי משפטי טעמי אמ״ת, וכמבואר בספרי תורת אמת.

הָרִיעוּ לִפְנֵי ׀ הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ ט יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ י נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד
הָרִים יְרַנֵּנוּ׃ יא לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃

צה א יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט
הָאָרֶץ׃ ב יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־
הָעַמִּים׃ ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא׃
ד וְעֻז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ׃ ה רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃
ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים* אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם׃ ז בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר
אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן לָמוֹ׃ ח יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אַתָּה עָנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם׃ ט רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

צו א מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים הָבוּ
לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ ב הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ ג קוֹל יְהוָה עַל־
הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃
ד קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃ ה קוֹל־יְהוָה

*) קראים, כר' נקלמת בחירק וכא' מעלם.

שֹׁבֵר אַרְזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃
ו וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיֹון כְּמוֹ בֶן
רְאֵמִים׃ ז קוֹל יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ ח קוֹל
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ ט קוֹל
יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ
אֹמֵר כָּבוֹד׃ י יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה
מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יא יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְ
יָבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם׃

הז״ץ מנגן בנעימה. לחזי החזוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה · פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה׃ לכה
שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד · הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד · יְיָ
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד · לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה׃ לכה
לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה · כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה · מֵרֹאשׁ
מִקֶּדֶם נְסוּכָה · סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה׃ לכה
מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה · קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה · רַב
לָךְ שֶׁבֶת בָּעֵמֶק הַבָּכָא · וְהוּא יְחַמְּלוֹ עָלַיִךְ חֶמְלָה׃ לכה
הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי · לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי · עַל־יַד
בֶּן־יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי · קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי גְּאָלָהּ׃ לכה
הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי · כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי · עוּרִי עוּרִי
שִׁיר דַּבֵּרִי · כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה׃ לכה
לֹא תֵבְשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי · מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי · בָּךְ
יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי · וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ׃ לכה
וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ · וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ · יָשִׂישׂ עָלַיִךְ

אֱלֹהֶיךָ · כְּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה: לכה
יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי · וְאֶת־יְיָ תַּעֲרִיצִי · עַל יַד־אִישׁ בֶּן
פַּרְצִי · וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה: לכה
בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ · גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה ·
תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה · בּוֹאִי כַלָּה · בּוֹאִי כַלָּה: לכה
צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בְּפְרַחַ רְשָׁעִים · כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:
צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת · יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת · מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ · נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

מעריב ליל ראשון של פסח.

In den meisten Gemeinden wird am Sabbat kein ערבית gebetet; (in Frankfurt a. M. jedoch betet man dasselbe.)

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסען בעטעט דיא גמיינדע לייזע:

ב. בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
ק"ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים, וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ג. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שִׁמְךָ שֶׁל מַלְכֵּנוּ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

Abendgebet für das Peßachfest.

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der durch die Ätherwüste fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abteilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsternis und die Finsternis vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

ע"פ א"ב.

לֵיל שִׁמֻּרִים אוֹתוֹ אֵל חָצָה· בַּחֲצוֹת לַיְלָה
בְּתוֹךְ מִצְרַיִם כִּיָּצָא· גְּבוֹר עַל קָמָיו יַחֲצֵנוּ
כְּחָצָה· דוֹד מַעֲרִיב עֶרֶב וּנְזַמְּרֵנוּ בְּנֶפֶשׁ
חֲפֻצָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ· וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה· וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:

לֵיל שִׁמֻּרִים הוּא זֶה הַלַּיְלָה· וְעִתְּדוּ אֵל
בְּאָמֶר בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה· זֶה אֲשֶׁר הוּא לוֹ יוֹם וְלוֹ
לַיְלָה· חֹק אַהֲבָתוֹ יְזֻכּוֹר לְנִינֵי חָלַק לַיְלָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל: יחיד מומר אל מלך נאמן.

דברים ו' ד'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה· אֶחָד:
כלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־
נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ
בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת

ליל Die Bewahrungsnacht teilte der Allmächtige, als er einst Mitternachts durch Ägypten zog; o, möchte er sie abermals ebenso über seine Widersacher teilen! Dem Freundlichen, der den Abend dämmern läßt, Ihm wollen wir mit frohem Gemüte lobsingen: gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אהבה Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar: denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

ליל Die Bewahrungsnacht nannte er diese Nacht; denn genau beobachtete er den bestimmten Zeitpunkt, als er sprach: Um Mitternacht. Er ist es, dem der Tag, er, dem die Nacht gehöret. Beständige Liebe verhieß er Jenem *) der sich des Nachts in Haufen teilte; möchte er sie doch dessen Enkeln gedenken! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und mit ganzem Vermögen. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben, du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie

*) Stammvater Abraham.

עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ:
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ
הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Tore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euren Gott, von eurem ganzen Herzen und von eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich eurem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Öl einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Überflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht betört werde, daß ihr abfallet und fremden Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüte, bindet sie zum Zeichen an eure Hand und traget sie als Stirnband zwischen euren Augen; lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Tore; damit ihr und eure Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euren Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

במדבר ט"ו כ"ז-ל"ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת
עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף אהיכם לאמת.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹטָ רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sprich zu ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie ansehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber eurem Herzen und euren Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch aller meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch aus dem Lande Ägypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr ist dies alles und bewährt, und feststehend für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und allen unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wundertaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hoch erhoben über alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Ägyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

ע״פ א״ב.

פֶּסַח אָכְלוּ פְחוּזִים. וְנִפְלָאוֹת חוֹזִים. בִּימֵי חַג הַמַּצּוֹת׃
פֶּסַח בָּנוּ לִשְׁמֹר לְדוֹרוֹת. פְּנֵה לָנוּ לְהוֹרוֹת. כִּימֵי חַג הַמַּצּוֹת׃
פֶּסַח גָּזַר עִנּוּי אֻמּוֹנִים. אַרְבַּע מֵאוֹת נִמְנִים. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח דַּת שָׁבוּעִים יְמַלֵּא. וְיוֹם נָקָם יְגַלֶּה. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח הָרַג בְּכוֹרֵי חָם. וּבֶן בְּכוֹרוֹ רָחָם. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח וָעַד לִשְׁפֹּט מַרְשִׁיעִים וּלְהַעֲלוֹת לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח זֶמֶר בְּנוּף נִתָּן. לְגֹאוֹל בְּנֵי אֵיתָן. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח חֶרֶב עַל רִשְׁעֵי הֲדֹם. בְּיַד צַח וְאָדוֹם. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח טְבִיחַת נִינֵי כוּשׁ. לְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּרָכוּשׁ. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח יְדִידוּת קֵן שְׁדוּדָה. כַּנֵּס אוֹם נְדוּדָה. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח כָּרַת לְשָׁמּוֹ מִסִּים. וְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּנִסִּים. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח לוֹחֲצֵינוּ יִלְחָץ. וְיִרְפָּאֵנוּ מִמַּחַץ. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח מִלֵּא הֲמוֹן הֲרָקָה. וְהִסִּיעַ גֶּפֶן שׁוֹרֵקָה. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח נְגִינוֹת צַר יַשְׁפִּיל. וְגִיל עַמּוֹ יַכְפִּיל. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח סִגֵּר זֵדִים לַהֶבֶר. וְרִפֵּא עַמּוֹ מִשֶּׁבֶר. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח עֲבוּר כָּל צוֹרֵר שָׁמוּר. וְנָקָם עַמּוֹ כָּאָמוּר. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח פְּחֵד בָּתֵּי מִצְרִים. וּבֶן בְּעִנּוּי נוֹצְרִים. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח צְפִירַת צַר לַעֲלוֹקָה. כַּנֵּס אוֹם חֲקוּקָה. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח קָשַׁר לְצַר אָבְדָה. וְגָאַל יְדִידִים מֵעֲבוֹדָה. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח רָמִים זֵרִים תְּהָרֵס. וְרַעֲיָתְךָ תְּאָרֵשׁ. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח שָׁת בְּכָל בַּיִת יְלִיל. בְּצֵאתוֹ בַּחֲצוֹת לַיִל. בְּ״חַ״פֶּ״ס׃
פֶּסַח תֶּבֶן וְהוֹחֵק לְאוֹת. לְהַרְאֵנוּ בּוֹ נִפְלָאוֹת. כְּ״חַ״פֶּ״ס׃

פֶּסַח תְּהִלָּה לְשֵׁם שֶׁכֵּן שְׁחָקִים. תָּקְפּוּ יַבִּיעוּ

פסח Peßach [1]) aßen die Eilfertigen und sahen Wunder
in den Tagen Peßachs.
Peßach ist zum Schutze der Nachwelt bestimmt; o, wende Dich uns zu,
um zu belehren, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach wurde Sklaverei über die Treuen verhängt, vierhundert vollzählige
Jahre, in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er das Gesetz jener Wochen [2]) vollführen, den Tag der
Rache zeigen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach schlug er Chams [3]) Erstgeburt, schonte seines Erstgebornen
in den Tagen Peßachs.
Peßach bestimmte er, Frevler zu richten, Retter auf Zions Gebirg zu
führen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach richtete er eine Niederlage in Nof [4]) an, um Ethans [5]) Söhne
zu erlösen in den Tagen Peßachs.
Peßach wird die Frevler der Erde des Schwertes Schärfe treffen,
wie in den Tagen Peßachs.
Peßach war die Niederlage der Enkel Kuschs [6]) um sein Volk mit Reichtum heraus zu führen in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er des Feindes beliebten Stammsitz zerstören, sammeln sein
zerstreutes Volk, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er ausgerottet die, so Tribut erpreßten, befreit sein Volk
durch Wunder in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er jene drücken, die uns gedrückt, uns von den Wunden
heilen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er unnützes Gesindel ausgerottet, die edle Weinrebe
verpflanzt in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er des Feindes Lieder erniedrigen, verdoppeln seines Volkes
Freude, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er jene Stolzen der Pest preisgegeben, sein Volk gerettet vom
Schaden in den Tagen Peßachs.
Peßach wird sein Grimm über jeden Frevler wüten, sein Volk nach
Verheißung rächen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach schreckte er Ägyptens Bewohner, als er das Leiden seiner Gehorsamen vernahm in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er der Sittenlosen Hoheit stürzen, eine wohlgesittete Nation
wieder aufnehmen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er des Tyrannen Untergang beschlossen, befreit die Frommen
vom Frohndienst in den Tagen Peßachs.
Peßach wirst Du stolze Frevler dahinfahren lassen und Dir Deine Getreuen wieder verloben, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach füllte er jedes Haus mit Wehklagen, als er Mitternachts auszog
in den Tagen Peßachs.
Peßach war als Vorbereitung eingesetzt, uns fernerhin Wunder zu zeigen,
wie in den Tagen Peßachs.

פסח Peßach verkündet den Ruhm dessen, der im Himmel thronet. Seine Allmacht wurde nah und fern

---

1) Das Überschreitungs-Opfer oder Fest.
2) Wovon in Daniel 9, Meldung geschieht.
3) Der Stammvater von Mizrajim.
4) Eine Provinz in Mizrajim.
5) Stammvater Abraham.
6) Ein Sohn von Cham.

קְרֹבִים וּרְחוֹקִים. תֶּקֶף כְּבוֹדוֹ בַּיָּם מְחֻקָּקִים.
שִׁיר וְתִשְׁבָּחוֹת מְשׁוֹרְרִים וּמְשַׁחֲקִים:
בְּגִילָה בִּרְנָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְּהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא. מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ לִפְנֵי מֹשֶׁה:

לֵיל שִׁמֻּרִים סִמָּן הוּא לֶעָתִיד לָבֹא.
עֶלְיוֹן כִּי בֹא יָבוֹא. פָּקוֹד יִפְקוֹד עַם קְרוֹבוֹ.
צוּרֵנוּ הוּא נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ: זֶה צוּר
יְשַׁעֲנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ.

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

לֵיל שִׁמֻּרִים קְרָאוּ נוֹרָא עֲלִילָה. כִּי בוֹ
שָׁבַר מִטֵּה עֻגְלָה. רָעֵץ יְרַעֵץ אִם מַדְקָה
וְאָכְלָה. יוֹסִיף שֵׁנִית בּוֹ לְהַגְאֵלָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ
אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ
וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי
אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

gepriesen, die Macht seiner Herrlichkeit ward beim Meere gegründet; dort stimmten sie Lieder an, dort ertönten Lobgesänge, In hoher Lust und Freude sprachen sie Alle!

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wundertäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

ליל Die Bewahrungsnacht ist eine Vorbedeutung künftiger Zeiten. Er wird wieder kommen, der Allerhabene, sein verwandtes Volk zu besuchen. Unser Schutz ist er, laßt uns in ihm frohlocken, laßt uns fröhlich sein! „Dieser ist der Fels unserer Rettung!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

ליל Die Bewahrungsnacht nannte er diese Nacht, er, der Furchtbare in seinen Taten, zerbrach in ihr das Joch, das uns das Kalb*) aufgelegt. Noch wird er den allzermalmenden und verheerenden Feind zertrümmern, uns abermals zu erlösen. Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

השכיבנו Laß Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rat, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens!

*) Ein Beiname Mizrajims, nach Jerem. 46, 20.

לֵיל שִׁמֻּרִים, שִׁמְעוּ לְעַם אֲהֻבִים· אֲשֶׁר
חִצִּיל מִיַּד לְהָבִים· תְּשׁוּעָה הִיא לְבַת
רַבִּים· בְּנַחַת וְשָׁלוֹם בִּלְי פַּחַד שׁוֹכְבִים:
(לֵיל שִׁמֻּרִים לְשׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:)

נק"ק מין לומרים אזכרה.

אֻזְכָּרָה שְׁנוֹת עוֹלָמִים יָמִים מִקֶּדֶם· בַּנְּעָלִים
יָפְיָפִית בַּת נָדִיב הַקֻּדָּם· גִּבּוֹל גְּבוֹהַּ תְּחוּם צָעִיר
רַדַּם· דְּגֻמַּת מְלָכִים בֵּית אֱלֹהִים אֲהֻבִּים· הֲרָאוֹת
בָּעֲזָרָה בְּקִרְבָּן פָּנִים לְקֶדֶם· וּבְדִמֵּי פִּסְחֵי מִזְבַּח
הַקֹּדֶשׁ לְאָדֹם: זֶבַח הַמְיֻחָד לַשֵּׁם בִּקֶּר וָעֶרֶב· חֹק
הֲלִיכָתוֹ כָּל־הַשָּׁנָה קָרֵב· טָעוּן הַקְדָּמָה עֶרֶב פְּסָחִים
לְהִתְקָרֵב· יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה צֶדֶק יָלִין בָּהּ בְּקָרֵב··
כְּאֵין אַחֲרִיתָהּ הַתֵּר, וְהַמְקֻדָּשׁ חָרֵב· לַעֲבוֹד בַּפֶּה
נִכְסְפְתִּי לְרֵיחַ עָרֵב: מְדֻבָּר נָוֶה מְשׂוֹשׂ כָּל הָאָרֶץ
וְעֹלוֹסֶיהָ· נִשְׁחַט בָּהּ הַפֶּסַח בְּשִׁלּוּשׁ אוֹכְלוֹסֶיהָ·
סוֹדֶרֶת עֲנָיַת הַלֵּל לְוָיֶיהָ בְּקִלּוֹסֶיהָ· פְּרָחֶי אַהֲרֹן
עוֹמְדִים בְּשׁוּרוֹת פְּלוּסֶיהָ· צְדֵי הַיְסוֹד זְרוֹק דְּמֵי
מְקֻלָּסֶיהָ· קַשֵּׁר אֱמוּרִין עַל מִזְבַּח מְלוּסֶיהָ: רְעִים
לְמִנְיָו בַּלַּיְלָה נֶאֱכָל עָלִיל· שִׁשִּׁים מִצְוֹת טָעוּן וְרִבּוּעַ
הַכְּלִיל· תּוֹף וְחָלִיל יִשָּׂאוּ יְהוּדָה וְגָלִיל· מְקִים
דְּבַר עַבְדּוֹ וַעֲצָתוֹ בַּעֲלִיל· אוֹמֵר לִירוּשָׁלַם תּוּשָׁב
וְחָרְבוֹתַיִךְ אַתְלִיל· בְּרִבְיוֹן יוֹפִי צִיּוֹן חֵיק תַּכְלִיל·
חֻלָּה וְאַרְמְנוֹתֶיהָ בְּסַכַּת שָׁלוֹם תַּטְלִיל· אָז תַּחְפֹּץ
וְבַחֵי עֵרֶךְ עוֹלָה וְכָלִיל:

ליל Die Bewahrungsnacht ist hochgerühmt bei dem geliebten Volke, das er der Hand der Lehabim[1] entrissen; ein Heil ist sie der Fürstentochter (Israel), in ihr ruht sie vergnügt, friedlich und sorgenlos.

אוכרה Der früheren Jahre, der Tage der Vorzeit gedenke ich, da die Tochter (Israel) des Ersten der Edlen (Abraham) herrlich geschmückt nach jener hochgelegenen Grenzstadt des jüngsten Stammes (Binjamin) reiste und mit fürstlichen Gaben hin nach dem Gotteshaus wallte. Dort im Vorhofe erschien sie mit ihren Opfern und rötete den Altar mit dem Blute der Peßachopfer. Das gewöhnliche Morgen- und Abendopfer, das das ganze Jahr hindurch dargebracht wurde, mußte deshalb am Vorabend des Peßachfestes früher als sonst geopfert werden; denn nur in Jerusalem, die Stadt der Gerechtigkeit, und in keiner andern Stadt, war das Opfern erlaubt. — Jetzt, da das Heiligtum zerstört ist, will ich statt des Opferduftes, Gott mit meinem Munde dienen. In der jetzt öden, früher reizenden, wonnevollen Stadt wurde das Peßachopfer nach Ordnung dreier Abteilungen geschlachtet. Die Leviten stimmten dazu ihre Loblieder an, die jungen Priester standen in ihren wohlgeordneten Reihen, sprengten das Blut gegen den Grund der Altarseite und ließen die Opferstücke auf dem Altarherde in Rauch aufgehen. Dann wurde das Peßachlamm von der Gesellschaft, die es zusammen dargebracht, in derselben Nacht gebraten verzehrt. Sechzig Gebote waren bei diesem Opfer zu beobachten[2], auch wurden vier Becher Rotwein dazu getrunken. — Pauke und Flöte wird Juda und Galiläa, ergreifen einst, wann der Herr seiner Propheten Verheißung, seinen Beschluß öffentlich bestätigen wird, wann Er spricht: Jerusalem wird wieder bewohnt, seine Trümmer wieder aufgerichtet! So kröne denn wieder Zions Stadt mit Fülle von Pracht, breite Deine Friedensdecke über ihre Wälle und Paläste aus, dann werden Opfer der Gerechtigkeit, Brand- und Ganzopfer Dir wieder gefallen!

---

1) Name eines der Stämme Mizrajims.

2) In dem Abschnitte des Peßachopfers (II. M. 12) sind sechzig Gebote enthalten. Siehe darüber die Commentare.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל־יְרוּשָׁלָם:

לדצמ׳ וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

Am Sabbat. ושמרו Die Kinder Israels sollen den Ruhetag beobachten, daß sie den Ruhetag bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er geruht und gefeiert.

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. — König, Helfer, Retter, und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter!

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebietet.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Am Ausgang des Sabbat wird dieses eingeschaltet:

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתַּתֵּר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ וְמַנֵּי שָׁשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת הָרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

Am Ausgang des Sabbat wird hier eingeschaltet:

ותודיענו Und Du machtest uns kund, Ewiger, unser Gott, die Aussprüche Deines Heiles und lehrtest uns, die Gesetze Deines Willens zu üben. — Du gabst uns, Ewiger, unser Gott, gerechte Vorschriften, wahrheitsvolle Lehren und heilsame Satzungen und Gebote. — Du schenktest uns freudige Zeiten, heilige Feier, frohe Feste, und verliehest uns sabbatliche Weihe, feiertägige Herrlichkeit, festliches Wonnegefühl. — Du hast unterschieden, Ewiger, unser Gott, zwischen Heiligem und Alltäglichem, zwischen Licht und Finsternis, zwischen Israel und den Völkern, zwischen dem siebenten Tage und den sechs Werktagen. Du hast auch zwischen der Heiligkeit des Sabbat und der Heiligkeit des Festtages unterschieden; und wie Du den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiligt, so hast Du bevorzugt und geweihet Dein Volk Israel durch Deine Heiligkeit.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbattage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbat und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, es möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen; gefällig und angenehm aufgenommen werden das Andenken an uns und die Erinnerung an uns — das Andenken unserer Väter, das Andenken an Messias, den Sohn Davids, Deines Dieners, das Andenken an Jerusalem,

וְזָכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Deine heilige Stadt, und das Andenken an Dein ganzes Volk, das Haus Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden an diesem Tage des Mazzothfestes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbat und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbat,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, damit Dir stets gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד
לָעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ
בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Am Sabbat wird ויכלו bis לעשות gebetet und dann das Kaddisch gesprochen.
In Frankfurt a. M. jedoch setzt man die ברכה טעם אבות noch hinzu.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל
אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה
וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר
עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי
וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, bist der Herr alles Friedens. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Trugreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde! Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken! Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen, und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf sprechet Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, den heiligen Tempel bald, in unsren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme!

Am Sabbat wird ויכלו bis לעשות gebetet und dann das Kaddisch gesprochen. In Frankfurt am Main jedoch setzt man die ברכה מגן אבות hinzu.

ויכלו „Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte."

נכפ"מ מוסיפים:

מ׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

נ׳ מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לָהֲנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְרֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

נ״ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

Der Vorbeter ſpricht das ganze Kaddiſch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

וְכַד רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vorb. ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigentümer von Himmel und Erde! —

Gem. Sein Wort war der Urväter Schild, sein Ausspruch belebet die Toten. Der heilige Gott, dem Keiner gleicht, der seinem Volke die Ruhe gibt an seinem heiligen Sabbattage — denn an ihnen hat er Wohlgefallen, daß er ihnen die Ruhe gegeben: — vor ihm stehen wir im heiligen Dienste, in Furcht und Zittern, und loben und bekennen seinen Namen Tag für Tag und immerfort mit unseren Lob- und Segenssprüchen. Gott, dem allein der Dank gebühret: er ist der Herr des Friedens, der den Sabbat heiliget und den Siebenten segnet, und in Heiligkeit die Ruhe gibt dem Volke, das sich erquikt und beseligt fühlt — zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe, heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, Deinen heiligen Sabbat in Liebe und Wohlgefallen genießen, damit an ihm ruhe Israel das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbat.

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אֶרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, יגדל.

סדר עטיפת הטלית.

Bevor man sich mit dem טלית umhüllt, spricht man folgendes:

הִנְנִי מִתְעַטֵּף בְּטַלִּית שֶׁל־צִיצִת כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנִי מִתְכַּסֶּה בְטַלִּית בָּעוֹלָם הַזֶּה כֵּן תִּזְכֶּה נִשְׁמָתִי לְהִתְלַבֵּשׁ בְּטַלִּית נָאָה לָעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן, אָמֵן:

Dann wird stehend diese ברכה gesprochen:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Hierauf umhüllt man sich mit dem טלית und spricht:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהִי חֲשׁוּבָה מִצְוַת צִיצִת זוֹ כְּאִלּוּ קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וּתְרי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ. אָמֵן:

Man legt das Talith wieder vom Gesichte zurück und umhüllt sich dergestalt damit, daß man auf jeder Seite eine Zizith vor sich und eine hinter sich hat.

בייא הייגטריטט אין דיא זינאַגאָגע שפריכט מאַן:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ:

מאַן געהט מיט אַנשטאַנד היניין אונד שפריכט:

בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ:

נאַך דעם הייגטריטט אין דיא זינאַגאָגע שפריכט מאַן:

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

נקזה לר׳ שלמה בן גבירול. ב׳ תנועות ויתד וב׳ תנועות.

שַׁחַר אֲבַקֶּשְׁךָ· צוּרִי וּמִשְׂגַּבִּי· אֶעֱרֹךְ לְפָנֶיךָ· שַׁחְרִי וְגַם־עַרְבִּי:
לִפְנֵי גְדֻלָּתְךָ· אֶעְמֹד וְאֶבָּהֵל· כִּי־עֵינְךָ תִרְאֶה· כָּל־מַחְשְׁבוֹת לִבִּי:
מַה־זֶּה אֲשֶׁר יוּכַל· הַלֵּב וְהַלָּשׁוֹן לַעֲשׂוֹת, וּמַה־כֹּחַ· רוּחִי בְּתוֹךְ קִרְבִּי:
הִנֵּה לְךָ תִיטַב· זִמְרַת אֱנוֹשׁ, עַל־כֵּן אוֹדְךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה· נִשְׁמַת אֱלוֹהַּ בִּי:

פֿאָר דעם מאָרגענגעבעט פֿלעגט מאַן פֿאָלגענדעז צו שפרעכען:

אֲנִי קְרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי׀ עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שְׁמְעָה תְפִלָּתִי׀ יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי:

Gebet.

Beim Eintritt in die Synagoge spricht man:

Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit.

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

Laßt uns in Gottes Haus voll Ehrfurcht treten!

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

Wie lieblich sind Deine Zelte, Jakob, Deine Wohnungen, Israel! Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit. Ewiger, ich liebe Deines Hauses Stätte, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thronet. Hier bete ich an, beuge ich das Knie und verneige mich vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Hier richte ich mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich und gewähre mir Deinen zuverlässigen Beistand!

שחר Des Morgens flehe ich Dich an, mein Fels und Schutz!
Ich ordne mein Gebet zu Dir des Morgens, wie des Abends.

לפני Erschrocken stehe ich vor Deiner Größe da,
Du, dessen Auge alle die Gedanken meines Herzens sieht.

מה Was kann darum das Herz, die Zunge vorbringen Dir?
Was meine Kraft? mein Geist in meinem Innern?

הנה Des Menschen Loblied doch, gefällt Dir wohl —
So will ich danken Dir, so lange die Seele weht in mir.

Vor dem Morgengebet pflegt man folgendes zu sprechen:

Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet. In Gerechtigkeit schaue ich Dein Antlitz, ergötze erwachend mich an Deiner Gottesgestalt. Ich vertraue auf Dich, Ewiger; ich spreche: mein Gott bist Du! Höre meines Flehens Stimme, da ich zu Dir bete, da ich meine Hände erhebe zu Deiner heiligen Verkündungsstätte. Ewiger, mein Gott, ich bete zu Dir, und Du heilst mich. Zu Dir, Ewiger, rufe ich, meinen Herrn flehe ich an. Laß über Deinen Knecht Dein Antlitz leuchten, hilf mir durch Deine Güte! Denn auf Dich, Ewiger, harre ich, Du antwortest, mein Herr, mein Gott! Höre mein Gebet, o Ewiger, mein Flehen vernimm, zu meinen Tränen schweige nicht! Höre, Ewiger und sei mir gnädig! Ewiger, sei ein Helfer mir!

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי
בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קְרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל
הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְמִישׁוֹר
בְּמַקְהֵלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

שלשה עשר עקרים, בחרוזים מסדורים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם וְכָל־נוֹצָר יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ׃
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ׃
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ׃
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ׃
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ׃
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ׃
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ׃
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ׃
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ׃

Stufengesang von David. Ich freue mich, da man zu mir spricht: „Laßt in des Ewigen Haus uns gehen.“ Wie wer gefunden große Beute, so freue ich Deines Spruches mich. Horch auf meinen Hilferuf, mein König und mein Gott, denn zu Dir bete ich! Ewiger, am Morgen höre meine Stimme, am Morgen stelle ich mich Dir dar, und schau empor. Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet! Mein Fuß steht in Geradheit, in Versammlungen will ich den Ewigen preisen.

Die dreizehn Glaubenslehren.

1. Hochgelobt sei der lebendige Gott, und gepriesen; Er ist, und keine Zeit beschränkt sein Dasein.
2. Er ist einzig; keine Einheit ist seiner Einheit gleich, unbegreiflich und unendlich ist das Wesen seiner Einheit.
3. Er hat nicht die Form eines Körpers und ist kein Körper; nichts können wir mit ihm vergleichen in seiner Heiligkeit!
4. Er war vor allen Wesen, die geschaffen worden; Er ist der Erste und ohne Anfang ist sein Anfang.
5. Er ist der Herr der Welt, und jedes Geschöpf verehrt seine Größe und seine Herrschaft.
6. Den Strom prophetischen Lichtes gewährte er den Männern seiner Wahl und Zierde.
7. Nie erstand in Israel wieder ein Prophet, wie Mosche war, der die erscheinende Gottheit schaute.
8. Lehre der Wahrheit gab der Allmächtige seinem Volke, durch diesen seinen Propheten und Vertrauten seines Hauses.
9. Diese seine Lehre wird Er, der Allmächtige, nie umwandeln und sie in Ewigkeit mit einer andern nicht tauschen.
10. Er sieht und weiß unsere Geheimnisse, Er schaut den Ausgang jeder Sache, bevor sie noch beginnt.
11. Er vergilt dem Frommen nach seinem Tun, Er bestraft den Frevler mit Bösem, seinem Frevel gemäß.
12. Er wird am Ende der Tage unsern Gesalbten senden, um zu erlösen, die seiner Hilfe harren.
13. Einst wird Er, der Allmächtige, die Toten erwecken, in seiner großen Huld. Gelobt sei in Ewigkeit der Name seines Ruhmes

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי מָנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־
הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים
גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם
אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

מיין דען מייגטען קהלות אשכנז ווירד היער גלייך אלהי נשמה מגגעבמגגען.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ
וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ
וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי
תוֹרָתֶךָ לִשְׁמָהּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Der Herr der Welt, er hat regiert, ehe noch ein Wesen geschaffen war. Und als durch seinen Willen das All entstand, wurde sein Name Regent genannt. Und wenn das weite All vergeht, wird er allein, der Furchtbare, regieren. Er war, er ist und er wird sein in Herrlichkeit. Er ist einzig, kein Zweiter ist ihm gleich, ihm ähnlich. Ohne Anfang ist er und ohne Ende, sein ist die Macht und die Herrschaft. Er ist mein Gott! mein Erlöser lebt, mein Fels im Leiden zur Zeit der Not. Er ist mein Panier, meine Zuflucht, mein Kelch des Heils, wenn ich ihn anrufe. In seine Hand befehle ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich wache; und mit meinem Geiste auch meinen Leib. „Gott ist mit mir, ich fürchte nichts!"

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns das Händewaschen befohlen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Menschen in Weisheit gebildet und ihn mit Öffnungen und Höhlungen geschaffen hat. Es ist offenbar und bekannt vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, daß wenn eine von ihnen offen oder geschlossen bleibt, es nicht möglich ist, bestehen zu können und am Leben zu bleiben vor Deinem Angesichte. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und wundervoll erhält.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, mit den Worten der Thora uns zu beschäftigen.

Laß doch, Ewiger, unser Gott, die Worte Deiner Thora angenehm sein unserem Munde und dem Munde Deines Volkes, des Hauses Israel, daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Israel, allesamt Deinen Namen erkennen und Deine Thora erlernen. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der seinem Volke Israel die Thora gelehrt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר הַפֵּאָה
וְהַבִּכּוּרִים וְהָרַאְיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ
דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לוֹ לָעוֹלָם הַבָּא: וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים
וּבִקּוּר חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה
וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ
אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן
לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:
דיא פֿרויען זאַגען: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der aus allen Völkern uns erkoren und seine Thora uns gegeben. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir, und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden! — פאה[1]) Für die folgenden Dinge ist kein beschränkendes Maß festgesetzt; für die Enden des Ackerfeldes, die für die Armen bestimmt sind, für die darzubringenden Erstlingsfrüchte, für die Opfer beim Erscheinen im Tempel, für die Werke der Wohlthätigkeit und für das Erlernen der Thora. Von folgenden zehn Dingen genießt der Mensch die Früchte in dieser Welt, während die Hauptsumme ihm sicher gestellt ist für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrerbietung gegen Vater und Mutter, die Werke der Wohltätigkeit, der Besuch des Lehrhauses früh und spät, die Gastlichkeit gegen Heimatlose, die Krankenpflege, die Ausstattung von Bräuten, das Geleit der Toten zum Grabe, die Andacht beim Gebete, das Friedenstiften zwischen einem und dem andern — das Erlernen des göttlichen Gesetzes aber hält allen diesen das Gleichgewicht.

Mein Gott! die Seele, die Du mir rein gegeben, Du hast sie geschaffen, Du hast sie gebildet, Du hast sie mir eingehaucht, Du bewahrst sie in mir. Du wirst sie einst zu Dir nehmen und sie einst mir wiedergeben in der Zukunft. So lange die Seele in mir ist, will ich Dich bekennen, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Werke, Herr aller Seelen! Gelobt seist Du, Ewiger, der den Toten die Seelen wiedergiebt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Hahne den Naturtrieb gegeben, die Scheidung zwischen Tag und Nacht zu bemerken.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Heiden erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Sklaven erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Weibe erschaffen.

(Die Frauen sagen: Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nach seinem Wohlgefallen erschaffen.)

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Blinden sehend macht.

---

1) Mischna, Pea 1, 5. — Talmud Sabbat 127, 1.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הָכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי: וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ
לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי
בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֵט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ
לְהִשְׁתַּעְבֵּד־לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע
וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל
דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יֵהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה
עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Nackten kleidet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gefesselten löset.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gebeugten aufrichtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Erde über den Wassern ausgedehnt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der für alle meine Bedürfnisse sorgt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Schritte eines jeglichen lenket.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Macht umgürtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Herrlichkeit krönet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Ermatteten Kraft verleiht.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Schlaf nimmt von meinen Augen und den Schlummer von meinen Wimpern.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns in Deiner Lehre anzuleiten und uns Anhänglichkeit an Deinen Geboten zu verleihen! Laß uns nicht kommen in die Gewalt der Sünde, nicht in die Gewalt von Vergehung und Missetat, nicht in Versuchung und nicht in Schande! Laß die Lust zum Bösen uns nicht beherrschen; halte uns fern von bösen Menschen und böser Gesellschaft; laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und den guten Werken; beuge unseren Sinn, daß er Dir sich unterwerfe. Laß uns heute und an jedem Tage Gunst, Gnade und Erbarmen finden in Deinen Augen und in den Augen aller, die uns sehen, und erzeige uns Gutes in Gnaden. Gelobt seist Du, Ewiger, der seinem Volke Israel Gutes erzeigt in Gnaden.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und vor Unverschämtheit, vor bösen Menschen und böser Gesellschaft, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor verderblicher Verführung, vor hartem Gerichte und einem harten Gegner, er sei Bundesgenosse oder nicht.

Vor Allem soll der Mensch gottesfürchtig sein im Innern, die Wahrheit bekennen und die Wahrheit reden, wie er sie im Herzen hat, und am frühen Morgen bete er folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ מָה חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקֵנוּ מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ מַה־כֹּחֵנוּ מַה־גְּבוּרָתֵנוּ מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכוֹרֶךָ שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיֵשֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבְּחֲךָ וּלְפָאֲרְךָ וְלָבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא. קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Was sind wir? was ist unser Leben? was ist unsere Frömmigkeit? was sind unsere Tugenden? was ist unsere Hilfe? was unsere Kraft? was unsere Stärke? Was können wir vorbringen vor Dir? Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Sind nicht alle Helden vor Dir wie ein Nichts und die Männer von Namen, als wären sie nie gewesen und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntnis? Denn die Menge ihrer Taten ist nur Tand und die Tage ihres Lebens sind eitel und des Menschen Vorzug vor dem Tiere ist nichts, denn alles ist eitel!

Wir aber, Dein Volk, sind Genossen Deines Bundes, Kinder Abrahams, Deines Freundes, dem Du jene Verheißung getan auf dem Berge Morijah;*) wir sind Nachkommen Isaaks, seines einzig Geliebten, der sich Dir hingeben wollte auf dem Altare; wir sind die Gemeinde Jakobs, Deines erstgebornen Sohnes, den Du so sehr geliebt, an dem Du Dich so sehr erfreuet, daß Du ihn Israel und Jeschurun genannt.

Daher sind wir verpflichtet, Dir zu danken, Dich zu preisen und zu rühmen, Deinen Namen zu loben, zu heiligen und ihm Preis und Dank zu widmen. Heil uns! wie herrlich ist unser Anteil, wie lieblich unser Los und wie schön unser Erbe! — Heil uns, die wir zweimal an jedem Tage, des Morgens früh und des Abends spät, ausrufen:

Höre, Israel, der Ewige ist
unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du warst derselbe, bevor das Weltall geschaffen war, Du warst derselbe, nachdem die ganze Schöpfung stand, Du bist derselbe in dieser Welt, bist es in der zukünftigen. Heilige Deinen Namen durch die zu seiner Heiligung Berufenen, heilige ihn in Deiner Welt, und durch Dein Heil möge unser Glückshorn sich hoch erheben. Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Deinen Namen heiligest vor aller Welt!

*) 1. B. M. 22, 16—19.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קֹוֶיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ
לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ
בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ
שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא
עָלֵינוּ וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה
בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

אין דען מייזטען קהלות אשכנז ווירד היער ברכות התורה (זייטע 6) געבעטעט.

שמות ל׳. ויקרא ו׳.

וַיְדַבֵּר יְהוָֹה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ
נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ
וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם
וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא
יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָֹה:
וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם
לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד
יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־
הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו
וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ
לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel, auf Erden und in den höchsten Himmelshöhen. Wahr ist es, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir gibt es keinen Gott. O, sammle doch, die Deiner harren, von den vier Enden der Erde, damit alle Wesen dieser Welt einsehen und erkennen, daß Du allein nur Herr über alle Reiche der Erde bist. Du hast den Himmel geschaffen und die Erde, das Meer und alles, was in ihnen ist. Wer unter allen Deinen Geschöpfen höherer oder niederer Wesen, könnte zu Dir sagen: was tust Du da? — Unser Vater im Himmel, erzeige uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt wird, und erfülle an uns, Ewiger, unser Gott, was geschrieben steht: Um jene Zeit werde ich euch heimbringen, zur Zeit da ich euch sammeln werde; denn ich werde euch Namen und Ruhm unter allen Völkern der Erde geben, indem ich euere Gefangenen zurückführen werde vor euern Augen — spricht der Ewige.

In den meisten Gemeinden mit deutschem Ritus (Gebrauche) werden hier ברכות התורה (Seite 7) gebetet.

(II. Mos. 30.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Du sollst ein kupfernes Becken machen und ein kupfernes Gestell dazu, zum Waschen; dieses sollst du zwischen das Stiftszelt und den Opferaltar setzen und Wasser hinein tun. Darin sollen Aharon und seine Söhne Hände und Füße waschen. Wenn sie in das Stiftszelt gehen, sollen sie sich waschen — auf daß sie nicht umkommen — oder wenn sie zum Opferaltar hintreten, um ihr Amt zu verrichten, dem Ewigen zu Ehren ein Brandopfer in Rauch aufgehen zu lassen, da sollen sie sich Hände und Füße waschen, auf daß sie nicht umkommen. Dieses sei ihnen ein ewiges Gesetz, ihm und seinen Nachkommen auf ihre künftigen Geschlechter. — Der Priester ziehe sein leinenes Gewand an und lege leinene Beinkleider an seinem bloßen Leibe an, nehme die Asche hinweg, zu welcher das Feuer auf dem Altar das Ganzopfer verzehrt hat, und lege sie neben den Altar; dann ziehe er diese Kleider aus und lege andere Kleider an und bringe die Asche aus dem Lager hinaus an einen reinen Ort.

במדבר כ"ח. וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ
לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ
לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה
בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר
סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ
הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ
תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

ויקרא ו', ו' וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־
קְטֹרֶת הַסַּמִּים בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ
אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ:

במדבר ל'. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת
וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ
קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׂחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר
אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר וְהִקְטִיר
עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־
הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה: וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם
יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

(IV. Mos. 28.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Gebiete den Kindern Israels und sprich zu ihnen: Mein Opfer, meine Speise für mein Feuer, meinen angenehmen Geruch, sollt ihr mir sorgfältig zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen darzubringen habt: jeden Tag zwei einjährige Lämmer ohne Leibesfehler zum beständigen Ganzopfer; das eine Lamm sollst du des Morgens darbringen, und das andere Lamm sollst du zwischen beiden Abenden darbringen. Dazu ein Zehntel Epha feinen Mehls zum Mehlopfer, eingerührt mit einem viertel Hin gestoßenen Baumöls — das tägliche Opfer, das am Berge Sinai zum angenehmen Geruch, ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren, vollbracht worden. Sein Trankopfer sei ein viertel Hin für jedes Lamm, im Heiligen gieße man den Guß des Weines dem Ewigen zu Ehren. Das andere Lamm bereite zwischen beiden Abenden, mit dem Mehl- und Trankopfer wie des Morgens sollst du es bereiten, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren.

(III. Mos. 1, 11.) Man schlachte es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen, und die Söhne Aharons, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

Du bist der Ewige, unser Gott, vor dem unsere Väter das Räucherwerk darbrachten damals, als der heilige Tempel noch stand; nach dem Gebote, das Du ihnen in Deiner Lehre durch Mosche, Deinen Propheten, vorgeschrieben hast:

(II. Mos. 30, 34.) Der Ewige sprach zu Mosche: Laß dir Gewürze bringen: Balsam, Seenagel (Onychmuscheln) und Galban, diese Gewürze nebst reinem Weihrauch — von jedem gleich viel. — Mache daraus Räucherwerk, eine Zubereitung nach Apothekerkunst, wohlvermischt, rein, ein Heiligtum; zerstoße davon zu feinem Pulver und bringe von diesem vor die Urkunde im Stiftszelte, wo ich mich bei dir einfinden werde; ein Heiligtum ersten Ranges sei es euch. Ferner heißt es: Auf demselben soll Aharon Räucherwerk von Spezereien räuchern; jeden Morgen, wenn er die Lampen reinigt, soll er es räuchern, und wenn Aharon gegen Abend die Lampen anzündet, soll er es abermals räuchern; es sei ein beständiges Räuchern vor dem Ewigen bei euern Nachkommen.

תנו רבנן פטום הקטורת, הצרי והצפורן החלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבולת נרד וכרכום, משקל ששה עשר ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, וקלופה שלשה, וקנמון תשעה, בוריח כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין, סאין תלתא וקבין תלתא, ואם אין לו יין קפריסין, מביא חמר חורין עתיק, מלח סדומית רובע הקב, מעלה עשן כל שהוא. רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר, הצרי אינו אלא שרף, הנוטף מעצי הקטף. בוריח כרשינה ששפין בה את הצפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין ששורין בו את הצפורן, כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה, מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדק היטיב הטיב הדק מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשרה לשליש ולרביע לא שמענו. אמר רבי יהודה זה הכלל, אם כמדתה, כשרה לחצאין, ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

חני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין. עוד חני בר קפרא, אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש, מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: אַתָּה חֶמְדַּת לִי מְצֹר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניה בן הקנה.

אבג"יחץ אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה.

קרע"שטן קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא.

נגד"יכש נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם.

בטר"צתג בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם.

חקב"טנע חָסִין קָדוֹשׁ בְּרֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ.

יגל"פוק יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ.

שקו"ציח שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbat wird folgendes eingeschaltet:

במדבר כ"ח ט'. וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

(IV. Mos. 28, 9.) Am Sabbat zwei einjährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls, mit Öl eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbat, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dem Trankopfer dazu.

וכחיס פ"ק.

א אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: ב פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב אֶלּוּ וָאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: ג חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל

Im Original folgen hier zwei Abhandlungen, eine aus der Mischna, den Opferdienst betreffend, und eine aus dem Talmud, die gesetzlichen Syllogismen betreffend. Beide sind nicht blos zum Hersagen, sondern zum Verstehen bestimmt, wozu ein im Talmud wohleingeweihter Gelehrte erfordert wird, für den Ungelehrten haben beide kein Interesse; daher haben wir sie unübersetzt gelassen.

דָּמָן בִּכְלִי שֶׁרֶת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת: בֵּיצַד, עָלָה בַּכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: ו הָעוֹלָה קָדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֶת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשָׁטָה וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים: ז זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת אָשָׁם מְעִילוֹת אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה אָשָׁם נָזִיר אָשָׁם מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֶת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: ח הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: ט שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: י הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבָד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד:

שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד.
הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת
וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב
אֶחָד וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט
וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וְכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּבֵעִין הַפְּרָט. מִכְּלָל
שֶׁהוּא צָרִיךְ לְפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לְכְלָל. כָּל־דָּבָר
שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ
יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לִטְעוֹן טַעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא
לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טַעַן אַחֵר
שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לְהוֹן בַּדָּבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד
שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ.
וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה
אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם׃ בָּרוּךְ הוּא׃ בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית׃ בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה׃ בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם׃ בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ׃ בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת׃ בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו׃ בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח׃ בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם׃ הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו׃ וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבִזְמִירוֹת נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים׃ מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת׃

ד"ה ט' י"ו

הוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו׃ שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ׃ דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ׃ זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃ הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו׃ זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר׃ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ

Gelobt sei er, auf dessen Wort das Weltall ward, gelobt sei er! Gelobt sei der Schöpfer von Anbeginn, gelobt, der spricht und vollführt, gelobt, der beschließt und vollzieht, gelobt, der sich der Erde erbarmet, gelobt, der sich der Geschöpfe erbarmet, gelobt, der seinen Verehrern heilvollen Lohn vergilt, gelobt, der ewig lebt und immerdar besteht, gelobt, der erlöset und errettet — gelobt sei sein Name! Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater, dessen Ruhm im Munde seines Volkes, dessen Lob und Preis auf der Zunge seiner Frommen und Diener schwebt! Und mit den Psalmen Davids, Deines Dieners, wollen auch wir Dich lobpreisen, Ewiger, unser Gott; mit Lobgesängen und Liedern wollen wir Dich erheben, preisen und rühmen, Deinen Namen verherrlichen und Dir huldigen als unserem Gott und König, Einziger! Allbelebender! — Herr, in alle Ewigkeit gepriesen und verherrlicht sei Dein großer Name! — Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge!

(I. Chron. 16, 8.)

Danket dem Ewigen, rufet seinen Namen an, verkündet unter den Völkern seine Taten! Singet ihm, laßt ihm Saitenspiel ertönen, unterhaltet euch von seinen Wundertaten allen! Rühmet euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Gottesverehrer freue. Suchet den Ewigen und seinen Schutz, verlanget nach ihm allezeit. Gedenket seiner Wunder, die er getan, seiner Wunderzeichen und der Aussprüche seines Mundes. Nachkommen Israels, seines Knechtes! Kinder Jakobs, seines Auserwählten! Er, der Ewige, ist unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das er entboten bis ins tausendste Geschlecht, des Bundes, den er mit Abraham geschlossen, den er Isaak

לְיִצְחָק: וַיְעַמִּידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנַעַן חֶבֶל
נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם
אַחֵר: לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
מְלָכִים: אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־
יוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־
הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ: הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה
וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ
מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ: אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא
לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ
וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

zugeschworen, und den er für Jakob aufgestellt zum Gesetze, für Israel zum ewigen Bunde. Damals sprach er: „Dir gebe ich das Land Kanaan, euer sei es als erblich Besitztum.“ Da waret ihr noch von geringer Zahl, wenig noch und fremd im Lande. Und sie zogen von Volk zu Volk, aus diesem Reich hinaus zu jener Nation hin. Von Niemanden ließ er sie bedrücken, züchtigte Könige ihretwegen. Rühret meine Gesalbten nicht an! tuet meinem Propheten kein Leid! — Singet dem Ewigen alle Welt; verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe! Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder! Denn groß ist der Ewige und hochgepriesen, und furchtbar ist er über alle Götter. Alle Götter der Völker sind nichtig; der Ewige hat den Himmel geschaffen. Majestät und Pracht ist vor ihm her, Triumph und Freude walten an seiner Stätte. Gebet dem Ewigen, Völkergeschlechter, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor ihn; werfet euch nieder vor dem Ewigen in heiligem Schmucke! Erbebe vor ihm alle Welt; fest steht die Welt und wanket nie. Es freue sich der Himmel und juble die Erde; unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regieret! Es brause das Meer und was es erfüllt, es frohlocke die Flur und was sie enthält; drein jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn er kommt, zu richten die Erde! — Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte. Sprechet: hilf uns, Gott unseres Heils, sammle und errette uns aus den Völkern, zu danken dem Namen Deiner Heiligkeit und uns zu rühmen Deines Lobes. Gelobt sei der Ewige, der Gott Israels, von

מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְיֹאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן
וְהַלֵּל לַיְיָ׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃ וְהוּא
רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב
אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃
נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן
עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ
בִרְכָתֶךָ סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ הוֹשִׁיעָה
אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם
עַד־הָעוֹלָם׃ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא׃ כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃
הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ

Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk spreche: „Amen!“ und „Lob dem Ewigen!“ — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott! Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missetat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit mir nicht entziehen; Deine Liebe und Deine Treue werden mich stets bewahren. Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Liebe, denn sie sind von Ewigkeit her. — Gebet Gott Triumph! über Israel waltet seine Majestät, und seine Allmacht in Himmelshöhen. Furchtbar bist Du, o Gott, von Deinem Heiligtume aus; der Gott Israels, er gibt dem Volke Macht und Stärke; gelobt sei Gott! — Gott der Rache, Ewiger, Gott der Rache erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde! vergilt den Übermütigen nach Verdienst! Bei dem Ewigen ist die Hilfe; Dein Segen komme über dein Volk, Selah! Der Ewige Zebaoth ist mit uns, Jakobs Gott ist unsere Veste, Selah! — Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der Dir vertrauet. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens! Hilf Deinem Volke, segne Dein Erbe, weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn auf seinen heiligen Namen vertrauen wir. Laß Deine Liebe, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren. Laß uns schauen Ewiger, Deine Huld, und schenke uns Deine Hilfe. Erhebe Dich, stehe uns bei, und erlöse uns, um Deiner Güte willen. „Ich bin

הַמַּעֲלִיךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
וַאֲנִי בְחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

י״ש לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה
יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־
דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא
קַוָּם וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם־אֹהֶל בָּהֶם׃ וְהוּא
כֶּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח׃ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם
מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ׃ תּוֹרַת
יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת
פֶּתִי׃ פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה
מְאִירַת עֵינָיִם׃ יִרְאַת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־
יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו׃ הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃ גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב׃ יִהְיוּ
לְרָצוֹן׀ אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי׃
לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ׃
אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃
גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃
דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃

der Ewige, dein Gott, der aus Ägypten dich geführt; öffne deinen Mund, ich fülle ihn." Heil dem Volke, dem es so ergeht; heil dem Volke, dessen Gott der Ewige! darum vertraue ich auf Deine Liebe, frohlocket mein Herz ob Deiner Hilfe. Singen will ich dem Ewigen, denn er hat mir wohlgetan!

(Psalm 19.) Dem Sangmeister ein Psalm von David. Die Himmel erzählen die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk verkündet das Firmament. Ein Tag strömt die Rede dem andern zu, und Nacht flüstert die Kunde zu der Nacht. Keine Rede, keine Worte, nicht wird vernommen ihre Stimme — doch über die ganze Erde erstreckt sich ihre Saite, und bis ans Ende der Welt ihr Vortrag. Dem Sonnenball stiftete er ein Zelt unter ihnen; und dieser, wie ein Bräutigam geht er hervor aus seinem Trauhimmel, freut sich wie ein Held, zu durchlaufen die Bahn. Von jener Himmelsgrenze geht er aus, den Kreislauf durch, bis wieder zu ihr hin, und nichts bleibt seiner Glut verborgen. Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugnis des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen; die Furcht des Ewigen ist rein, bestehet ewiglich; die Aussprüche des Ewigen sind Wahrheit, alle gerecht. Sie sind angenehmer als Gold und viel köstlich Metall und süßer als Honig und Zuckersaft. Auch ist Dein Knecht gewarnt durch sie; großer Lohn erwartet den, der sie bewahrt. Unwissentliche Fehler, wer merket sie? Bewahre mich vor unbekannten Sünden! Entferne mich auch von übermütigen Gedanken, laß sie nicht herrschen über mich; so kann ich, von Verbrechen frei, mich der Vollendung nahen. Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser.

(Psalm 34.) Von David, als er seinen Verstand verleugnete vor Abimelech, dieser ihn von sich trieb und er entkam. Lobpreisen will ich den Ewigen alle Zeit, sein Lob sei beständig in meinem Munde. Meine Seele rühme sich des Ewigen, daß die Bedrängten es hören und sich freuen. Verherrlichet den Ewigen mit mir, laßt uns vereint erheben seinen Namen. Ich suchte den Ewigen, und er

חִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃
חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃
כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב
לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃
מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃
סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃
פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃
צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה׃
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃
פֹּדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל
וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם
אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ
בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃

antwortete mir, und aus allen meinen Nöten rettete er mich. Die aufschauen zu ihm, strahlen freudig, und ihr Angesicht wird nie zu Schanden. Da ist ein Armer, er rief, der Ewige vernahm es und half aus allen Nöten ihm. Des Ewigen Engel lagern rings um seine Verehrer und befreien sie. Fühlet und sehet, wie gütig er ist, der Ewige; heil dem Manne, der auf ihn vertraut! Fürchtet den Ewigen, ihr, seine Heiligen; denn keinen Mangel haben, die ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die nach Gott verlangen, ermangeln keines Gutes. Kommet her, ihr Kinder, höret mir zu, Furcht Gottes will ich euch lehren! Ist wo ein Mann, der Lust am Leben hat, Tage wünschet, um Glück zu schauen? Bewahre deine Zunge vor Bösem, und deine Lippen vor Betrüglichreden. Weiche vom Bösen und tue Gutes, suche den Frieden und strebe ihm nach! Auf Gerechte merken die Augen des Ewigen, auf ihr Flehen seine Ohren; sein Zornblick trifft die Übeltäter, zu tilgen von der Erde ihr Angedenken. Wenn jene schreien, so hört es der Ewige und rettet sie aus aller Not. Gebrochenen Herzen ist der Ewige nahe, und hilft zerschlagenen Gemütern. Viel sind die Leiden des Gerechten, aber aus allen errettet ihn der Ewige. Er behütet alle seine Gebeine, daß keines von ihnen gebrochen werde. Den Frevler tötet Unheil, die den Gerechten hassen, büßen es. Der Ewige erlöst die Seelen seiner Knechte; nicht büßen alle, die auf ihn vertrauen.

(Psalm 90.) Gebet von Mosche, dem Manne Gottes. Herr, Zuflucht warst Du uns von Geschlecht zu Geschlecht. Ehe die Berge geboren, Erde und Weltall kreisten, von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst die Menschheit bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret um, ihr Erdenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, der vorüber, wie eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hinweg; in Schlummer entstehen sie — des Morgens wachsen sie wie das Gras; des Morgens grünt es und wächst, des Abends ist es welk und dürr;

כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהַלְנוּ: שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ
עֲלֻמֵּנוּ לְמְאוֹר פָּנֶיךָ: כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִינוּ
שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם
בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה: מִי־יוֹדֵעַ עוֹ אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ: לִמְנוֹת יָמֵינוּ
כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל
עַבָדֶיךָ: שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ:
שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ
פָּעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: וִיהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר
הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה
אֲמִתּוֹ: לֹא־תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מֶדֶבֶר
בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ:
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו
יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן
תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר
וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ:
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים וכו׳.

קלה הַלְלוּ יָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה: שֶׁעֹמְדִים

so vergehen wir in Deinem Zorne, so schleudert uns Dein Grimm dahin. Du stellest unsere Missetat vor Dich, unser heimlich Tun vor Deines Angesichtes Licht, da schwinden alle unsere Tage in Deinem Zorne; wir verbringen unsere Jahre wie einen eitlen Gedanken. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, achtzig ist ihr fernstes Ziel, und ihr Stolz ist Mühe und Kummer; schnell abgeschnitten, so fliegen wir hin! Doch wer erkennet Deines Grimmes Allgewalt, daß er ihn fürchte, so furchtbar Du bist? Ach, lehre uns unsere Tage zählen, damit wir weisen Herzens seien! Kehre wieder, Ewiger! — wie lange noch! — und erbarme Dich Deiner Knechte! Erquicke uns des Morgens mit Deiner Gnade, und wir jauchzen und freuen uns alle unsere Tage. Schenke uns so viel Freuden-, wie Du uns Leidenstage bereitet, so viel Jahre als wir Unglück geschauet. Erscheinen möge Deinen Knechten Dein Werk, und über ihren Kindern Deine Herrlichkeit! — Und es sei die Huld des Ewigen unseres Gottes über uns, und das Werk unserer Hände festige uns, und das Werk unserer Hände festige es!

(Psalm 91.) Wer im Schirm des Höchsten wohnet, der ist geborgen im Schatten des Allmächtigen. Ich rufe zum Ewigen: „mein Schutz und meine Burg, mein Gott, auf den ich vertraue!“ Ja, er befreiet dich aus des Verfolgers Schlinge, von der Pest, verderbensvoll. Mit seinem Fittige decket er dich, unter seinen Flügeln bist du geborgen. Schild und Harnisch ist seine Treue. Du hast nicht Furcht vor dem Schauer der Nacht, vor dem Pfeile, der des Tages schwirret, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die am Mittag wütet. Fallen Tausende zu deiner Linken, Zehntausende zu deiner Rechten: dir nahet es nicht! Nur mit deinen Augen wirst du es schauen; der Frevler Strafe siehst du mit an — „denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht!“ Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Kein Übel wird dir widerfahren, kein Mißgeschick nahen deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet er dir, dich zu behüten auf allen deinen Wegen. Auf den Händen werden sie dich tragen, daß an keinem Steine dein Fuß sich verletze. Über Leue und Nattern schreitest du weg, zertrittst Löwen- und Schlangenbrut. — „Denn mir hängt er an, darum errette ich ihn; ich will ihn erhöhen; bei ihm bin ich in der Not, ich befreie ihn und bringe ihn zu Ehren. Mit langem Leben will ich ihn sättigen und mein Heil ihn schauen lassen.“

(Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihr Knechte des Ewigen, die ihr stehet im Hause des

בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ
לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי
אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר
חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל תְּהֹמוֹת:
מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה:
שָׁלַח אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן:
וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר דֹּר: כִּי יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנֶחָם:
עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא
יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף
אֵין יֶשׁ רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בֹּטֵחַ
בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ
אֶת יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קַלּוֹן הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Ewigen, in den Vorhöfen unseres Gotteshauses. Lobet Gott, denn er ist gütig, lobsinget seinem Namen, denn er ist freundlich. Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigentume. Das weiß ich: Größer ist der Ewige, unser Herr, denn alle Götterwesen. Alles, was der Ewige will, das vollbringet er, im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen; er führt Wolken herauf vom Ende der Erde, schafft zum Regen Blitze, entläßt aus seinen Behältern den Wind. Er schlug Ägyptens Erstgeburt, vom Menschen bis zum Viehe, ließ über dich Zeichen und Wunder kommen, Ägyptenland, über Pharao und alle seine Diener. Er, der große Völker schlug, erlegte mächtige Könige, Sichon, den König Emoris, Og, den König von Basan, und alle Reiche Kanaans, und gab ihr Land zum Besitze seinem Volke Israel. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige schafft seinem Volke Recht, nimmt sich wieder seiner Diener an. Der Heiden Götzen sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich sind ihre Bildner, alle, die auf sie vertrauen. Ihr, vom Hause Israels, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Aharons, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen ehrfürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet. Hallelujah!

(Psalm 136.)

Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott der Götter, ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Herrn der Herren,
ewig währet seine Güte.
Der große Wunder thut allein, ewig währet seine Güte.
Der mit Vernunft die Himmel geschaffen,
ewig währet seine Güte.
Der die Erde über den Wassern ausgedehnt,
ewig währet seine Güte.
Der die großen Lichter gemacht,
ewig währet seine Güte.

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃
הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ׃
שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר דְּבַר־
יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר־יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־

Die Sonne vorzustehen dem Tage,
ewig währet seine Güte.
Mond und Sterne vorzustehen der Nacht,
ewig währet seine Güte.
Der Ägypten schlug in seinen Erstgebornen,
ewig währet seine Güte.
Und befreite Israel aus seiner Mitte,
ewig währet seine Güte.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währet seine Güte.
Der das Schilfmeer geteilt in Stücke,
ewig währet seine Güte.
Und Israel hindurchziehen ließ, ewig währet seine Güte.
Und stürzte Pharao mit seinem Heer hinein,
ewig währet seine Güte.
Der sein Volk durch die Wüste führte,
ewig währet seine Güte.
Der große Könige schlug, ewig währet seine Güte.
Und mächtige Herrscher erlegte, ewig währet seine Güte.
Sichon, den König Emoris, ewig währet seine Güte.
Und Og, den König von Basan,
ewig währet seine Güte.
Und gab ihr Land zum Besitze, ewig währet seine Güte.
Zum Besitze seinem Volke Israel,
ewig währet seine Güte.
Der in unserer Erniedrigung unser gedachte,
ewig währet seine Güte.
Und uns erlöste von unseren Feinden,
ewig währet seine Güte.
Der jedem Geschöpfe Speise gibt,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott des Himmels,
ewig währet seine Güte.

(Psalm 33.) Jauchzet, ihr Gerechten in dem Ewigen; den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitiger Harfe spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, laßt Jubellieder herrlich schallen! Denn redlich ist des Ewigen Verheißung, und all sein Tun ist treuerfüllt. Er liebet Billigkeit und Recht; die Erde ist voll des Ewigen Güte. Die Himmel entstanden auf des Ewigen Wort, auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er

צְבָאָם: כִּנָּם בַּבַּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ
מֵיְיהוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָה הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד
לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין־הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל
גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרָב חֵילוֹ
לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל
מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָה עֶזְרֵנוּ
וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ:
יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי עָשׂור וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרַחַ רְשָׁעִים ׀ כְּמֹו־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית

türmet Meereswogen wie Mauern, verwahrt in Tiefen den Abgrund. Den Ewigen fürchte alle Welt, vor ihm scheue sich jeder Erdbewohner! denn er spricht und es geschieht; er gebietet und es steht da. Der Ewige zerstört den Ratschluß der Völker, vereitelt die Entwürfe der Nationen. Der Ratschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige, der Nation, die er sich zum Eigentum erwählt. Vom Himmel sieht der Ewige herab, blickt auf alle Menschenkinder, beschauet alle Erdbewohner von seinem festen Thronsitz. Er, der ihre Herzen allesamt gebildet, bemerkt auch all ihr Tun. Könige siegen nicht durch Heeresmacht, Helden entrinnen nicht durch große Kraft; trüglich ist das Roß zur Hilfe, durch seine Kraftfülle rettet es nicht. Siehe, des Ewigen Auge blickt auf seine Verehrer, die da harren auf seine Gnade, um zu retten vom Tode ihre Seele und sie zu erhalten in Hungersnot. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Möge Deine Güte, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbat. Schön ist es, dem Ewigen zu danken, und Deinem Namen, Höchster, zu lobsingen; des Morgens zu verkünden Deine Gnade und Deine Treue in den Nächten; mit Psalter und mit Harfe, mit Gesang zum Citherspiel. Denn Du erfreuest mich, Ewiger, durch Deine Taten, ob Deiner Hände Werk juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie so tief Deine Gedanken! O Unvernunft, die es nicht erkennen, o Torheit, die es nicht begreifen will. Wenn Frevler grünen wie frisches Gras und blühen die Übeltäter alle — ihr Sturz ist unausbleiblich. Denn Du bist ewiglich erhaben, Ewiger! Siehe, Deine Feinde, Ewiger, Deine Feinde kommen um, Übeltäter fahren hin; aber wie Reëms Horn steiget mein Glück, mein Alter glänzt von frischem Öle. Und mein Auge schauet, was meine Widersacher, mein Ohr vernimmt, was empörte Frevler trifft — Der Gerechte, wie die Palme blüht er, wie die Zeder am Libanon steigt er empor. Was im Hause des

יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ: שׁ
צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם
יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ
עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל
מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ
בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ
הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ
בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ

*) נאוה קדש סנ׳ נקמץ והא׳ כמ״פ וסק׳ דגוש נכ״י מדויק וד״י וכן עיקר וכ״כ רד״ק.

Ewigen stehet, was in seinem Vorhof grünet, muß noch im höchsten Alter blühen, immer frisch und saftvoll bleiben, muß lehren, daß der Ewige gerecht, mein Hort ohne allen Tadel sei.

(Psalm 93.) Der Ewige regiert! Hoheit hat angetan, angetan der Ewige, mit Macht sich umgürtet — da stehet die Welt, sie wanket nicht! — Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit bist Du. Ströme erheben, Ewiger, Ströme erheben ihr Getös, es erbeben mächtig die Ströme ihr Brausen. Doch über den starken Fluten rauscht mächtig die Woge des Meeres; allmächtig ist der Ewige in der Höhe. Deine Zeugnisse sind treu bewährt, Deinen Tempel zieret Heiligkeit, o Ewiger, für und für!

Die Herrlichkeit des Ewigen dauert immerdar; der Ewige hat Freude an seinen Werken. Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Von Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird der Name des Ewigen gerühmt. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige hat im Himmel seinen Thron gegründet, und seine Herrschaft waltet über alles. Es freue sich der Himmel und juble die Erde, unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regiert! Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig! Der Ewige ist König immer und ewig; geschwunden sind die Heiden von seiner Erde. Der Ewige zerstört den Ratschluß der Völker, vereitelt die Pläne der Nationen. Viel Pläne sind in des Menschen Herzen, der Ratschluß des Ewigen aber hat Bestand. Der Ratschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für; denn er spricht und es geschieht, er gebietet und es steht da. Zion hat der Ewige sich erwählt, es erkoren zu seiner Residenz; Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigentume; denn der Ewige verstößt sein Volk nicht, und verläßt nicht sein Erbe. Er, der Allbarmherzige,

לָא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלָא יַשְׁחִית
וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלָא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמח תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ:
הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:
וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: וגדולתך ק׳.
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד יתיר ו׳.
טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:
יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ:
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן:
צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:

vergibt die Missetat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens!

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohne Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

(Psalm 145.)

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Taten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Deiner Ehrfurcht gebietenden Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit: Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmütig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu tun den Menschenkindern Deine Taten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen

קָרוֹב יְהוָה לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת:
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד:
תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
קט"ו י"ח וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין
לוֹ תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים
יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָה שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה:
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת
יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עָדֵי־אָרֶץ: עֱנוּ לַיהוָה
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים
הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס יֶחְפָּץ
לֹא בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְהוָה אֶת־יְרֵאָיו אֶת־

Taten gütig. Der Ewige ist nahe allen, die ihn anrufen, allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er tut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele! Ich lobe meinen Gott, so lang ich lebe, mein Saitenspiel ertönt dem Ewigen, so lang ich da bin. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hilfe ist. So ihn der Geist verläßt, kehrt er zu seiner Erde zurück; an selbigem Tage sind seine weisesten Entwürfe dahin. Heil dem, der Jakobs Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen vertraut, auf Gott, der Himmel und Erde geschaffen, das Meer und alles was darin ist, der Treue bewahret in Ewigkeit, der Recht verschafft den Bedrückten, der Speise gibt den Hungernden. Der Ewige löset die Gefesselten, der Ewige macht die Blinden sehend, der Ewige richtet die Gebeugten auf, der Ewige liebt die Gerechten, der Ewige beschützt die Fremdlinge, er hilft Wittwen auf und Waisen und führt auf krummen Pfad die Frevler. Der Ewige regiert ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

(Psalm 147.) Hallelujah! Denn köstlich ist es, unserem Gotte Lob anstimmen; solch ein Lobgesang ist schön und lieblich. Der Ewige erbaut Jerusalem, versammelt wieder Israels Verstoßene. Er heilt die gebrochenen Herzens sind und lindert ihre Schmerzen. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt sie alle mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, unaussprechlich sein Verstand. Der Ewige hilft auf den Gebeugten und erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmt dem Ewigen Dankgesänge an, laßt unserem Gotte Harfenspiel ertönen, ihm, der den Himmel mit Wolken bedeckt, der der Erde Regen bereitet, der auf den Bergen das Gras sprossen läßt, ihm, der dem Tiere seine Nahrung gibt, den jungen Raben, die da rufen. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, an Manneskraft nicht Wohlgefallen. Dem Ewigen gefällt, wer

הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שַׂבְּחִי יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוָה הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן: כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם
גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ: הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד:
יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו*
לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא עָשָׂה כֵן ׀ לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ: *) דבריו ק׳.

קמח הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו*:
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן
וְלֹא־יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וָבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ:
הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־
נְעָרִים: יְהַלְלוּ ׀ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ
עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן ׀ לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ: *) צבאיו ק׳.

קמט הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם:
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה

ihn ehrfürchtet, wer nur auf seine Güte hoffet. Jerusalem, o preise den Ewigen, lobe Zion, deinen Gott! Er befestigt die Riegel deiner Tore, und segnet deine Kinder in deiner Mitte; er verleiht Frieden deinem Gebiete und sättigt dich mit des Waizens Mark. Er sendet sein Wort zur Erde; wie schnell läuft sein Befehl! Da gibt er Schnee, wie Wolle, streut Reif wie Asche hin, schleudert sein Eis in Stücken; wer kann vor seinem Frost bestehen? Er sendet wieder sein Wort und löset sie auf, läßt wehen seinen Wind — da rinnen die Wasser. Seinen Willen machte er Jakob kund, gab Israel Gesetz und Recht. So tat er keinem Volke, seine Rechte, sie kennen sie nicht Hallelujah!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen vom Himmel her, lobet ihn in den Höhen! Lobet ihn, alle seine Engel, lobet ihn, alle seine Heere! — Lobet ihn, Sonne und Mond, lobet ihn, all ihr Sterne des Lichtes! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! — Loben sollen sie des Ewigen Namen, — denn er gebot, und sie wurden geschaffen. Und er stellte sie fest auf immer und ewig, gab ein Gesetz, das keiner überschreitet. — Lobet den Ewigen, von der Erde aus, Seetiere und alle Fluten, Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollführt; — Berg und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Zedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und geflügelte Vögel; — Könige der Erde und alle Nationen, Fürsten und alle Richter der Erde; Jünglinge samt den Jungfrauen, Greise mit den Knaben! — Loben sollen sie des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein, seine Majestät über Erde und Himmel. Und er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des Volkes, das ihm nahe. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, sein Lob in der frommen Gemeinde. Es freue sich Israel seines Stifters, es frohlocken Zions Kinder ihres Königs. Loben sollen sie seinen Namen mit Reigen, mit Pauken und Cither ihm lobsingen. Denn Gefallen hat der Ewige an seinem

בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ
עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם:
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם ׀ מִשְׁפָּט
כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ
בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ"ה'ת"י"ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ ׀ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ ׀ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ ׀ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם
וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כֹּל הָאָרֶץ אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

דאַז פֿאָלגענדע ביז נאַך ברכו מוּט סטעהענד זײַ בעטען.

ד"ה א' כ"ט.

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ
הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: נחמי' ט' אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־

Volke, schmückt Gebeugte mit Sieg. Jauchzen sollen Fromme in Ehren, jubeln auf ihren Lagern. Erhebungen Gottes in ihrem Munde, zweischneidig Schwert in ihren Händen: Rache zu üben an den Völkern, Züchtigung an Nationen; zu binden ihre Könige mit Fesseln, ihre Edlen mit eisernen Banden, zu vollziehen an ihnen das Urteil, das geschrieben steht. Ein Schmuck ist er für alle seine Frommen! Hallelujah!

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligtume, lobet ihn in seiner Himmelsveste! Lobet ihn nach seiner Allmacht Taten, lobet ihn nach seiner großen Hoheit! Lobet ihn beim Schmettern der Posaune, lobet ihn mit Harfen und mit Cither; lobet ihn mit Pauken und mit Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte; lobet ihn mit Zymbelklang, lobet ihn mit Zymbelschall — alles, was Odem hat, lobe den Herrn! Hallelujah!

Gelobt sei der Ewige in Ewigkeit! Amen! Amen! Gelobt sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet; Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Israels, der allein Wunder tut. Und gelobt sei der Name seiner Majestät ewiglich, und es erfülle seine Herrlichkeit die ganze Erde! Amen! Amen!

(1. Chron. 29.)

David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung und sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Israels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, ja alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über alles. Reichtum und Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über alles; in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, alles groß und stark zu machen. Und so danken wir Dir, unser Gott, und lobpreisen den Namen Deiner Herrlichkeit.

(Nehem. 9.)

Du allein bist der Ewige: Du hast den Himmel gemacht, der Himmel Himmel und ihr ganzes Heer, die Erde und alles was darauf, die Meere und alles, was darin ist. Du

אֲשֶׁר עָלֶיהָ חַיִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם
וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ
שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ
הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו
וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה
וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:
וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־
אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס

belebest sie alle, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, der wahre Gott, der Du Abram erwählt, ihn aus Ur-Kasdim herausgeführt und ihm den Namen Abraham gegeben hast. Du fandest sein Herz getreu vor Dir, und schlossest mit ihm den Bund, das Land des Kanaani, Chiti, Emori, Perisi, Jebusi und Girgaschi seinen Nachkommen zu geben, und Du hast Dein Wort gehalten, denn gerecht bist Du. Du sahest das Elend unserer Väter in Ägypten und hörtest ihr Klaggeschrei am Schilfmeere. Du tatest Zeichen und Wunder an Pharao, an all seinen Dienern und an allem Volke seines Landes, denn Du wußtest, wie sie gefrevelt an ihnen, und hast Dir einen Namen gemacht, der heute noch gefeiert wird. Du hast vor ihnen (unsern Vätern) das Meer geteilt, daß sie mitten durch dasselbe gingen auf dem Trockenen; ihre Verfolger hingegen schleudertest Du in die Tiefen, wie einen Stein in gewaltige Wasser.

So rettete der Ewige an jenem Tage Israel aus der Hand der Ägypter, und Israel sah die Ägypter tot am Ufer des Meeres. Da sah Israel die Macht, welche der Ewige an den Ägyptern ausgeübt, und es fürchtete das Volk den Ewigen, und glaubte an den Ewigen und an Mosche, seinen Diener.

Damals sangen Mosche und die Kinder Israels dieses Lied dem Ewigen, und also sprachen sie: Ich singe dem Herrn, denn er ist hocherhaben, er stürzte das Roß und den Reiter ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir. Der ist mein Gott, ihn will ich preisen, meines Vaters Gott, ihn erhebe ich! Der Ewige ist Herr des Krieges, Ewiger ist sein Name. Die Wagen Pharaos und sein Heer stürzte er ins Meer; und seiner Heeresführer Beste versanken ins Schilfmeer; Fluten deckten sie, sie sanken in die Tiefen wie Stein. Deine Rechte, o Ewiger herrlich an Kraft, Deine Rechte, o Ewiger, sie zerschmettert den Feind. In Deiner großen Hoheit zerstörst Du Deine Feinde; Du sendest Deinen

קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נוֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֵב־יָם: אָמַר
אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה
פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה
קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל
אָחַז יֹשְׁבֵי פְלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ
כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יי עלהם
את מי הים. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

Grimm, der sie verzehrt wie Stoppeln. Durch Deines Odems Hauch türmten sich Wasser, standen Fließende wie Dämme, erstarrten Fluten im Herzen des Meeres. Da sprach der Feind: Ich verfolge, erreiche, teile Beute aus! gesättigt sei an ihnen meine Wut! ich ziehe mein Schwert, und meine Hand verderbe sie! — Da bliesest Du mit Deinem Hauche; sie deckte das Meer, sie versanken wie Blei in gewaltige Wasser. Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wundertäter! Du neigtest Deine Rechte; die Erde verschlang sie. — Nun führst Du gnadenvoll dies Volk, das Du erlöst; Du leitest es mit Deiner Macht in Deine heilige Wohnung. Es hören es Völker, sie erbeben, ein Zittern faßt Pelischthäas Bewohner. Da erschrecken Edoms Fürsten; die Mächtigen Moabs sie ergreift ein Beben; es zagen Kanaans Bewohner alle. Es überfällt sie Angst und Bangigkeit; wenn sich Dein Arm erhebt, verstummen sie wie Stein — bis daß vorüber ist Dein Volk, o Ewiger, bis daß vorüber ist dies Volk, das Du erworben. Du führest sie hin, Du pflanzest sie ein auf Deines Eigentumes Berg, den Ort, Ewiger, den Du zu Deiner Wohnung geschaffen, das Heiligtum, das Deine Hände, o Herr, gegründet. Der Ewige wird herrschen immerdar!!! — Der Ewige wird herrschen immerdar!!!

Denn dem Ewigen ist das Reich, er herrschet über die Völker. Erretter werden hinaufziehen auf Zions Berg, Esaus Gebirge zu richten, dann wird das Reich dem Ewigen sein. Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger. Und in Deiner Thora steht geschrieben: „Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!“

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְּהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים.
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים. וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ
מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו וְשִׂפְתוֹתֵינוּ
שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ
וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת.
אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ. עַל־אַחַת מֵאֶלֶף אֶלֶף אַלְפֵי
אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ
וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ
בְּאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ: הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ

נשמת Die Seele alles Lebenden lobpreise Deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Geist alles Fleisches verherrliche und erhebe stets Dein Andenken, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott, und außer Dir haben wir keinen König, der zu jeder Zeit der Not und Bedrängnis uns erlöse und helfe, befreie und errette, ernähre und sich unser erbarme — einen solchen König giebt es nicht außer Dir. — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Gott aller Geschöpfe! Urheber alles Werdenden! der gepriesen ist durch die Fülle der Loblieder, der seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe in Barmherzigkeit lenket; Ewiger! der nicht schläft und nicht schlummert, der die Schlafenden erweckt, die Schlummernden ermuntert und die Stummen reden macht; der die Gefesselten löset, die Fallenden stützt und die Gebeugten aufrichtet — Dir allein danken wir! — Wäre unser Mund des Liedes voll, gleich der Fülle des Meeres, unsere Zunge des Lobgesangs, gleich dem Brausen seiner Wogen, unsere Lippe voll von Preis, gleich des Himmels Unermeßlichkeit; und leuchteten unsere Augen (von der Andacht Strahl), wie Sonne und Mond, und wären unsere Hände ausgebreitet, wie des Adlers Flug gen Himmel, und unsere Füße wie Rehe schnell (zu Deinem Dienste): nimmer vermöchten wir, Dir, Ewiger unser Gott und Gott unserer Väter, gebührend zu danken und Deinen Namen genug zu loben auch nur für Eine der Tausende und Myriaden von Wohltaten, welche Du unseren Vätern und uns erwiesen hast. — Aus Ägypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; in Hungersnot hast Du uns gesättigt und in Fülle uns gespeist; vom Schwerte hast Du uns gerettet, vor Pest uns bewahret und aus bösen und andauernden Krankheiten uns erhoben. Bis hierher hat Deine Barmherzigkeit uns beigestanden, hat Deine Gnade uns nie verlassen, und nie wirst Du uns verstoßen, Ewiger, unser Gott, in Ewigkeit! Darum sollen die Glieder, die Du uns erteilet, Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du uns in den Mund gelegt: ja sie alle sollen

וישבחו ויפארו וירוממו
ויעריצו ויקדישו וימליכו
את־שמך מלכנו: כי כל־
פה לך יודה. וכל לשון לך
תשבע. וכל־ברך לך
תכרע. וכל־קומה לפניך
תשתחוה. וכל־לבבות
ייראוך. וכל־קרב וכליות
יזמרו לשמך: כדבר
שכתוב כל עצמותי
תאמרנה יי מי כמוך.
מציל עני מחזק ממנו
ועני ואביון מגוזלו: מי
ידמה־לך ומי ישוה־לך
ומי יערך־לך. האל הגדול
הגבור והנורא אל עליון
קנה שמים וארץ: נהללך
ונשבחך ונפארך ונברך
את־שם קדשך. כאמור
לדוד ברכי נפשי את־יי
וכל־קרבי את־שם קדשו:

danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen Deinen Namen, unser König. Denn jeder Mund soll Dir danken, jede Zunge Dir schwören, jedes Knie Dir sich beugen, jede aufrechte Gestalt vor Dir sich bücken; alle Herzen sollen Dich fürchten, und alle Gemüter und Nieren*) Deinem Namen lobsingen, wie geschrieben steht: „Alle meine Glieder sprechen: Ewiger, wer ist wie Du! der den Bedrängten rettet aus des Stärkeren Gewalt, den Armen und Dürftigen aus der Hand seines Räubers!“ Wer ist Dir gleich, wer Dir ähnlich, wer Dir an die Seite zu stellen, großer, allgewaltiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Beherrscher von Himmel und Erde! Dich wollen wir rühmen, preisen und feiern, und Deinen heiligen Namen loben wie es heißt: Von David: Lobpreise meine Seele den Ewigen, all mein Inneres seinen heiligen Namen!

*) Biblisches Bild für das Innerste.

יוצר ליום ראשון של פסח.

Morgengebet für das Peßachfest.

אֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ:
הַגָּדוֹל בְּכִבּוֹד שְׁמֶךָ:

Gott, allmächtig durch Deine Kraft — groß in der Herrlichkeit Deines Namens —

הַגִּבּוֹר

allgewaltig

לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיי
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל.
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם.
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ ייָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

שוכן Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!"

Durch den Mund der Redlichen wirst Du gepriesen, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט:

ח' בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

קו"ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

וועהרענד דעסען בעטעט דיא געמיינדע לייזע:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der das Licht gebildet und die Finsternis geschaffen, der Frieden stiftet und alles hervorbringt.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah! frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

הפיוט הזה מיוסד ע"ס א"ב מרובע, וחלק השני בכל חרוז מתחיל באות אחת משם המחבר שלמה הקטן ברבי יהודה יחיה יגדל בתורה ובמעשים טובים אמן. הוא שלמה הבבלי, כעדות רש"י בפירושו לשמות כ"ו, ט"ו. וחלק הד' בכל חרוז הוא פסוק אחד משיר השירים אשר עליו נבנה כל הפיוט, וכמו שבס' שיר השירים יסד אותו שלמה המלך ברוח הקדש בלשון אשה צרורה אלמנות חיות משתוקקת אל בעלה מזכרת אהבת נעוריה אליו ומודה על פשעה, אף דודה צר לו בצרתה ומבשר לה כי עוד היא אשתו והוא אישה והוא עתיד לשוב אליה (ע"ש רש"י בהקדמתו,) כן גם פיוט הזה מוסב בלשון ההיא במשלו כנסת ישראל לכ"לה והמקום לדודה אשר בכל השילוחים אשר שלחה לה עזב אותה עזיבה עולמית, אבל ישוב אילה אחרי די צרתה וכמשוש חתן על כלה ישיש ה' על ישראל.

In Mainz betet man den פיוט des zweiten Tages אפיק רנן ושירים.

אוֹר יֶשַׁע מְאֻשָּׁרִים · שְׁ מוֹר זֶה מְכֻשָּׁרִים ·
אֲהוּדְנוּ בִּידִידָיו כְּשָׁרִים · שִׁיר הַשִּׁירִים :

אַיֶּלֶת אִוּוּי תְּשׁוּקוֹת · לְ חָלוּחַ עִיּוּף שׁוֹקְקוֹת ·
אֲסָמַי שֹׂבַע לְהַשְׁקוֹת · יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת :

בְּרוּכֵי מֵעֲלָמוֹת מִשְׁמַנֶּיךָ · מ וֹשְׁלֵי גִּנְזַכֵּי מִכְמַנֶּיךָ ·
בְּשַׁמְתָּם תַּמְרוּק סַמְמָנֶיךָ · לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ :

בְּנֵי בֵיתְךָ וְחוֹרֶיךָ · ה ִנָּם חָזַר סְחוֹרֶךָ ·
בֵּית מִדְיָן צְחָרֶיךָ · מָשְׁכֵנִי אַחֲרֶיךָ :

גֵּאָה וְרַב עֲנָוָה · ה וֹדִי מִבָּנוֹת נָוָה ·
גַּם כִּי דָוָה · שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה :

גַּחַל כִּי מְחָרְחֶרֶת · קָ רַב רַגָּז סְחַרְחֶרֶת ·
גַּחַן קְדוֹרַנִּית כַּחֶרֶת · אַל תִּרְאוּנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת :

דּוֹלִי וּכְמַר מִדְּלִי בְּדָלִי · ט וֹטֶפֶת כְּלִילוֹ גְּדָלִי ·
דִּגְלִי עֹז מִגְדָּלִי · הַגִּידָה לִּי :

דַּרְבוֹנִי מַלְמַד מַרְדְּעִי · נָ תוּן רוֹעֶה דַּרְדַּעִי ·
דָּן וְהוֹכִיחַ פִּדְעִי · אִם לֹא תֵדְעִי :

הֶדְרִיךְ סוּס לִמְנוּסָתִי · בַּ יָּם בִּקַּע לִבְסִיסָתִי ·
הֱמִירוֹ וּמָלֵא בְּפִסָּתִי · לְסֻסָתִי :

Dieser Piut ist eine Nachahmung vom Hohen Liede, und wie dort so auch hier wird Gott und Israel einem liebenden Ehepaar verglichen, welches sich getrennt sieht und nach seiner Wiedervereinigung schmachtet. Besonders wird hier Israel, als die Geliebte, redend eingeführt; sie erinnert sich alles dessen, was ihr Geliebter sonst für sie getan, wie er sie aus allen Gefahren errettet, wie er immer sorgfältig für sie gewacht, wie er sie gepflegt und ihren Wünschen immer zuvorgekommen; und nun ist sie alles verlustig, worüber sie sich grämt und härmt, sich dann jedoch wieder besänftigt, getrost hoffet auf die mächtige Liebe ihres Geliebten gegen sie, und voll Zutrauens, des Glückes ihrer einstigen Wiedervereinigung entgegensieht.

In Mainz betet man den Piut des zweiten Tages אפיק רנן וישרים.

אור Dem Führer und Erretter der Redlichen, die des Schutzes würdig sind, ihm will ich im Chor seiner Geliebten lobsingen, wie jene Sänger, ein Hoheslied. Er, der Mächtigste aller Wünsche, das erquickende Labsal der lechzenden Müden, er hatte meine Speicher gefüllt mit Überfluß; möchte er mich doch wieder liebkosen! Dein auserwähltes, gesegnetes Volk, eingeweiht in Deine geheimsten Geheimnisse, hast Du ausgeschmückt mit wohlduftenden Spezereien, mit Deinem weitriechenden Balsam. Sie waren Deine Hausgenossen und Gefreiten; siehe, wie sie sich nach Dir sehnen, nach jenem Hause der erlauchtesten Richter! O, winke nur, ich folge Dir! Er, der Erhabenste und Sanftmütigste, er hat mich ausgeschmückt über alle Schönen; hat mich auch ein Unfall betroffen und entstaltet, so blieb ich dennoch niedlich. Einer durchgebrannten Kohle gleich, hat der rundum drückende Kummer mich in Schwarz gehüllt und niedergebeugt; o, schaue nicht so verächtlich auf mich, weil ich schwarz bin! Hoch hat er mich empor gehoben, gesondert von den Heiden mich, wie den Tropfen vom Eimer, er zog mich groß zur Völkerzierde und zeigte mir dort mein Panier, meine Festung und meine Burg. Meiner Leitung Stab übertrug er Dardas [1] sanftem Hirten, er richtete und bestrafte meine Fehler, wenn ich unvorsichtig war. Dort spornte er selbst das Roß zu meiner Rettung, spaltete das Meer, schuf mir festen Pfad und — enthufte meiner Verfolger Pferde. Dann rief er mir

1) Darda, so wird das Zeitalter in der Wüste genannt; ihr sanfter Hirt war Mosche.

הִתְרַנִי מִלֵּי חִכֵּיךְ · רְ טִיַּת נוֹמֵי מְחַיֵּיךְ ·
הַזֶּה וְהַבָּא לִתְחִיַּיךְ · נָאווּ לְחָיַיִךְ :
וְחָנַנִי חֵן מְצֻהָב · כְּ נְצוּל צוּל רַהַב ·
וְכַבִּיר הִצְבִּיר יַהַב · תּוֹרֵי זָהָב :
וְלִבִּי גַּם בּוֹ · יָ דַע סִיג סִבּוֹ ·
וְסָר בְּאוֹכֶל עֶשְׂבּוֹ · עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בִּמְסִבּוֹ :
זְמַן זְמַן מִזְמוֹר · יְ חוּד עָרִיצִים לִזְמוֹר ·
וּבִלַּנִי כַּצַּר לִכְמוֹר · צְרוֹר הַמּוֹר :
וְלִזּוּל כְּרוּם כֹּפֶר · הִ זִּיל כַּרְכּוֹם חֵפֶר ·
זֵיף חוֹב מִסֵּפֶר · אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר :
חָשַׁק חִבַּת רֵעוּתִי · וְ חָפֵץ חֶלְבֵּי רַעְוָתִי ·
חִוָּה לְחֶפֶת יְרִיעָתִי · הִנָּךְ יָפָה רַעְיָתִי :
חָשׁ חַפְשִׁי מִדּוּדִי · דָּ ץ בְּרִוּוּי דוֹדִי ·
חִנַּנְתִּיו חֲתָנִי יְדִידִי · הִנְּךָ יָפֶה דוֹדִי :
טִלְטֵל פַּנִּיקְטֵי נִתְרָזִים · הָ רִים עוֹקֵר וּתְרָזִים ·
טָס מַטַּע מְזוֹרָזִים · קֹרוֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים :
טִירַת בֵּיתוֹ גֶאֱצֶלֶת · יִ תְּנֵנִי רוֹן מְצַהֶלֶת ·
טַכְסִים חֲתָנָה מְצַלְצֶלֶת · אֲנִי חֲבַצֶּלֶת :
יַעֲלוּ רֹם מִתּוּחִים · חֲ רוּשִׁים דוּשִׁים תְּחוּחִים ·
יָאִים עַרְבֵי נִיחוֹחִים · כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים :
יָצִיץ וְלֹא לְמִצְעָר · יֶ תֶר שְׁאָר מִזְעָר ·
יִפְרַח לִוּוּי מַעַר · כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר :
כִּתְּרַנִי מֵהַכְשֵׁר יַיִן · הִ רְבַּנִי מְלֹא עַיִן ·
כְּתָב רְאָיָה וּמִנְיָן · הֱבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן :

warnend zu: „Meine Verordnungen sind dein Leben, die Heilung deiner Wunden, dein Wohl in diesem und jenem Leben; siehe hier die schönen Gesetztafeln!“ Nur allzugewogen war er mir, überließ mir das mächtige Gut jener stolzen Nilbewohner, überhäufte mit Geschenken mich, mit goldnen Geschmeiden in Fülle; dadurch ward mein Herz übermütig, zeigte seine Schlacken bei niedrigem Gesindel, ward abtrünnig und wählte zum Schutze ein grasendes Tier, während der König noch in seinem Zirkel war. Schon gab er das Zeichen zum Verderben, jenen Auswurf auszurotten, nahm mich aber mit Erbarmen wieder auf, um des auf Morijah *) Gebundenen willen; doch das Götzenbild wurde aufgelöst, zerstreuet das eherne Scheusal, der Schuldige aus dem Buche getilgt, die ganze gottlose Rotte. Nun zeigte er mir seine Freundschaft wieder, nahm meiner Herde Opfer wohlgefällig an, sprach bei Vollendung meiner Teppichhütte: „Schön bist du meine Geliebte!“ (Darum eilte er, mich des Dienstes zu entlassen, um fröhlich meiner Liebe zu pflegen.) Erwiedernd rief ich meinem Holden zu: „Schön bist du, mein Lieber!“ Dort zertrümmert er der Ruchlosen eichene Paläste, stürzt Berge hin, entwurzelt Eichen; aber der Frommen Sprößlinge wuchsen hoch heran, zum Gebälke meines Zedernhauses. Jetzt prangte hoch seine Residenz, ich sang entzückt den Wonnegesang, wie beim Hochzeitsschall — reizend war mein Antlitz wie eine Narcisse. Nun stieg es himmelhoch, das tiefgebeugte Volk, lieblich und anmutig, wie eine Rose unter Dornen. Mächtig wuchs er heran, der kleine Überrest, blühete zur Ergötzung auf, wie ein Apfelbaum in wildem Gehölze. Er, der Herr, rüstete mich mit prächtiger Rüstung aus, er verlieh mir Einsicht und Erkenntnis, zu verstehen seine Lehre; er beseligte mich

*) Berg Morijah, wohin Jizchak zur Opferung gebracht worden.

בִּלְבַל עֶדְנִי מִתְשִׁישׁוֹת. יְסָרַנִי קָשׁוֹת מִקְשָׁשׁוֹת.
כִּוַּנְתִּי חוֹלַת חֲשָׁשׁוֹת. סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת:
לֹא דֶּרֶךְ כְּהַפְלִישִׁי. גַּם צִיָּה כְּהַפְרִישִׁי.
לָמָסָךְ וּפְנוּי מָרָשִׁי. שְׁמֹאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי:
לֵב אֶחָד וּשְׁכֶם. דָּאִים כָּעָב לְמָשְׁכָם.
לַאֲסִירִים יַחְפּוֹץ כְּסָכָם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:
מִבּוֹר תַּחְתִּיּוֹת רְהוּדִי. לַחַן עַקְרַבִּי גְּהוּדִי.
מִהֵר וְקַדֵּר מְדָדִי. קוֹל הוֹדִי:
מִבֵּית חֹמֶר קְצָבִי. בֵּית חַיִּים נְצִיבִי.
מְצַפֵּי מְצִיפֵי מַצָּבִי. הוֹמָה דוֹדִי לְצָבִי:
נַחְלָה שָׁפְרָה לִי. תִּקְוַת שְׁלוֹשׁ גּוֹרָלִי.
נְעִימוֹת בְּמַר לִי. עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי:
גָּם תַּתִּי סְבָר. וְרַק אֵין דָּבָר.
נוֹסוּ נוּדוּ כְּבָר. כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר:
סַרְסוּר זֵרוּז מֶרֶץ. רֹאשׁ פָּרוּז הָרֶץ.
סְלוֹל שָׁלוֹם וָתֶרֶץ. הַנְּצָנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ:
סַפֵּק עַתִּיק מְפִיגֶיהָ. הָפֵק מַמְתִּיק פַּגֶּיהָ.
סַלַּת סֹלֶת סְפוּגֶיהָ. הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ:
עַקַּלְתּוֹן נוֹשֵׁף קָלַע. וּפִיתוֹם מָכַשֵּׁף נִצְלַע.
עָרֵב שִׁלְשׁוּל בְּהַקְלַע. יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע:
עֲרוּדִים עִם עִלִּים. מָדוּ זָדוֹ שְׁעוּלִים.
עִנָּן לֹא מַעֲלִים. אֶחֱזוּ לָנוּ שְׁעָלִים:
פְּתִיגִיל וְעָגִיל בְּדָלִי. עִנּוּק פְּנוּק קְדָלִי.
פָּנִים בְּפָנִים הִשְׁדִּילִי. הוֹדִי לִי:

mit dieser Himmelsgabe. Zärtlich pflegte er mich und schützte mich vor Schwäche; zwar hat er oft empfindlich mich zur Besserung gezüchtigt, doch wenn der Krankheit Ungemach bedenklich ward, da wurde ich bald gelabt mit stärkenden Mitteln. Als ich auf ungangbaren Wegen wandelte und jene steinichte Wüste durchstrich, da deckte er meinen Zug, seine Rechte räumte Felsen vor mir weg, seine Linke war meines Hauptes Stütze. Ein mächtiger Teil, von Mut beseelt, wagte es vor der Zeit, sich dem Dienste zu entreißen, und fiel. Mein göttlicher Wille, sprach er, hat die Frist eurer Leiden bestimmt; harret, ich beschwöre euch! Allein meine Treiber waren allzugrausam, sie peitschten quälend mich in der Gruft, wohin sie mich versenkt! Dieses beschleunigte meine Befreiung, die Stimme meines Geliebten erscholl. Vom Bau irdischer Häuser, wozu sie mich verdammten, führte er mich, ein Haus des Lebens*) aufzubauen; er schaute, wie sie meinen Stamm ersäuften, und schnell wie ein Reh eilte er herbei, mein Lieber! Ein herrlicher Anteil ward mir beschieden, das erwünschte Los, meiner Urväter ward mir zu Teil. „Ungemach," sprach er, „verwandelt nun in Anmut sich!" Er sprach es und sicherte mir es auch zu. Siehe, deinen Wunsch habe ich erfüllt; ihr habt nun nichts mehr zu tun! Eilt, ziehet nur, der Winter ist vorüber. Mein Abgeordneter, der überaus Tapfere (Mosche), erschien, schmetterte des Feindes Heereshaupt, schuf Frieden und Eintracht wieder, eben als die Blüten im Lande sich zeigten. Als der Weinstock verblüht, das süße Obst gereift, zeitig das Getreide zum feinsten Mehl und der Feigenbaum seine jungen Feiglein getrieben, sieh, da kam nun eine Schlangenrotte zischend herangeschossen, dort hüpfte das zauberreiche Pithom nach; da war ich in einer Enge wieder, im Stricke verschlungen, wie ein Täubchen gedrängt in Felsenrisse. Ich stürzte in das Meer — Jung und Alt (ganz Mizrajim) folgten mir tollkühn nach in des Meeres Fluten; aber — sie haben nichts heraufgebracht! Hier wurden sie gefangen, die schlauen Füchse! Prachtgewand und Ohrringe, Kleinodien und Halsgeschmeide wurden mir zur Beute, Perlenschmuck in Fülle! So schmeichelte mein Geliebter mir. Die mächtige Tat ist nun vollführt — Du,

*) Das Heiligtum.

פַּעַל בָּם תָּפוּחַ. שָׂכָר לֹא קָפוּחַ.
פְּקוֹד דָּר טָפוּחַ. עַד שֶׁיָּפוּחַ:
צָמְצֵם שִׁבְנוֹ מֶרְכָּבִי. יוֹם חִנּוּךְ כַּרְכָּבִי.
צָפִיתִי פֹּה עִכּוּבִי. עַל מִשְׁכָּבִי:
צֶבִי קֹדֶשׁ מְנָה. מְקוֹם מִבְחַר מָנָה.
צִיּוֹן קִרְיָה נֶאֱמָנָה. אָקוּטָה נָא:
קָרַצְתִּי דַּצְתִּי בְּאוֹמְרִים. טַפְתִּי נַפְתִּי בְּמוֹרִים.
קִלְקַלְתִּי שְׁמָנִים שְׁמָרִים. מְצָאוּנִי הַשּׁוֹמְרִים:
קִנֵּן כִּי שָׁבַרְתִּי וְטוֹב לֹא סִבַּרְתִּי.
קָדְשׁוֹ לוּלֵא חָבַרְתִּי. כְּמָעַט שֶׁעָבַרְתִּי:
רָשַׁם אִפָּר בְּצִבְאוֹתֵיכֶם. בְּזֶעֱזוּעַ חִיל אֱיָלוּתֵכֶם.
רְחוֹק דְּחוֹק אֶתְכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:
רֵישׁ גְּלִי כְּהֶעֱלָה. יוֹנָה תַּמָּה עֲלָה.
רָגְשׁוּ בְּנֵי עֲוָלָה. מִי זֹאת עֹלָה:
שֵׁרוּת שַׁפְרִיר שִׁפְתּוֹ. מַטּוֹת וָרִבּוֹא חִטָּתוֹ.
שַׁעַר צֵא וְשִׁפְתּוֹ הִגֵּה מְטָתוֹ:
שִׁירַת עֲרֵבוּב מִלְּעָרֵב. אָמָנוּת אֲבוּב עָרֵב.
שִׁירוֹת נְבוּב הֶרֵב. כָּלַם אָחֲזֵי חֵרֵב:
תָּאֲיו פָּסַק לוֹ. מַלֹּאת כַּנֵּי מְרַסְקְלוֹ.
תַּטְלִיל חָסָה לוֹ. אַפְרִיוֹן עָשָׂה לוֹ:
תּוֹתְאַר פָּנִים מֵהַכָּסֵף. נָעֲמוּ יְדִידוּת כְּסָף.
תַּבְנִית אוֹת יוֹסֵף. עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

der Du im Himmel thronst, ließest sie ihren wohlverdienten Lohn einernten, noch ehe der Morgen hauchte. Nun bauete ich seine Wohnung ihm, errichtete den Altar; er schränkte seine Residenz hinein. Hier dacht ich, werde ich weilen, bei meinem Lager immerdar. Sein Ratschluß aber bestimmte das vorzüglichste der Länder mir, jenes vorzüglichste gelobte Land und jenes Zion dort, die treugepriesene Stadt. Ich wallte hinauf — allein dort ward ich ihm untreu, verhöhnte meiner Lehrer Lehre, verehrte Götzen und räucherte Myrrhen ihnen; darum haben sie mich getroffen, sie, die mir nachstellten. Ja untreu ward ich, verletzte die Sittlichkeit; konnte ich dennoch Schonung hoffen? Hätte ich nicht sein Heiligtum gestiftet, o, dann wäre ich schon lang nicht mehr! Aber auch ihr Tyrannen wißt, daß auch euer weit ausgedehnter Heerkreis seine nicht zu überschreitenden Grenzen hat; bei euerer überaus fürchterlichen Macht trifft euch dennoch das Los der Zerstreuung, der Bedrückung! Ich schwöre euch! Denkt, als vormals sein kleines Volk — fromm wie die Taube — mit erhobenem Haupte aus der Sklaverei zog, wie sie staunten des Frevels Söhne: Wer ist das Volk, das so stattlich einherschreitet? Die Diener seines Zedernhauses sind es, Fürstenstämme mit tausenden ihrer Knaben! Sie schreiten heran in wohlgeordneten Reihen, mit seiner Ruhestätte; harmonisch stimmten die Flötenspieler ihre lieblichen Töne, begleitet von tausend melodischen Gesängen, sind sämtlich mit blinkenden Schwertern ausgerüstet; die Wohnung war in Kammern geteilt, deren Mitte füllte der Erde Pfeiler — die Bundeslade — zierliche Teppiche dienten ihr zum Vorhang und Prachtgewand zur Decke. Prächtiger noch war der Anblick jener Wohnung zu Schiloh, anmutig und reizend zum Entzücken; sie war unter Josephs Fahne aufgeführt, ihre Säulen alle von massivem Silber.

חזן. צְאֶינָה וּרְאֶינָה׃ קהל וחזן מַשְׂכִּיל שִׁיר יְדִידִים׃
רִנַּת חֲתֻנַּת דּוֹדִים׃

חזן. הִנָּךְ יָפָה׃ קהל וחזן דָּרַת דִּין וּפְקוּדִים׃
כָּפַל יָחִיד לִפְקוּדִים׃

חזן. שִׁנַּיִךְ׃ קהל וחזן הַרְחֵק כְּאוֹר חֲמוּדִים׃
קָשׁוּט לְשׁוֹן לִמּוּדִים׃

חזן. כְּחוּט הַשָּׁנִי׃ קהל וחזן טַעַם יַיִן יְלִידִים׃
נֶגְדּוֹ שְׁלַם לַיְלָדִים׃

חזן. כְּמִגְדַּל דָּוִיד׃ קהל וחזן יִקְרַת פִּנַּת יְסוֹדִים׃
גְּבוּל הוֹרָיוֹת יְסוּדִים׃

ח׳ שְׁנֵי שָׁדַיִךְ, דִּבּוּק אַחִים חֲסִידִים׃ לְרוֹעִים תַּיָּרִים חֲסוּדִים׃ עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם, יוֹם צְדָקָה לַחֲרֵדִים׃ חִבּוּל זֵדִים וְרָדִים׃ כֻּלָּךְ יָפָה, בְּלִי מוּם מְכֻבָּדִים׃ תָּם וְחֶלְקוֹ מְזֻבָּדִים׃ אִתִּי מִלְּבָנוֹן כַּלָּה, וְעוֹד שְׁכִינָה בְּשִׁעְבּוּדִים, רָצוּף בְּבֹאוֹ מֵאֲבוּדִים׃ לִבַּבְתִּנִי אֲחֹתִי כַלָּה, הַבַּת בַּת נְגִידִים׃ אַהֲבָה וְחִבָּה אֲגוּדִים׃ מַה יָּפוּ דֹדַיִךְ אֲחֹתִי כַלָּה, מְנוּחָה וּשְׁאָר וְעוּדִים׃ וְשֶׁמֶן שְׁמָנַיִךְ קִרְיַת מוֹעֲדִים׃ נֹפֶת תִּטֹּפְנָה שִׂפְתוֹתַיִךְ כַּלָּה׃ אַחֲיַת מְשִׁיחִים עוֹמְדִים׃ מִבְּלִי קִנְאָה מְצֻמָּדִים׃ גַּן נָעוּל, נָקָם וְאֵין מַגִּידִים׃ סָתוּם לְתִלְבֹּשֶׁת הַבְּגָדִים׃

שְׁלָחַיִךְ פַּרְדֵּס, שְׁפַר נָאִים וַהֲדוּרִים׃ לְמַטְכְּסִים מְלָכִים אֲדוּרִים׃ נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם, מִזֶּה וּמִזֶּה סְדוּרִים׃

Geht hin, horcht! — Ein hohes, liebes Lied, gesungen bei der Hochzeit des geliebten Paar's [1]).

Schön bist du — mit Lehren, Gesetzen und Verordnungen, die der Einige dir zweifach [2]) vorgetragen. —

Deine Zähne — fern von schändlicher Lüsternheit, umgeben eine in Wahrheit wohlgeübte Zunge.

Wie Purpurfaden — geschmackvoll waffnete Abraham seine Hausgebornen [3]); dafür wurden seine Nachkommen belohnt.

Wie Davids Burg — prachtvoll und fest begründet, so die Schranken der Gesetze unerschütterlich!

Deine zwei Erzieher, es sind die vereinten, frommen Brüder (Mosche und Ahron), die treuen Hirten und Führer. Erscheint einst der Vergeltungstag, so bringt er Heil den Gesetzbeflissenen, Verderben dem frevelnden Auswuchs. Du aber, Schöne, Fehlerlose, wirst geehrt, das Erbe des Vollkommenen (Jakob) wird dir zu Teil! Mit mir zog Gottes Majestät vom Lebanon (Tempel) aus in das Exil, und ist mit mir, wenn aus dem Elend ich wiederkehre, sprechend: Dich liebe ich, du holde Traute! Tochter jener in Liebe und Treue mir zugetanen Stammesfürsten! Wie hold war deine Liebe, holde Traute, die du in der Ruhestätte (Jerusalem) und andern Versammlungsorten an Feierzeiten mir geweihet! Wie Honigseim träufelten da deine Lippen, o Braut! in Brüderlichkeit standen die Gesalbten (Priester) ohne Neid vereint. Doch es kommt der Vergeltungstag, den einem verschlossenen Garten gleich niemand vorher bestimmen kann, der verborgene Tag, wo sich der Herr mit dem Rachegewand bekleidet.

Deine Entlassenen (aus Ägypten) waren, einem schönen Garten gleich, nach ihren königlichen Fahnen zierlich geordnet; in herrlichen Reihen, gleich feinen Gewürzbeeten, lagerten sie

1) Anspielung auf die Gesetzgebung am Sinai.
2) Schriftliche und mündliche Lehre.
3) Übte sie im Gesetz und rüstete sie aus mit Tugendlehren.

הַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ גְּדוּרִים: מַעְיָן גַּנִּים, הֲרָחַת קַלִּים
וַחֲמוּרִים. טְבִילוֹת נְקִיּוֹת שְׁמוּרִים: עוּרִי צָפוֹן
וּבֹאִי תֵימָן, יַחַד לְכַנֵּם נִסָּעִרִים. גָּלוּת כָּל שְׁעָרִים:
בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כַלָּה, דְּגִמַּת מְלוּאִים גְּמוּרִים.
לְקַבֵּל אֲבָרִים וֶאֱמוּרִים: אֲנִי יְשֵׁנָה, בִּיאַת עִיר
מִשְּׁעִירִים. תּוֹחֶלֶת יִסְחָבוּם צְעִירִים: פָּשַׁטְתִּי
אֶת כֻּתָּנְתִּי, רָבַתִּי וּשְׁנֵי כְתָרִים. הָאוּרִים וְתֻמִּי
סְתָרִים: הוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ, אָז לִסְעוֹד הוֹרִית. מְזֻמָּן
עוֹד לְנִמְהָרִים: רָמְתִּי נִצַּבְתִּי בְּחֶמֶד הָרִים. וְרָצִתִּי
אַצְתִּי בַּוְהָרִים: פָּתַחְתִּי, מֵאֲלִי בְּנִטּוּף מוֹרִים.
נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע אֲמָרִים: מְצָאוּנִי, לְגָיוֹנוֹת סְבָבוּנִי
בַּנְּהָרִים. עוֹמֵד בַּהֲדַסִּים בָּהָרִים: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם,
דְּרוֹשׁ הוֹד מִישָׁרִים. סוּר מֶרְכְּסֵי קְשָׁרִים: מַה
הוֹדֵךְ מִהוֹד, לֶעָתִיד שְׁאוֹל נִפְשָׁרִים. הֵם בָּאֱמוֹת
הַכְּשָׁרִים: מַה הוֹדֵךְ מֵהוֹד, נוֹאֲמִים בָּזֶה הַקּוֹשְׁרִים.
נָגְדוּ נֶהֱרָגִים כַּשְּׁוָרִים. נָזֶר יְחוּדוֹ קוֹשְׁרִים. נֶצַח
מַלְכוּתוֹ שָׁרִים:

הוֹדִי נָעֲמוּ עַמּוֹ מְיַשְּׁרִים. נִכְתָּב וְנִקְרָא בַּשִּׁירִים.
צִדְקוֹתָיו לָרַקִּים מְחַוְּרִים. צִבְיוֹנוֹ עֲשׂוֹת מִתְאַוְּרִים.
צָפוּיֵנוּ צְפוֹת מְשַׁחֲרִים. צִיּוֹן עֲמוּד שְׁחָרִים. צוּר
קוֹנֵנוּ מַכְתִּירִים. צָרְכֵנוּ בְּפֶלֶל מַעְתִּירִים. חָזוֹ נֶחֱזֶה
בְּבֵאוּרִים. חָשְׁבֵנוּ לָעַד לְאוֹרִים. ט׳חַי זַכֵּנוּ בְּמִתְפָּאֲרִים.
קַיֶּם לְדוֹר הוֹרִים. הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים:

je drei und drei nach ihren Stämmen. Und wie die Quelle den Garten, so reinigten sie sich von allem Fehl und bewahrten ihre Reinheit. — Erhebe Dich von Norden, komme von Süden, um die nach allen Seiten hin Verweheten wieder hinzusammeln. „Ich komme wieder zu meinem Garten (Tempel), holde Traute um, wie einst bei der Tempelweihe, eure Opfergaben anzunehmen!“ — Noch dulde ich, seitdem der Feind von Seïr kam und hoffe auf Erlösung. Mein Prachtgewand mußte ich ablegen, meine zwei Kronen und die geheimnisvollen Urim und Tummim. Doch mein Freund, der seine Hand ausstreckte, um die Voreltern zu unterstützen, ist bereit auch ferner die Verzweifelnden zu stärken. Freudig stand ich einst am anmutigen Berge (Sinai) begierig der Gebote und eröffnete aus freiem Willen die wie Myrrhen angenehme Rede: „Wir wollen es tun und befolgen!“ — Völkerscharen fanden und umringten mich wie Wasserbäche, doch der Allmächtige ermutigte mich: Ich beschwöre euch, folgt euerm Freunde, (Gott) nach, und haltet euch fern von abtrünniger Gesellschaft. — Fragen die Völker: Was hat dein Freund voraus vor andern? so werden sie dereinst die Antwort finden, daß Israel die frömmste aller Nationen ist. „Was hat dein Freund voraus vor andern, sprechen hier die Abtrünnigen, daß ihr euch für ihn wie das Vieh hinschlachten lasset und ihm dabei die Einheitskrone windet und die Ewigkeit seines Reiches besinget?“ — Mein Freund, ja sein Volk preiset seine Huld, beschreibt und verkündet in Liedern seine Güte, die selbst über Tugendlose waltet. Seinen Willen auszuüben befleißigen wir uns, zu ihm hoffend und harrend. Mit dem Erscheinen der Morgenröte verherrlichen wir den Schöpfer unsern Herrn, tragen im Gebete unser Anliegen ihm vor, daß wir das Heil bald sehen, daß unsere Finsternis bald hell erleuchtet werde. Lebendiger, beglücke uns, Dir immerdar zu benedeien, Du Ewiglebender, der Du die Erde und ihre Bewohner erleuchtest!

Am Sabbat wird das untenstehende יוצר הכל gebetet.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ

Am Sabbat.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וְלִיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֱמֶת בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתֶךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֱמֶת בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אַל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלְא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְנָאֶה עַל־חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־הַמֶּרְכָּבָה:

Am Sabbat wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger, wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du sie mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde Deiner Güter. Er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr

---

Am Sabbat.

הכל יודוך Alle preisen Dich, alle rühmen Dich, und alle verkünden: Niemand ist so heilig wie Gott. Alle erheben Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt von ihrem Orte und den Mond von seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen des Weltanfangs. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzustellen, und nichts wäre alles ohne Dich, vergänglich alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzustellen, Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, beim einstigen Aufleben der Toten!

אל ארוך Der Allmächtige, der Schöpfer aller Werke, sei gelobt und gepriesen durch den Mund aller Beseelten; seine Größe, seine Güte füllen die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seinem

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח

מעשה

Am Sabbat.

זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עוֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל־כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עֹנֶג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־יְצוּרָיו. שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ, וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר, בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח

מעשה

Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner

---

Am Sabbat.

Throne sind Verdienst und Redlichkeit, Gnade und Barmherzigkeit vor der Herrlichkeit seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen; er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er gab ihnen Kraft und Stärke, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Freudig gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers; Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtnis. Er berief die Sonne, da strahlte Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Dem Allmächtigen, der nach Vollendung seiner Schöpfung am siebenten Tage geruht! Er erhob sich und ließ sich auf den Thron seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, Seelenvergnügen nannte er den Sabbattag. Dies ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft: „singet das Lied des Sabbattages; schön ist es, dem Herrn zu danken!“ Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbattage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, werde geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel oben und auf der Erde unten. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner

מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאֶשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה. קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן. ע"פ חשר"ק בכול ובכוף מתום שלמה חוק.

רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז. תָּג עָטוּר בֶּתֶר. תַּחַן יוּחַן עָתֶר. שְׁכֻנוֹ בְּיוֹשֵׁב סֶתֶר. שָׁלִיחַ מְפָרֵשׁ פּוֹתֵר. רָם וְנִשָּׂא בְּיוֹתֵר. רַב בַּנָּיָן וְסוֹתֵר. קוֹרְאָיו פֶּתַח חוֹתֵר. קַבֵּל כְּנִתּוּחַ בָּתָר:

עֵינָיו כְּיוֹנִים. צַד רִבּוּעַ דְּפָנִים. צוֹפוֹת צְפוֹת צְפִינִים. פְּתוּחוֹת שִׁיחַ סְפִינִים. פּוֹנוֹת לְאֵלָיו פּוֹנִים. עָתִיד וְגָנוּז פְּנִינִים. עָרוּךְ גֻּנְדוּ מִלְּפָנִים. סְכִיוֹנוֹ אֵין לְפָנִים. שְׂרָפִים וְחַיּוֹת וְאוֹפַנִּים:

Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind alle lieblich, alle auserlesen, alle mächtig, alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und erteilen wechselseitig die Erlaubnis, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmut stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, alle wie einer:

„Heilig heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

אופן Sein Haupt ziert das köstliche Diadem, die herrlichste Krone, aus den Lobgesängen Israels gewunden. Sein Thronsitz, von jenem Gesandten beschrieben, ist im Verborgenen; doch öffnet er, der Höchsterhabene, eine Pforte seines Palastes und nimmt ihre Gebete wie Opfergaben auf.

Seine Augen, allliebend, sind überall, schauen die verborgensten Geheimnisse, blicken auf das Gebet der Frommen, sind zugewandt denen, die zu ihm sich wenden. Das Künftige und tief Verborgenste ist ihm von jeher schon offenbar; doch seinen Anblick kennen selbst die Seraphim, Chajoth und Ophannim nicht.

לְחָיָו, נִטּוּף מוֹר לָקְחִים · נְעִימִים אֲמָרִים מַלְקוֹחִים ·
מְגֻדָּלוֹת מֶרְקָח רְקוּחִים · מַתָּן לְנֶפֶשׁ פְּקוּחִים · לוּחוֹת
חֲרוּת מְשִׁיחִים · לֵב עָלוּב מְשַׂמְּחִים · כְּאָב מַמְרִיחִים
וּמוֹשְׁחִים · כַּעֲרוּגוֹת עֲרָבִים שִׂיחִים: עָדָיו, יְדֵי אָדָם
פְּשׁוּטוֹת · יְצוּרָיו לְקַבֵּל מִלְּשָׁטוֹת · טוֹעִים דֶּרֶךְ קוֹשְׁטוֹת ·
מֶרֶךְ לַכֹּל מוֹשִׁיטוֹת · חֲזָקוֹת וּמַחֲזִיקוֹת מָטוֹת, חִישׁ
מְהֵחִי מִלְקָטוֹת · זְכוּת מְגַלְגְּלוֹת וּמַטּוֹת · וַעַם הַדִּין
מִלְּנָטוֹת: שׁוֹקָיו, וַעַד כָּתְלֵנוּ מְצֻרָף · וְתַחַת רַגְלָיו
שְׁרַפְרַף · הֲדֻמּוֹ מַרְעִיד וּמַרְפְרֵף · הַיָּם מַלָּחִיךְ וּמְשָׁרֵךְ:
י' חִכּוֹ מַמְתַקִּים, דָּת מְשָׁלִים עַתִּיקִים, גֹּזֶר אֹמֶר וּמִקִּים,
בְּדָבְרוֹ שִׁפֵּר שְׁחָקִים, אָמַר וַיִּקְרָא אֲרָקִים:

קו"י שַׁבְּחוֹ לְגִיוֹנָיו מְפִיקִים · הֲמֻלַּת הֲמוֹן אֲפִיקִים ·
חֲלִים נָעִים קְרִיאַת שְׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה מַסְפִּיקִים:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לֶעָמַת שְׂרָפִים לֶעָמָתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים· בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ · לְמֶלֶךְ אֵ חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ · כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

Seine Beschlüsse sind wie triefende Myrrhe, seine Aussprüche lieblich wie Gewürzgelände, ein Geschenk, weise machend die Seele; sein Gesetz, auf den Tafeln eingegraben, macht frei den Geist, erheitert das gedrückte Herz, lindert und heilet den Schmerz, wie Balsambeete sind seine Worte.

Seine Hände sind ausgestreckt, um seine Geschöpfe zu unterstützen, daß sie nicht abirren vom Wege der Wahrheit; sie reichen jedem seinen Unterhalt. Mächtig sind sie und schnell bereit, die Wankenden zu ergreifen, daß sie nicht fallen und untergehen; sie bringen alle Verdienste herbei, damit nicht das strenge Gericht vorwalte.

Seine Säulen, der Tempel ist es, wo seine Majestät sich zeigt. Sein Sitz ist der Himmel, sein Schemel die Erde, die vor ihm zittert und wanket, er peitscht das Meer und läßt es weichen.

Das süße Gesetz, die wichtigen Lehren entflossen seinem Munde, Er, der beschließt und vollführt, der durch sein Wort die Himmel schmückte und die Erde in das Dasein rief.

Sein Lob verkünden die Engelsheere, die rauschende Menge der Gewaltigen, die in Angst und Beben die dreifache Heiligung rufen.

והחיות Die Chajoth lobsingen, die Cherubim preisen, die Seraphim jauchzen und die Erellim benedeien; sämtliche Antlitze von Chajah, Ophan und Cherub sind den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwidernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohltaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — ehrfurchtbar in Ruhmestaten, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjüngt. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und mögen wir alle bald genießen seinen Glanz! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד מוסר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:
נלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater! unser König! Um unserer Väter willen, die auf Dich vertrauten, und die Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, laß festhalten unser Herz an Deinen Geboten und einige unser Gemüt, Deinen Namen zu lieben und zu ehrfürchten, damit wir nicht zu Schanden werden immer und ewig. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und ehrfurchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erwählt aus allen Völkern und Sprachen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Tore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm

לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר ט״ו ל״ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

יש לכרך אלהיכם לאמת, אכן יתן רוח מעט שלא יבולע הא׳.

ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Öl einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Überflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht betört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, daß euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüte, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Tore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Ägypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אשכנז אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה · עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

פולין אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר: וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר · אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה · לְמַעַן שְׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

הפיוט הזה הוא חתימת הפיוטים הקודמים ולכן סיים הפייטן חרוזיו בפסוקים האחרונים מספר שיר השירים במקום שעמדו הפייטנים אשר לפניו, ויסד פיוטו על דרך א"ב בראשי החרוזים, ובחלק השני מן החרוז חתום שמו מרדכי הקטן יגדל בתורה כהוגן וכשורה, ובכלות הא"ב, במאמר המתחיל שחורה אני ונאוה תשוקתו, חתום שלמה ברבי יהודה חזק ואמץ מאוד בתורה אמן ואמן.

זולת.

אֲהֵבוּךָ נֶפֶשׁ לְהָדְךָ · מוֹנִים בּוֹטֵחַ וְשׁוֹדֶךָ ·
אָנָה הָלַךְ דּוֹדֵךְ:

בְּשׁוּב נוֹתֵחַ גְּנוּנוֹ · רְבָבָה תְּרַנֵּן בְּגִינוֹ ·
דּוֹדִי יָרַד לְגַנּוֹ:

גָּשִׁים נִבְנֶה כְּהַתְחִילִי · דּוֹבְבִים נֵלְכָה לְהַבְדִּילִי ·
אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי:

אמת Wahr und sicher, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, nützlich und heilsam ist dieses Wort für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

אמת Wahr und sicher, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, lieblich und angenehm, schätzbar und ergötzend, achtbar und herrlich, bewährt und erprobt, nützlich und heilsam ist dieses Wort für uns auf immer und ewig. Wahr ist es, der Weltengott ist unser König, Jakobs Fels der Schild unseres Heils! Von Geschlecht zu Geschlecht dauert er, dauert sein Name, sein Thron ist unwandelbar und sein Reich und seine Treue ewigdauernd; seine Verheißungen sind lebendig und ewigbestehend, wahrhaft und erquickend für immer und in alle Zeit und Ewigkeit — für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Der Vor- und Nachwelt ist es ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile, um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

Dieser Piut schließt sich dem früheren an; man lese die Vorbemerkung zu dem Piut אור ישע oben Seite 61.

אהבוך Deinen Liebenden zur Seelenqual höhnt ein Volk das ungestört und sicher ruht: „wo ist dein Liebling hingegangen? Aber es wird Deine göttliche Majestät in ihre Wohnung wieder zurückkehren, dann werden Myriaden Dir frohlocken: „Mein Lieber hat sich wieder in seinen Garten hinab begeben!“ Als ich bei jenem Tempelbau Hindernis fand, da traten sie herbei — hämisch sprachen sie: Wohlan,

דִּמַּנִי נָאוָה וּתְרוּצָה · כְּנַנִּי בְּלֹא פִרְצָה ·
יָפָה אַתְּ רַעְיָתִי כְּתִרְצָה :
הִזְהִירַנִי מִמַּעַשׂ מְעַנַּיִךְ · הִתְעַב גֵּיא כְנַעֲנָיִךְ ·
הָסֵבִּי עֵינַיִךְ :
וְעַמֵּךְ כֻּלָּם הִלּוּלִים · קֹדֶשׁ וְלֹא חוּלִים ·
שִׁנַּיִךְ כְּעֵדֶר הָרְחֵלִים :
וְבָדַנִי זְבוּל אַרְמוֹן · טִיֵּב יוֹשְׁבֵי אָמוֹן ·
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן :
חַכְמֵי מַלְאֲכוֹת מְלָאכוֹת · נֶצַח עוֹלָם הֲלִיכוֹת ·
שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת :
טוֹעֲנִים אֲסֻפּוֹת גַּנָּתִי · יַחַד נוֹטְעִים כַּנָּתִי ·
אַחַת הִיא יוֹנָתִי :
יְשָׁרִם לְהָלִיץ הִתְקְפָה · גַּבְהוּת קֶרֶן וְקוּפָה ·
מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה :
כַּעַס וּשְׂחוֹק יָגוֹז · דַּלַּת רֹאשׁ מִלָּגוֹז ·
אֶל גִּנַּת אֱגוֹז :
לְגוֹלֵל אֶבֶן צִמְּתַתְנִי · בְּאֵר חַיֵּי צִמַּתְנִי ·
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׂמַתְנִי :
מָתַי לְחָצִיר נַעֲמִית · תּוֹעֶה וּמַתְעָה לְהַעֲמִית ·
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית :
נָאִים לְהִתְנַדֵּב מְעֻלִּים · רְאוֹת וּלְקַלֵּם מוֹעֲלִים ·
מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ בַּנְּעָלִים :
סֵדֶר עֲבוֹדָה מְהֻגָּן · הָשֵׁב לְשִׁיתוֹ גֻנָּן ·
שָׁרְרֵךְ אַגַּן :

laßt uns bauen helfen! — Ihre Absicht war, uns zu entzweien; aber treu blieb ich meinem Liebling, mein Liebling mir treu! Da verglich er mich mit einer Schönen und Tugendhaften, nannte mich vollkommen: „Schön bist du, meine Holde," sprach er, „schön wie Thirzah." Enthalte dich der Schandtaten jener, die dich gequält, verabscheue deiner Unterdrücker Boden, wende deine Augen hinweg! Deine ganze Nation ist ruhmvoll, heilig und nicht profan, die Reihe deiner Zähne [1]) wie Lämmerherde. Zur Wohnung beschied er mir jenen prächtigen Palast; wohlwollend saßen sie dort, die gesetzgebenden Männer, im Halbkreise, wie ein gespaltener Granatapfel. Die Weisen, ihr Geschäft ist Engelgeschäft, führt zum ewigen Leben, ihre Räte, sind sechzig an der Zahl. Noch sitzt hier im Garten der fromme Taubenchor, und verhandelt das Recht; vereint bestrebt er sich, die göttlichen Gesetze zu befestigen — einig ist mein Täubchen! Möchtest du ihr redliches Bestreben unterstützen, daß unser flammendes Horn [2]) sich wieder hoch erhebe, und jeder staune: „Was ist es, das so glänzend herabstrahlt?" O, verscheuche Kummer und Hohn, laß uns nicht mehr ausraufen unsres Hauptes Locken über den Verlust unseres Heiligtums! Siehe zum Steinbrechen bin ich verdammt, in der Grube schwindet mein Leben hin; zur Arbeit, die mir unbekannt, werde ich angehalten. Ach, wann wird jener Hof den Straußen zur Wohnung werden, wann der Verirrte aufhören zu irren? — „Tue Buße Schulamith [3]), und kehre heim, heim nach jenen zum Opfern erkornen Stätten! Sie werden dich hinaufwallen sehen, die Treulosen, und lobend sagen: „ „Wie schön sind deine Tritte in den Schuhen!" " Dann wird der wohlgeordnete Priesterchor wieder hineingesetzt werden samt den Sängern, in deine befestigte Halle; Widder und Stiere

1) Unter Zähnen werden die Helden verstanden.
2) Der Glanz des Tempels.
3) Ein Beiname Israels.

עֲרוֹךְ אֵילִים וּפָרִים · כְּאָז בְּיַד סוֹפְרִים ·
שְׁנֵי שַׁדַּיִךְ כִּשְׁנֵי עֳפָרִים:

פְּתַח שִׁיר מִלְּדַל · הַדַּר זֶקֶן מִגְּדַל ·
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל:

צַו חֶסֶד כְּגוֹמֶל · וְנַשֵּׂא כָּאָמוּר חוֹמֶל ·
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל:

קֶלֶס תְּמוּר אָשַׁמְתְּ · גְּנַאי זְכָרוֹנֵךְ שָׁמְתְּ ·
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ:

רִיב לְטוֹב יוּמָר · וּלְשִׁפְלוּת עֵמֶק יֻזָּמֶר ·
זֹאת קוֹמָתֵךְ דָּמְתָה לְתָמָר:

שַׁתֵּף בְּכָל מִשְׁמָר · כָּלָם צַדִּיקִים בְּמַאֲמָר ·
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר:

תַּעַן דָּבָר טוֹב · שׁוּרָה אַחַת לַחֲטוֹב ·
וְחִכֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב:

שְׁחוֹרָה וְנָאוָה תְּשׁוּקָתוֹ · לֹא מֵרוֹב חֲשׁוּקָתוֹ · אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלַי תְּשׁוּקָתוֹ: מֻחָפּוּרִים שׁוּר שְׁפוּרִים · הִסְתַּכֵּל בְּךְ כּוֹפְרִים · לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה נָלִינָה בַּכְּפָרִים: בִּינָה רְצוּי תּוֹרְמִים · בְּסוּס עוֹלָם גּוֹרְמִים · נַשְׁבִּימָה לַכְּרָמִים: יָתַן קוֹל צוֹרֵחַ · הַטּוֹבוֹת וְהָרָעוֹת הַפָּרֵחַ · הַדּוֹדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ: דּוֹדִי נֹחַ לִי · הַמְנַחֲמִי וּמוֹחֵל לִי · מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי: חֲזוֹת כְּאוֹ צְבָאֶךָ · זַהַר שְׁכִינַת מוֹרָאֶךָ · אֲנַהֲגֶךָ אֲבִיאֲךָ: קְרוֹבְךָ עַם דַּבְּקֵנִי · וֶסֶת שִׁבְחֲךָ סַפְּקֵנִי · שְׁמַאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי: אַ חֲרִית לְטַהֵר שׁוּלַיִם · מַהֵר לְשַׁלֵּשׁ בְּכִפָּלַיִם · הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלָם: צִיּוֹן

werden sie darbringen — wie vormals die Weisen — das liebliche Paar — König und Oberpriester — ein schönes Rehpaar. Dann soll er sich auftun, der Mund des Gesanges, nicht mehr versiegen die Stimme des herrlichen Greisen auf deinem turmähnlichen Halse [1]). Sei nur fromm und mild, dann wirst du wieder, wie es der Allgütige verheißen, dein Haupt emporheben, hoch wie Karmel. Der Schmach genug hast du geduldet ob deiner Untreue, verächtlich ward dein Andenken, o du, die du so schön, so lieblich warst! Zwist verwandelt nun in Eintracht sich, Gesang tönt aus des Tales Tiefe wieder, darum, weil du standhaft duldetest dich aufrecht erhieltst gleich dem Palmbaum. Eintracht herrscht in jedem Verein, sämtlich sind sie tugendhaft; so denke ich, emporzusteigen wie Palmenwipfel! „Frohlocke, dein Lieber hat von dir gesprochen! Laß Wonnegesang ertönen! Dein Gaume sei wie edler Wein!"

שחורה Er verlangt die Schwarze und Niedliche nicht aus besonderer Neigung zu ihrer Menge [2]) denn ich gehöre stets meinem Freunde an, nach mir hat er Verlangen. O schaue von den Beschämten auf die Schönen (Heiden), welche (letztere) Dich leugnen; wohlan mein Freund! wir gehen auf das Feld, nachten in Dörfern! Die Verständigen erhalten Beifall; sie sind der Welt Basis, wohlan! wir begeben uns nach den Weinbergen! Mit lauter Stimme werde da Gott gepriesen; Tugenden wie Laster sprossen hervor; die Veilchen verbreiten den Duft. Mein Freund ist mir Erleichterung, tröstet mich und verzeihet mir; o, wärest Du wie ein Bruder mir! Deine Heere werden wie früher den Glanz Deiner Residenz sehen; ich, spricht Gott, leite dich und bringe dich hin! Nähere mich, sagt Israel, als ein Dir nahes Volk; die Dir zum Ruhme dienenden Tugenden verleihe mir; seine Linke umschlingt mein Haupt, seine Rechte umarmt mich; Befördere das verheißene Reinigen [3]), um des dreifachen Schwures willen: Ich beschwöre euch, o Töchter Jerusalems!

1) Eine hohe Stelle, worauf die Priester und Leviten bei Verrichtung ihres Tempeldienstes zu stehen pflegten.
2) Vgl. 5. B. M. 7, 7.
3) Nämlich das vom Jecheskel prophezeihete Entsündigen, s. daselbst 36, 25.

רְשָׁפִים מְלָבֶּיךָ · מִי זֹאת כְּלַבְּבֶךָ · שִׂימֵנוּ כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ: אוֹתוֹת רָאוֹת מֻרְבִּים · דֶּרֶךְ לַעֲבוֹר מְסֻבִּים · מַיִם רַבִּים: בִּיטָּה עֲנִיָּה לְנַחֲמָה · תַּעֲרַת אֹם חוֹמָה · אֲנִי חוֹמָה: וִיהוּדָה כֶּרֶם גְּפָנַי · רַגֵּל הַהֵיכָל לְפָנַי · כַּרְמִי שֶׁלִּי לְפָנָי: אֶלֶף הַמָּגֵן מָגִנִּים · אֶדֶר שָׂרִים סְגָנִים · הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים: מִסְרִיּוֹת מַסְרִיחַ רְדִידִי · נֵרְדְּ וָוֶרֶד יְדִידִי · בְּרַח דּוֹדִי: יוצר וּדְמֵה לְךָ בְּטִיּוּלִים · אַמֵּץ כְּאָז חֲיָלִים · לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים: מִשְׁקָל בְּמִשְׁקַל שָׁמִים · נִיחֹחַ מֹר סַמִּים · עַל הָרֵי בְשָׂמִים:

עַל הָרֵי בְשָׂמִים · סֹב וּדְמֵה לְךָ דוֹדִי · מַשְׁגִּיחַ וּמֵצִיץ מֵחַרַכֵּי בֵּית וַעֲדִי · קוּמִי לָךְ רַעְיָתִי דְּפוֹק לְעוֹדְדִי · כִּי דַלּוֹתִי מְאֹד מַמַּתֶּנֶת מְעִידִי · יוֹשֶׁבֶת עֲגוּמָה וַעֲגוּנָה וְאֵין מְוַעֲדִי · וְאַתָּה יְיָ מָגֵן בַּעֲדִי:

אֶל גִּבְעַת הָעֲרָלוֹת · מוֹר וּלְבוֹנָה וַאֲהָלוֹת · הַבֵּט מִמַּעֲלוֹת · כִּימַכּוֹת נַחֲלוֹת: קוּמָה קַדְּמָה חוֹפֵשׂ עוֹלוֹת עֲלִילוֹת · טָנֵף וּגְעִילוֹת · יְחַלֵּל קֹדֶשׁ מְעִילוֹת · נָא שְׁבוֹר זְרוֹעוֹ מִלְּהַעֲלוֹת תְּעָלוֹת · וְעַם קְהִלּוֹת בְּמַקְהֵלוֹת · לְהוֹדוֹת הַלֵּלוֹת:

עַל הָרֵי בָתֶר · עַל אַחַד הֶהָרִים · יֵרָאֶה לִבְחִירִים · גְּמוּל פֹּעַל הוֹרִים · דְּכִים נְמֵרִים · אֲרָיוֹת וַחֲזִירִים · פָּרִים אַבִּירִים · לְפַסֵּג גִּזְרֵי גְזָרִים · כִּיקַר כָּרִים · כָּלִים גְּמוּרִים · תֹּר וְגוֹזָל שְׁלֵמִים וְלֹא חֲסֵרִים · שְׁמוּרִים בְּלֵיל שִׁמּוּרִים · הַלֵּל גּוֹמְרִים · כְּעוֹבְרִים שָׁרִים זַמָּרִים · אָשִׁירָה לַיְיָ אוֹמְרִים:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ

In Feuerflammen zeichneten sie sich aus[1]; wer ist Dir noch so anhänglich? trage uns wie ein Siegel auf Deinem Herzen!

O daß wir viele Wunderzeichen sehen, als jene, die von Wolken umringt, die mächtigen Gewässer überschritten haben[2]. Schaue herab auf die Hilflose, sie zu trösten, sie gibt ja dem Tode sich preis, die mauerfeste Nation: fest wie eine Mauer bin ich! Jehuda wird meinen Weinberg (Israel) nach dem Tempel versetzen, und ich werde meinen Weingarten (Repräsentanten) vor mir haben, von einem tausendfachen Schilde geschützt, mit Fürsten- und Herrengewand geschmückt im Garten sitzen. Einen Pfützengeruch hat mein Schleier; beschleunige, o Geliebter, seinen Narden- und Rosenduft. Geselle dich den Lustwandelnden, kräftige wie früher die Mächtigen (Priester), daß sie der jungen Gazelle oder dem Reh gleichen, nach Gewicht das Räucherwerk auf die Gewürzberge bringen.

Wende dich nach den Gewürzbergen: werde mein Liebling gleich dem, der durch das Gitter meines Versammlungshauses schauet, rufe, „mache dich auf, meine Freundin!“ um mich anzurichten, denn verarmt bin ich im Harren auf meinen Zeugen (Messias); betrübt und verlassen sitze ich da, Niemand nimmt mich auf, nur Du, o Herr! bist mein Schutz!

O, schaue von den Anhöhen auf die Orloths-Hügel, die mehr als Myrrhe, Weihrauch und Aloë Dir waren; denn schmerzlich sind die Leiden. Komme dem, der Frevel sinnt zuvor, der mutwillig das Heiligtum beflecken und entweihen will; o zertrümmere des Frevels Gewalt, daß sie nicht mehr aufkomme, dann werden die versammelten Gemeinden Dich lobpreisen.

Auf den Scheidebergen, auf einem jener Berge[3] erscheine Er (Gott) den Erwählten, um das Verdienst der Ahnen zu belohnen; die den Bären, Tigern, Löwen, Schweinen und starken Stieren ähnlichen Heiden zerhaue, wie die gemästeten Schafe; ganz und unversehrt aber bleibe die Turteltaube (Israel); geschützt in der Schutznacht vollenden sie das Hallel; so wie jene durch das Meer ziehend gesungen, sprechen auch diese: singen will ich dem Ewigen!

עורת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine

1) D. h. sie ließen sich ihres Glaubens wegen auf Scheiterhaufen verbrennen.
2) Beim Auszuge aus Ägypten.
3) Vgl. 1. B. M. 22, 2.

וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרַגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

בְּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁתְּחַפָּץ אַהֲבַת כְּלוּלֵנוּ. שׁוּב לְרַחֵם כִּי כְלוּנוּ מַלְכֵי יָוָן הָרְשָׁעָה שׁוֹבֵינוּ תוֹלָלֵנוּ. הֲרוֹס וְקַעֲקַע בִּצָּתָם מְתִילֵנוּ. הָקֵם טוּרְךָ נֶגֶן שְׁתִילֵנוּ. הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ:

Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, Erlöser und Erretter! Aus Ägypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgeborenen hast Du erschlagen und Deine Erstgeborenen erlöst; das Schilfmeer hast Du gespalten, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hast Du hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht einer von ihnen blieb übrig. Dafür lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und ehrfurchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und sein Volk erhört, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, ehrfurchtbar im Ruhme, Wundertäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmütig dankten sie alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels!

גרח Beschleunige, o Geliebter, unsere Erlösung, so Du noch Liebe zu uns hegst! erbarme Dich unser wieder, denn wir sind gänzlich zu Grunde gerichtet. Jene Tyrannen haben uns Sklavenfesseln angelegt und uns beraubt, sie haben unser heiliges Gebiet befleckt, haben sich fest hineingepflanzt, O reiße sie wieder mit der Wurzel heraus! — dann führe Deine Burg wieder auf, daß unsere Jugend Deine Herrlichkeit schaue und in Wonnegefühl ausrufe: „Er ist es! siehe dort, hinter unsrer heiligen Mauer!"

בְּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁיָּפִיחַ קֵץ מַחֲזֶה. חִישׁ וְנָסוֹ הַצְּלָלִים
מְזֶה. רָוֹם וְנִשָּׂא וְגָבַהּ נִבְזֶה. יַשְׂכִּיל וְיוֹכִיחַ וְגוֹיִם רַבִּים
יַזֶּה. חֲשׁוֹף וְרוַעֲךָ קְרוֹא בָזֶה. קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה:

בְּרַח דּוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי. יַגֵּל יְגַשׁ קֵץ קְצָבִי. דַּלּוֹתִי
מִשְׁבִי. לַעֲטֶרֶת צְבִי. תְּעוּבִים תְּאֵבִים הַר צָבִי. וְאֵין
מַבִּיא וְנָבִיא. וְלֹא תִשְׁבִּי. מְשׁוֹשׁ מְשִׁיבִי. רִיבָה רִיבִי.
חֶסֶר חוֹבִי וְכְאֵבִי. וֵירֵא וְיֵבוֹשׁ אוֹיְבִי. וְאָשִׁיבָה חוֹרְפִי
בְּנִיבִי. זֶה דּוֹדִי גּוֹאֲלִי קְרוֹבִי. רֵעִי וַאֲהוּבִי. אֵל אֱלֹהֵי אָבִי:

בְּגָלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתָבִיא גְּאֻלָּה
לִבְנֵי בְנֵיהֶם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Beschleunige, o Geliebter, die Erlösung, bevor das letzte Ziel herannaht! eile, laß sie hinschwinden, die finsteren Schatten, laß es sein Haupt wieder heben, hochgeschätzt und erhaben werden, das so lange verachtete Volk, laß es wieder unterrichten, bestrafen und bändigen mächtige Nationen, zeige ihm die Donnerkraft Deines mächtigen Arms, daß es im Gefühl seiner Wonne ausrufe: „Die Stimme meines Geliebten! sie ist es!“

Beschleunige, o Geliebter, meine Erlösung! laß sie mit Schnelligkeit eines Rehes herbeieilen! Hebe aus der Tiefe mich hinauf zur prächtigen Krone! Siehe, Entweihte haben jenen anmutigen Berg erobert! Weder Führer noch Propheten, noch Tischbi, Niemanden habe ich, der mich besänftige, der mich beruhige. O, so führe Du meine Sache! Wende das Übel ab und die Qual, daß es meine Feinde sehen — und erröten. Fröhlich werde ich dann meinen Spöttern erwiedern: „Dies ist mein Freund, mein Erlöser, mein Verwandter, mein Trauter, mein Geliebter, meiner Väter mächtiger Gott!“

Um der Väter willen hilf den Kindern, bringe Erlösung ihren spätesten Enkeln. Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. — König, Helfer, Retter, und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter!

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebietet.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben, Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die in der Erde schlummern, Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל־יום יהללוך סלה. ברוך אתה יי האל הקדוש:

קדושה לש"ץ בחזרת התפלה.

ח' נקדש את שמך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום ככתוב על יד נביאך וקרא זה אל־זה ואמר: קו"ח קדוש וקדוש קדוש יי צבאות מלא כל־הארץ כבודו:

ח' אז בקול רעש גדול אדיר וחזק משמיעים קול מתנשאים לעמת שרפים לעמתם ברוך יאמרו: קו"ח ברוך כבוד יי ממקומו:

ח' ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלך בציון בקרוב בימינו לעלם ועד תשכון: תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך לדור ודור ולנצח נצחים: ועינינו תראינה מלכותך כדבר האמור בשירי עזך על ידי דוד משיח צדקך:

קו"ח ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה:

ח' לדור ודור נגיד גדלך ולנצח נצחים קדשתך נקדיש ושבחך אלהינו מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך גדול וקדוש אתה. ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו ורצית בנו. ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך. וקרבתנו מלכנו לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

ותתן־לנו יי אלהינו באהבה שבתות למנוחה ומועדים לשמחה חגים וזמנים לששון. את־יום השבת הזה ואת יום חג המצות הזה. זמן חרותנו באהבה מקרא קדש זכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר זכרננו ופקדוננו וזכרון אבותינו. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך. לפליטה ולטובה ולחן ולחסד ולרחמים ולחיים ולשלום ביום חג המצות

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Die Kedusscha, bei der Wiederholung der שמנה עשרה v. Vorb. u. Gem. abwechselnd zu sprechen.

נקדש Vorb. Wir heiligen Deinen Namen auf Erden, wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer rief dem andern zu und sprach: S. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem, und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst thronest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit! Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten!

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbattage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbat und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, es möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen; gefällig und angenehm aufgenommen werden das Andenken an uns und die Erinnerung an uns — das Andenken unserer Väter, das Andenken an Messias, den Sohn Davids, Deines Dieners, das Andenken an Jerusalem, Deine heilige Stadt, und das Andenken an Dein ganzes Volk, das Haus Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden an

הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לחזנ"ת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּ מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַתּוֹדָאוֹת:

diesem Tage des Mazzoth-Festes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbat und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbat,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, damit Dir stets gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unsrer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die

Die Gemeinde betet leise:

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligtums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

In manchen Gemeinden findet hier das „Duchenen" der Kohanim statt. (s. am Ende des Machsor.)

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Nach der Wiederholung der Tefilla durch den Vorbeter folgt das Hallel.

unausſprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweiſeſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und alles, was lebt, ſoll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung:

אלהינו Unſer Gott und Gott unſrer Väter, ſegne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten iſt, und welcher geſprochen wurde durch Aharon und ſeine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Es ſegne dich der Ewige und behüte dich! Es laſſe leuchten der Ewige ſein Antlitz dir und ſei dir gnädig! Es erhebe der Ewige ſein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunſt, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabſt Du uns, Ewiger, unſer Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel ſegnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Böſem, und meine Lippen vor Trugreden! Laß meine Seele gegen meine Läſterer gelaſſen und gegen jeden geduldig ſein, wie Staub der Erde. Erſchließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerſtöre die Pläne aller derer, die Böſes wider mich ſinnen und vereitle ihre Gedanken. Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beiſtehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöſer! — Er, der Frieden ſtiftet in ſeinen Höhen, er ſtifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf ſprechet: Amen!

Möge es Dein Wille ſein, o Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, den heiligen Tempel bald, in unſeren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder ſeinen Anteil an Deinem Geſetze nehme.

Nach der Wiederholung der Tefilla durch den Vorbeter folgt das Hallel.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח
שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־
גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ
הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי
עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם
לֹעֵז: הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר:
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב:
הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiligt durch seine Gebote und uns befohlen hat, das Hallel zu lesen!

(Psalm 113.) Hallelujah! Lobet, ihr Diener des Ewigen, lobet den Namen des Ewigen! Gepriesen sei der Name des Ewigen, von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgange der Sonne bis zu ihrem Untergange wird der Name des Ewigen gelobt. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Wer ist wie der Ewige, unser Gott? der so hoch thronet, der so tief schauet — im Himmel — auf die Erde? Er richtet auf vom Staube den Armen, erhebet aus der Niedrigkeit den Dürftigen, um ihn neben Fürsten zu setzen, neben die Fürsten seines Volkes; er belebt das Haus der Kinderlosen, läßt sie frohe Mutter werden; Hallelujah!

(Psalm 114.) Als Israel aus Ägypten zog, Jakobs Haus vom fremden Volke, da ward Juda sein Heiligtum, Israel sein Reich. Das Meer sah es und floh, der Jordan wich zurück; die Berge sprangen wie Widder, die Hügel wie junge Lämmer. Was ist dir, o Meer, daß du fliehest? o Jordan, daß du zurück weichest? ihr Berge, daß ihr springet wie Widder? ihr Hügel, wie junge Lämmer? Vor dem Herrn erbebe, o Erde, vor dem Gotte Jakobs, der den Felsen in einen Wasserteich verwandelt, Kieselstein in eine Wasserquelle!

(Psalm 115.) Nicht uns, o Ewiger! nicht uns, sondern Deinem Namen gib die Ehre, um Deiner Güte, um Deiner Treue willen! Warum sollen die Völker sprechen: Wo ist nun

בַּשָּׁמַיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־
הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם:
בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם: לֹא
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּא יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי־יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי־חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

ihr Gott? Unser Gott ist im Himmel! Alles, was er will, vollbringt er. — Ihre Götzen aber sind Silber und Gold, ein Werk von Menschenhänden. Sie haben einen Mund und reden nicht, haben Augen und sehen nicht, haben Ohren und hören nicht, haben eine Nase und riechen nicht. Da sind ihre Hände, doch sie tasten nicht, ihre Füße, doch sie gehen nicht; auch kein Laut kommt aus ihrer Kehle! Ihnen gleich sind ihre Bildner, alle, die auf sie vertrauen! — Israel, vertraue auf den Ewigen! Ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Haus Aharon, vertraue auf den Ewigen! Ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Ihr Gottesverehrer vertrauet auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er!

זכרנו " Der Ewige gedenket unser; Er segnet! Er segnet das Haus Israel, segnet das Haus Aharon, segnet die Gottesverehrer, die Kleinen mit den Großen. Der Ewige vermehre euch, euch und eure Kinder! Gesegnet seiet dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde! Die Himmel sind des Ewigen Himmel, doch die Erde gab er den Menschenkindern. Nicht die Toten preisen den Herrn, auch nicht jene, die in Grabesstille sinken; wir aber preisen ihn, den Herrn, von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

(Psalm 116.) Lieb ist es mir, daß der Ewige erhört meine Stimme, mein Flehen. Er hat mir zugeneigt sein Ohr, nun rufe ich ihn an, so lange ich lebe. Umringen mich des Todes Stricke, ergreifet mich die Angst des Grabes, drücken mich Jammer und Not — so rufe ich an des Ewigen Namen: „Ach Ewiger, rette meine Seele!" Gnädig ist der Ewige und gerecht, unser Gott voll von Erbarmen. Die Einfalt beschirmet der Ewige; elend war ich, doch er half mir. Kehre zurück meine Seele, zu deiner Ruhe; denn der Ewige will dir wohl tun! Du befreist meine Seele vom Tode, mein Auge von Tränen, meinen Fuß vom Gleiten; so wandle ich vor dem Ewigen noch im Lande der Lebenden. Ich vertraue, wenn ich auch sprach: Ich bin sehr gebeugt! Ach, ich sprach in meiner Übereilung: Ein vergängliches Wesen ist der Mensch!

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת
אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־
נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו:
אָנָּא יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ
אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:
קי״ז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים:
קי״ח כִּי גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:
מ״ח הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַּמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא
אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי
אֶרְאֶה בְשׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטְחַ בָּאָדָם:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטְחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ
קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל
וַיְיָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל

מה Wie soll ich nun dem Ewigen vergelten alle Wohltaten, die er mir erzeigt? — Den Kelch des Heils erhebe ich, und im Namen des Ewigen rufe ich. Meine Gelübde zahle ich dem Ewigen, in Gegenwart seines ganzen Volkes. Teuer erscheint in den Augen des Ewigen der Tod seiner Frommen. Ach Ewiger, ich, Dein Diener, Sohn Deiner Magd, dem Du die Fesseln lösest, Dankopfer bringe ich Dir, und im Namen des Ewigen rufe ich. Meine Gelübde bezahle ich dem Ewigen, in Gegenwart seines ganzen Volkes, in den Höfen des Tempels des Ewigen, in deiner Mitte, o Jerusalem. Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Ewigen, ihr Völker alle! Preiset ihn, ihr Nationen insgesamt! Denn mächtig waltet seine Güte über uns, und die Treue des Herrn in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 118.) Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte!
So singe Israel: ewig währet seine Güte!
So singe Aharons Haus: ewig währet seine Güte!
So singen, die den Ewigen verehren: ewig währet seine Güte!

מן In der Enge rief ich Gott an; Gottes Antwort schuf mir Raum. Der Ewige ist mit mir, ich fürchte nichts; was kann der Mensch mir tun? Der Ewige ist unter meinen Helfern; so kann ich meinen Feinden zusehen! Besser ist es, auf den Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser ist es, auf den Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Laß alle Völker mich umgeben; im Namen des Ewigen, ich zermalme sie. Sie umringen, sie umzingeln mich; im Namen des Ewigen, ich zermalme sie! Wie Bienen umschwärmen, wie Dornenflammen umlodern sie mich; im Namen des Ewigen, ich zermalme sie! Wenn alles entgegen stürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei. Mein Sieg und mein Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir! Freudenruf, Siegeslied

רַנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל:
יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־
אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת
לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם
אוֹדֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ:
אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: אודך
אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן
מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת
זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

סמוך מנגן אנא והקהל עונה. סמוך מוזר ומנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא: אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: בריך
אֵל יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ: אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אי
הודו לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי
רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ
וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ כִּי לְךָ
טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

erschallt in den Hütten der Gerechten: „Die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg — die Rechte des Ewigen ist erhaben — die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg!" Nein, noch sterbe ich nicht; ich lebe, erzähle die Taten Gottes! Züchtigen will mich nur Gott, er überläßt mich nicht dem Tode. Öffnet mir die Pforten des Heiles, ich gehe hinein, und danke dem Herrn. „Dies ist die Pforte des Ewigen, Gerechte treten da ein!" Ich danke Dir, daß Du mich gezüchtigt und wieder Hilfe mir erzeigst. „Der Stein, den die Bauleute verachtet, er ist zum Eckstein worden!" Das ist vom Ewigen geschehen, wunderbar ist es in unsren Augen! „Diesen Tag gab uns der Ewige, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!"

Ach Ewiger, o, stehe uns bei!
Ach Ewiger, o, stehe uns bei!
Ach Ewiger, laß es gelingen!
Ach Ewiger, laß es gelingen!

ברוך „Gesegnet, der da kommt im Namen des Ewigen! Wir aus des Ewigen Tempel grüßen: Gesegnet! Gott, der Ewige, läßt uns sein Antlitz leuchten! bindet das Festopfer mit Myrten an die Hörner des Altars!" Mein Gott bist Du, Dir will ich danken! Mein Gott, Dich will ich erheben. Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte.

יהללוך Es lobpreisen Dich, Ewiger, unser Gott, alle Deine Werke; und Deine Frommen, die Gerechten, die Deinen Willen üben, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken, loben, preisen, rühmen, erheben, verehren, heiligen und verherrlichen in Jubel Deinen Namen, unser König! — Denn schön ist es, Dir zu danken, und herrlich Deinem Namen zu lobsingen; denn von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott! Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden folgendes:

אין כמוך Unter den Göttern ist keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen tue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר משֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מסעדי ליון לאמר בשעת הולאת ס"ת.

יְהֹוָה יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזַכֵּנִי (ואת אשתי ובני ובנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם· וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע· וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ· וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ· רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה· רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה· רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאֶזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ· וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ· וְקַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ· כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא· וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים· וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לָעוֹלָם· וְהַבּוֹטֵחַ בַּייָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְהוּ אָמֵן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!“ Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missetat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle meine Herzenswünsche zum Guten, willfahre mir und gewähre meine Bitte, mir, Deiner Magd[1]) . . . Tochter[2]) . . . Deiner Magd, verleihe Fähigkeit, mir, meinem Manne, meinen Söhnen und Töchtern, Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu tun, und befreie mich von lasterhaften Begierden. Laß Deine Lehre unser Anteil sein; mache uns zur Aufnahme Deiner heiligen Majestät empfänglich; bestrahle uns mit dem Geist der Weisheit und Einsicht; daß an uns erfüllt werde jene Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen der Geist Gottes, der Geist der Weisheit und Einsicht, der Geist des Rats und der Stärke, der Geist der Erkenntnis und Furcht Gottes.“ So sei es auch Dein Wille, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns Fähigkeit zu verleihen, Dir wohlgefällige Handlungen auszuüben und den Weg der Tugend zu wandeln! Heilige uns durch Deine Gebote, damit uns jenes glückselige lange Leben, das Leben der künftigen Welt, zu Teil werde! Bewahre uns vor Übeltaten und vor Unglücksfällen, die unsern Erdboden zuweilen treffen. Wer Gott vertraut, den umgibt Gnade um und um.

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

---

1) Hier nennt man seinen eigenen Namen.
2) Hier den Namen seiner Mutter.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch ישראל שטע gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲיָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין כְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֹא אֶנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲיָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(הס"ן תופר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (ונורא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird hier sogleich mit „Verherrlicht den Ewigen" begonnen.

בריך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst alles, ernährst alles, Du beherrschest alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlaße ich mich, auf kein höheres Wesen vertraue ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertraue ich und seinem heiligen Namen weihe ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzen Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Höre, Israel, der Ewige ist
unser Gott, der Ewige ist einzig!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr, Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde antwortet:

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe, die Macht die Herrlichkeit der Sieg und die Majestät, ja, alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt. Erhebet den Ewigen,

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָדְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וְקָדְשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אָתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft indem er spricht:

וַיַּעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קָרֵב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ

unsren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsren Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

לך Über alles werde verherrlicht, geheiligt, gerühmt, gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Äterwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!“ Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird.“ Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesamt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch getan!“

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich ein Ahronide ....) — Gelobt sei, der

יִשְׂרָאֵל בְּקָרְבָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פֹּתֵחַ = ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נמַכ = ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקורלוים נכית ח' ויקרא משה נפ' בא, ומתחלק לה' גברי וכזנת מתחלק לז'.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְשְׁכוּ וְקָחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפָּסַח: וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל־

seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugnis des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesamt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(2 B. M. Kap. 12, V. 21.)

Mosche berief alle Ältesten Israels und sprach zu ihnen: Holet oder kauft euch Kleinvieh für euere Familien und schlachtet das Überschreitungsopfer. Nehmt dann ein Bündel Ysop, taucht es in das Blut, welches im Becken ist, und bringt an die Oberschwelle und an die beiden Pfosten von dem Blute, das im Becken ist; ihr aber sollt nicht aus dem Hause gehen bis Morgens. Der Ewige wird einherziehen, um

הַמַּשְׁקוֹף וְאֶל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְאַתֶּם
לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר: וְעָבַר יְהוָה לִנְגֹּף
אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמַּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי
הַמְּזוּזֹת וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמַּשְׁחִית לָבֹא
אֶל־בָּתֵּיכֶם לִנְגֹּף: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה לְחָק־לְךָ
וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם לוי. וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה
הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה
הַזֹּאת לָכֶם: וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח־פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח
עַל־בָּתֵּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־
בָּתֵּינוּ הִצִּיל וַיִּקֹּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ: וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ: ס ישראל.
וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיהוָה הִכָּה כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר
בְּבֵית הַבּוֹר וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה: וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה הוּא
וְכָל־עֲבָדָיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה גְּדֹלָה בְּמִצְרָיִם כִּי־
אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מֵת: וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן
לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי גַּם־אַתֶּם גַּם־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדַבֶּרְכֶם: גַּם־צֹאנְכֶם
גַּם־בְּקַרְכֶם קְחוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וָלֵכוּ וּבֵרַכְתֶּם גַּם־
אֹתִי: (בשבת ד׳.) וַתֶּחֱזַק מִצְרַיִם עַל הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם
מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כֻּלָּנוּ מֵתִים: וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־בְּצֵקוֹ
טֶרֶם יֶחְמָץ מִשְׁאֲרֹתָם צְרֻרֹת בְּשִׂמְלֹתָם עַל־שִׁכְמָם:
וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם כְּלֵי־

Mizrajim zu schlagen, und er wird das Blut gewahren an der Oberschwelle und an den beiden Pfosten, und der Ewige wird über die Türe hinwegschreiten und den Verderber nicht in euere Häuser kommen lassen, um zu schlagen. Beobachtet diese Sache zum Gesetze für dich und deine Kinder auf ewig. Wenn ihr nun in das Land kommt, welches euch der Ewige geben wird, wie er zugesagt, so sollt ihr diesen Gottesdienst beobachten. Wenn nun euere Kinder zu euch sagen: Was bedeutet euch dieser Gottesdienst? So sprecht: Es ist ein Überschreitungsopfer, dem Ewigen zu Ehren, der in Mizrajim über die Häuser der Kinder Israels hinweggeschritten, da er die Mizraiten schlug und unsere Häuser rettete. Das Volk verbeugte und bückte sich. Die Kinder Israels gingen hin und taten es; wie der Ewige Mosche und Aharon befohlen, also taten sie. Es war Mitternacht; da schlug der Ewige alles Erstgeborne im Lande Mizrajim, von dem Erstgebornen Pharao's, der auf seinem Throne sitzen sollte, bis auf den Erstgebornen der Gefangenschaft, der in der Grube eingesperrt war, und alles Erstgeborne des Viehes. Pharao stand des Nachts auf, er und alle seine Diener und ganz Mizrajim; es war ein großes Jammern in Mizrajim, denn es war kein Haus, in welchem nicht eine Leiche war. Er rief Mosche und Aharon des Nachts und sprach: Geht! hinweg aus der Mitte meines Volkes, sowohl ihr als auch die Kinder Israels, und geht, dient dem Ewigen, wie ihr gesagt! Auch euer Kleinvieh, auch euere Rinder nehmet mit, wie ihr gesagt, und reiset, und segnet auch mich! Die Mizraiten drangen in das Volk, sie eilends aus dem Lande zu treiben; denn sie sagten: Wir alle sind des Todes. Das Volk nahm seinen Teig, bevor er noch sauer geworden, ihre Teigreste, eingebunden in ihre Tücher, auf ihre Schultern. Die Kinder Israels hatten getan, wie Mosche gesprochen; sie hatten von den Mizraiten Silber- und Goldgeschirr und Kleider verlangt. Und der Ewige hatte dem

כֶּסֶף וּכְלֵי זָהָב וּשְׂמָלֹת: וַיהוָה נָתַן אֶת־חֵן הָעָם בְּעֵינֵי
מִצְרַיִם וַיַּשְׁאִלוּם וַיְנַצְּלוּ אֶת־מִצְרָיִם: פ ד (כשבת ה.)
וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
רַגְלִי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף: וְגַם־עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן
וּבָקָר מִקְנֶה כָּבֵד מְאֹד: וַיֹּאפוּ אֶת־הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ
מִמִּצְרַיִם עֻגֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ כִּי־גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם
וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם־צֵדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם: וּמוֹשַׁב
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרָיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע
מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל־צִבְאוֹת יְהוָה
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: לֵיל שִׁמֻּרִים הוּא לַיהוָה לְהוֹצִיאָם
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הוּא־הַלַּיְלָה־הַזֶּה לַיהוָה שִׁמֻּרִים לְכָל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם: פ ה. (כשבת ו.)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כָּל־בֶּן־
נֵכָר לֹא־יֹאכַל בּוֹ: וְכָל־עֶבֶד אִישׁ מִקְנַת־כֶּסֶף וּמַלְתָּה
אֹתוֹ אָז יֹאכַל בּוֹ: תּוֹשָׁב וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל בּוֹ: בְּבַיִת אֶחָד
יֵאָכֵל לֹא־תוֹצִיא מִן־הַבַּיִת מִן־הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא
תִשְׁבְּרוּ־בוֹ: כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: (כשבת ז.) וְכִי־
יָגוּר אִתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה פֶּסַח לַיהוָה הִמּוֹל לוֹ כָּל־זְכוּר וְאָז
יִקְרַב לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל־עָרֵל לֹא־יֹאכַל
בּוֹ: תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָאֶזְרָח וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם: וַיַּעֲשׂוּ
כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־
אַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ: ס וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיא יְהוָה
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צִבְאֹתָם: פ

Volke Gunst in den Augen der Mizraiten gegeben, daß sie ihnen liehen; also leerten sie Mizrajim aus. Die Kinder Israels reisten von Rammeses nach Succoth, gegen sechsmalhunderttausend Mann zu Fuße, ohne die Kinder. Es zog auch eine Menge verschiedener Leute mit ihnen hinauf, und Kleines- und Rindvieh, ein sehr ansehnlicher Zug von Vieh. Den Teig, den sie aus Mizrajim mitgenommen, bucken sie zu ungesäuerten Kuchen; denn er war nicht gesäuert, da sie aus Mizrajim hinausgetrieben wurden und sich nicht aufhalten konnten, so daß sie sich auch keine Zehrung bereitet hatten. Es war die Aufenthaltszeit der Kinder Israels, die sie in Mizrajim zugebracht hatten, vierhundert und dreißig Jahre. Am Ende des vierhundert und dreißigsten Jahres, an eben diesem Tage war es, daß alle Heere des Ewigen aus dem Lande Mizrajim gingen. Dieses ist eine Nacht, die der Ewige beobachtet, sie aus dem Lande Mizrajim zu führen; dieses ist die Nacht, welche dem Ewigen geweiht ist zur Beobachtung für alle Kinder Israels bei ihren Nachkommen. Der Ewige sprach zu Mosche und Aharon: Dies ist das Gesetz des Überschreitungsopfers: Kein Fremder (der nicht von der Nation ist) soll davon essen. Eines jeden Mannes Sklaven aber, den er für Geld gekauft, den sollst du beschneiden, alsdann soll er davon essen. Ein geduldeter Fremdling (der nicht alle Gesetze angenommen) und ein Taglöhner sollen nicht davon essen. Es soll in einem Hause verzehrt werden, du sollst von dem Fleische nichts aus dem Hause hinausbringen; auch sollt ihr keinen Knochen daran zerbrechen. Die ganze Gemeinde Israels soll es (das Überschreitungsopfer) vollbringen. Wenn ein Fremder bei dir wohnt (deine Religion annimmt) und dem Ewigen das Überschreitungsopfer feiern will, so werde bei ihm alles Männliche beschnitten, alsdann mag er hinzutreten, es zu halten, und wie ein Eingeborner des Landes sein; kein Unbeschnittener aber soll davon essen. Ebendieselbe Lehre gelte für den Eingebornen, wie für den Fremden, der unter euch wohnt. Die Kinder Israels taten es; wie der Ewige dem Mosche und Aharon befohlen, so taten sie. An demselben Tage führte der Ewige die Kinder Israels aus dem Lande Mizrajim in Heereszügen.

מניחים ס"ת שני מכל הרוצים ומוסרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים וגוללים ס"ת שקראו בו, ופותחים ס"ת ב' וקוראים בו למפטיר נפ' פינחס.

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח
לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג שִׁבְעַת
יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה
לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה
כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרנִים
לָאַיִל תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד
עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: כָּאֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה
עַל־עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

מי שברך. ומגביהין וגוללין. כשמגביהין הס"ת מניחין כנד הכתב של ס"ת ומומרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יכרך המפטיר כרכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am vierzehnten Tage des ersten Monats findet das Überschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren statt. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest; sieben Tage werde ungesäuertes Brod gegessen. Am ersten Tage sei heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten. Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren darbringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Öl eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme, und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt. Beim Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichtum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Diener, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

יהושע סמן ג.

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הָעָם הִתְקַדָּשׁוּ כִּי מָחָר יַעֲשֶׂה יְהוָה
בְּקִרְבְּכֶם נִפְלָאוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר
שְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן הַבְּרִית וְעִבְרוּ לִפְנֵי הָעָם וַיִּשְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן
הַבְּרִית וַיֵּלְכוּ לִפְנֵי הָעָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם
הַזֶּה אָחֵל גַּדֶּלְךָ בְּעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵדְעוּן כִּי כַאֲשֶׁר
הָיִיתִי עִם־מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ:

כאן מתחילים בספרדים ונהגהם קהלות, יהושע סמן ה'.

בָּעֵת הַהִיא אָמַר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ עֲשֵׂה
לְךָ חַרְבוֹת צֻרִים וְשׁוּב מֹל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
שֵׁנִית: וַיַּעַשׂ־לוֹ יְהוֹשֻׁעַ חַרְבוֹת צֻרִים וַיָּמָל
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־גִּבְעַת הָעֲרָלוֹת: וְזֶה
הַדָּבָר אֲשֶׁר־מָל יְהוֹשֻׁעַ כָּל־הָעָם הַיֹּצֵא
מִמִּצְרַיִם הַזְּכָרִים כָּל־ אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה מֵתוּ
בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם: כִּי־מֻלִים הָיוּ
כָּל־הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל־הָעָם הַיִּלְדִים בַּמִּדְבָּר
בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא־מָלוּ: כִּי־
אַרְבָּעִים שָׁנָה הָלְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר
עַד־תֹּם כָּל־הַגּוֹי אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים
מִמִּצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לָהֶם לְבִלְתִּי הַרְאוֹתָם אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבוֹתָם לָתֶת לָנוּ

(Josua 3, 5—7).

Jehoschua sprach zum Volke: Haltet euch bereit darauf, daß der Ewige morgen in eurer Mitte Wunder wirken wird! Jehoschua sprach zu den Priestern, wie folgt: Nehmet die Bundeslade und ziehet dem Volke voran! Sie nahmen die Bundeslade und gingen dem Volke voran. Da sprach der Ewige zu Jehoschua. Am heutigen Tage beginne ich, dich in den Augen von ganz Israel groß zu machen, auf daß sie erkennen, daß ich mit dir sein werde, wie ich mit Mosche gewesen.

(Josua 5, 2—15. 6, 1, 27).

Um dieselbe Zeit sprach der Ewige zu Jehoschua: Schaffe dir scharfe Messer an und nimm abermals die Beschneidung unter den Kindern Israels vor! Jehoschua schaffte sich scharfe Messer an und beschnitt die Kinder Israels beim Hügel Araloth. Mit dieser Beschneidung Jehoschua's hat es folgende Bewandtnis: Sämtliches Volk, das aus Mizrajim gezogen, männlichen Geschlechts, nämlich alle Kriegsmänner, starben in der Wüste auf der Reise aus Mizrajim. Dieses ausziehende Volk war sämtlich beschnitten; nur der Teil des Volkes, welcher in der Wüste auf der Reise aus Mizrajim geboren worden, war unbeschnitten. Denn vierzig Jahre wandelten die Kinder Israels in der Wüste, bis das Geschlecht der Kriegsmänner, das aus Mizrajim gezogen, gänzlich aufgerieben war — weil sie der Stimme des Ewigen nicht gehorcht und er ihnen daher geschworen, sie das Land nicht sehen zu lassen, welches uns einzugeben, er ihren Voreltern zugeschworen hatte, ein Land worin Milch und

אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: וְאֶת־בְּנֵיהֶם הֵקִים
תַּחְתָּם אֹתָם מָל יְהוֹשֻׁעַ כִּי־עֲרֵלִים הָיוּ כִּי
לֹא־מָלוּ אוֹתָם בַּדָּרֶךְ: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־תַּמּוּ כָל־
הַגּוֹי לְהִמּוֹל וַיֵּשְׁבוּ תַחְתָּם בַּמַּחֲנֶה עַד
חֲיוֹתָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם גַּלּוֹתִי
אֶת־חֶרְפַּת מִצְרַיִם מֵעֲלֵיכֶם וַיִּקְרָא שֵׁם
הַמָּקוֹם הַהוּא גִּלְגָּל עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיַּחֲנוּ
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּגִּלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח
בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב בְּעַרְבוֹת
יְרִיחוֹ: וַיֹּאכְלוּ מֵעֲבוּר הָאָרֶץ מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח
מַצּוֹת וְקָלוּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁבֹּת הַמָּן
מִמָּחֳרָת בְּאָכְלָם מֵעֲבוּר הָאָרֶץ וְלֹא־הָיָה עוֹד
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מָן וַיֹּאכְלוּ מִתְּבוּאַת אֶרֶץ כְּנַעַן
בַּשָּׁנָה הַהִיא: וַיְהִי בִּהְיוֹת יְהוֹשֻׁעַ בִּיְרִיחוֹ
וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה־אִישׁ עֹמֵד לְנֶגְדּוֹ וְחַרְבּוֹ
שְׁלוּפָה בְיָדוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ
הֲלָנוּ אַתָּה אִם־לְצָרֵינוּ: וַיֹּאמֶר לֹא כִּי אֲנִי
שַׂר־צְבָא־יְהוָה עַתָּה בָאתִי וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל־
פָּנָיו אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ וַיֹּאמֶר לוֹ מָה אֲדֹנִי מְדַבֵּר
אֶל־עַבְדּוֹ: וַיֹּאמֶר שַׂר־צְבָא יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ
שַׁל נַעֲלְךָ מֵעַל רַגְלֶךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
עֹמֵד עָלָיו קֹדֶשׁ הוּא וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כֵּן: וִירִיחוֹ

Honig fließt — An ihrer Stelle hatte er (der Ewige) ihre Kinder erhalten. Unter Diesen nahm Jehoschua die Beschneidung vor; denn es waren Unbeschnittene, die man der Reise halben nicht hatte beschneiden können. Als nun das Werk der Beschneidung bei sämtlichem Geschlecht vollbracht war, da blieb es ruhig im Lager, bis es genas. Alsdann sprach der Ewige zu Jehoschua: Nun hab' ich euch vom schandvollen Vorwurf Mizrajims befreit! Daher nannte man jenen Ort Gilgal (Abwälzung, Befreiung) bis auf diesen Tag. Während die Kinder Israels in Gilgal lagerten, verrichteten sie das Peßachopfer am vierzehnten Tage des Monats gegen Abend, in der Ebene von Jericho, des Tages nach dem Peßach, an diesem Tage aßen sie ungesäuerte Kuchen und geröstete Sangen vom alten Getreide des Landes. Am nämlichen Tage, da sie noch vom alten Getreide des Landes gegessen, hörte auch das Man auf: sie hatten also ferner kein Man mehr und nährten sich dasselbe Jahr von den Früchten des Landes Kanaan. — Als Jehoschua vor Jericho war, hob er einst seine Augen auf und schaute umher; siehe, da stand ihm ein Mann gegenüber, mit gezücktem Schwert in der Hand! Jehoschua ging auf ihn zu und fragte ihn: „Gehörst du zu uns oder zu unsern Feinden?" „Nein," erwiederte jener, „ich bin das Oberhaupt vom Heere des Ewigen und eben erst angekommen." Jehoschua fiel auf sein Angesicht zur Erde, warf sich hin und sprach: „Was sagt mein Herr seinem Knechte!" Das Oberhaupt vom Heere des Ewigen sprach ferner zu Jehoschua: „Ziehe deinen Schuh von deinem Fuße! denn der Ort, worauf du stehst, ist heilig!" Jehoschua tat es. Indessen ward

סֹגֶרֶת וּמְסֻגֶּרֶת מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין יוֹצֵא וְאֵין בָּא: וַיְהִי יְהוָה אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שָׁמְעוֹ בְּכָל־הָאָרֶץ:

המפטיר יברך ברכות אחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּ״אַ יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֶׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לּוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם השבת הזה ועל יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לקדשה ולמנוחה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בָּ״אַ יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Am Sabbat werden vor אשרי (Seite 134) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסִיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא: זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא. דִּי בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גַלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבָתָא וּלְדַיָּנֵי דִי בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי

Jericho sorgfältig gesperrt wegen der Kinder Israels, Niemand konnte heraus noch hinein. Der Ewige war mit Jehoschua, und sein Ruf verbreitete sich im ganzen Lande.

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott, bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

על Für die Thora, für den Gottesdienst und für die Propheten, so wie für (diesen Sabbat und) diesen Tag des Mazzothfestes, welchen Du uns gegeben hast, Ewiger, unser Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies alles, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen wir Dich; gepriesen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbat) Israel und die Festes-Zeiten!

Am Sabbat werden vor אשרי (Seite 135) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Körpers und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nie abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für unsere Lehrer und Meister, die heilige Synode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Gemeinschaften, die Häupter der

תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיַפְּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיִסְגֵּי יוֹמֵיהוֹן וְיִתְאָרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישִׁין מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְהוֹן כָּל זְמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא וַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא וַרְעָא דִי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִבְטוֹל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרְיָא טַפְלָא וּנְשֵׁיָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יַפִּישׁ חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְכוֹן. כָּל זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לְאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה. הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם

Ausgewanderten, die Häupter der Thoraschulen, und die Richter am Tore, für alle ihre Schüler und die Schüler ihrer Schüler und für alle, die sich des Gesetzes befleißigen. Der Herr der Welt segne sie, verlängere ihr Leben, vermehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; sie mögen befreit und errettet werden von jeder Not und allen schlimmen Zufällen; unser Herr im Himmel sei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Körpers und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne euch, verlängere euer Leben, vermehre eure Tage und gebe euren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Not und allen schlimmen Zufällen; unser Herr im Himmel sei eure Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesamte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, samt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdala spenden, welche Labung für Wanderer und Almosen für die Armen geben, und alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Körper und Seele, vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg und Herrschaft den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Diener, von dem Schwerte der Bosheit befreit, der einen Weg durchs Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad bahnt: — er segne, behüte, bewahre, unterstütze, erhöhe,

וְיַגְדִּל וְיַשִּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ הַקְּיָסָר

ווילהעלם הַשֵּׁנִי

יָרוּם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יַחֲזִרְהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ וּמִכָּל־צָרָה וְנָגוֹן וָנֶזֶק יַצִּילֵהוּ. וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וַיַּפִּיל שׂוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכֹל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת כָּל אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

mache groß und hebe hoch empor unseren Regenten, Kaiser

Wilhelm den Zweiten.

Es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Übel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner Führung, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allem, dem er sich zuwendet. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räte und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzutun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion! O, möge es der Wille Gottes sein! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohne Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Taten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen Alles spricht von Deiner Ehrfurcht gebietenden Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmütig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, sie besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu tun den Menschenkindern Deine Taten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst alles was da lebt mit Wohlgefallen In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Taten gütig. Der Ewige ist nahe allen, die ihn anrufen, allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er tut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Der Ewige behütet alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

Am Sabbat. כ״ט.	An Wochentagen. כ״ד.
מִזְמוֹר לְדָוִד. הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר. לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיֹון כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ
קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה
קָדֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד׃ יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד.
יִתֵּן, יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erde und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des ihm nahen Volkes. Hallelujah!

Am Sabbat.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Mächtigen, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie mutig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündflut auf dem Throne der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Macht, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erde und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meeren sie festgestellt, über Strömen sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten! Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie beteuert, zum Truge nie geschworen, er wird Segen empfangen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schauen sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Tore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihr Tore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausende Israels!“ Ziehe ein, o Ewiger, in Deine Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Dieners willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden.“ Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

ליום ראשון של פסח׃

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

במוסף מפסיקים לאמר משיב הרוח, עד שמיני עצרת, ובחול ג"כ מפסיקים לאמר טל ומטר. וי"א שש"ץ פוסק להזכיר משיב הרוח בתפלת מוסף, אבל הקהל מזכירי' ואין פוסקי' עד מנח' ששמעו כבר מש"ץ שפסק בתפלת מוסף, וכן נוהגים בקצת קהלות. אבל בספר"ם המנהג, שהש"ץ מכריז בקול מכלכל חיים בחסד, ואז גם היחיד פוסק בתפלת מוסף; וכן מנהג רוב הקהלות.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

In einigen Gemeinden:

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter!

In einigen Gemeinden:

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebietet.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im

לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם
יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה
ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת
הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב
וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ
מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי
כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס
מִיַּרְכְּתֵי אֶרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת

Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbattage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbat und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Freude, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

ומפני Aber um unserer Sünden willen sind wir aus unserem Lande vertrieben und weit entfernt von unserem eignen Boden; nun können wir nicht mehr hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir und können nicht erfüllen unsere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen Hause, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligtume verübt worden. O möge es doch Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unser und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen dessen Herrlichkeit. O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erscheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unsere Zerstreuten aus den Völkern herbei und sammle unsere Verbannten aus allen Gegenden der Erde; bringe uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jerusalem, der Wohnung Deines Heiligtums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unsere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die

קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם:
וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוסף יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה.
נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת
יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Am Sabbat wird hier ישמחו eingeschaltet:

יִשְׂמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם
עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הַדְּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ
בַּרַחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלָּל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה
בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ
בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם
וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם

täglichen nach ihrer Ordnung und die Mussafopfer nach ihrer Vorschrift; das Mussafopfer (dieses Sabbats und) dieses Mazzoth-Festes wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbat zwei einjährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Öl eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbat, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

Am vierzehnten Tage des ersten Monats wird das Peßach dargebracht, dem Ewigen zu Ehren. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest und wird sieben Tage ungesäuert Brod gegessen. Am ersten Tage ist heilige Verkündigung, und da sollt ihr keine Kunstarbeit verrichten. Und ihr sollt dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer, vom Feuer zu verzehren, darbringen: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben einjährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein müssen.

ומנחתם Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeschrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

ישמחו Sie werden sich Deines Reiches freuen, die den Sabbat feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmutigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, erbarme Dich über uns. Gütiger, allgütiger Gott, laß Dich von uns erflehen, kehre zurück zu uns mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit, um der Erzväter willen, die Deinen Willen geübt. Erbaue Deinen Tempel wieder wie vormals und gründe Dein Heiligtum auf seiner Stätte, laß uns dessen Bau anschauen und erfreue uns mit seiner Vollführung; führe die Priester wieder zu ihrem Dienste, die Leviten zu ihren Gesängen und Psalmen, und Israel nach

וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ

seiner Heimat zurück. Daselbst wollen wir hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir an unserem dreimaligen Feste, nach Vorschrift Deiner Thora: „Dreimal im Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste der ungesäuerten Brote, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll aber nicht leer vor dem Ewigen erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, je nach dem Segen, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt."

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbat und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbat,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, damit Dir stets gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit —

וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

des Abends, Morgens und Mittags — erweiset. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Trugreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde! Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken! Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen, und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf sprechet Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, den heiligen Tempel bald, in unsren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme!

תְּפִלַּת טַל·

הש"ץ אומר התפלה. כשהקהל פותחים הארון עד נקוקי סעיפים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן·

ק׳ בְּדַעְתּוֹ, אַבִּיעָה חִידוֹת· בְּעַם זוּ בְּזוּ בְּטַל לְהַחֲדוֹת· י׳ טַל, גַּיְא וּדְשָׁאֶיהָ לַחֲדוֹת· דָּצִים בְּצִלּוֹ לְהֵחָדוֹת· אוֹת יַלְדֻת טַל לְהָגֵן לְתוֹלָדוֹת: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ·

נקלת קהלות ועמהן פפר"ם, גומר הש"ץ עד ומצמיח ישועה, וי"א עד להחיות מתים.

ק׳ תְּהוֹמוֹת, הֲדוֹם לִרְסִיסוֹ כְּסוּפִים· וְכָל נְאוֹת דֶּשֶׁא לוֹ נִכְסָפִים· י׳ טַל, זָכְרוֹ גְּבוּרוֹת מוֹסִיפִים· חָקוּק בְּגִישַׁת מוּסָפִים· טַל, לְהַחֲיוֹת בּוֹ נְקוּקֵי סְעִיפִים: סוגרים הארון.

ע"ס א"ב כפול.

ק׳ אֵרְשָׂה אֱרוֹשׁ רַחֲשׁוֹן· בְּאֶרֶשׁ נִיב וְלָשׁוֹן· אַתְחִין בְּחִין לַחֲשׁוֹן· דִּבְבִי מִלְּעֲשׁוֹן: בְּעַד נְצוּרֵי כְּאִישׁוֹן· אֶפְגְּעָה בְּלִי לִישׁוֹן· בְּקָשָׁה כְּשַׁי נַחְשׁוֹן· אַרְצֶה בָרִאשׁוֹן: גְּרוֹנִי בַּל יְנֻטַּל· מִקְּרוֹא לָרָם וְנִטָּל· גֵּוִי בַּל יְבֻטַּל· מֵהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת טָל: דֵּעִי בַּל יוּטַל· רְשׁוּת מִלְּטַל· דּוֹדִי יִתְנַטַּל· בְּשִׂיחַ תְּפִלַּת טָל: הֲמוֹן לוֹ נִכְסָף· לַעֲדַת אֵל אֶאֱסַף· הוּא אִתָּם יִתְאַסַּף· וּלְמַעֲשָׂיו יִכְסַף: וְאֶתְיַצְּבָה כַּסַּף· לְחַלּוֹת פְּנֵי יָסַף· וְאִמְרַת טַל אֶחֱסַף· לְחַבְּרֶנָּה בְּמוּסָף: זֶבֶד מַשְׂאַת בָּר· וְאָבִיב נְשִׁיקוֹת בָּר· זַעַק פִּי יְגַבָּר· וְשִׂיחַ לְשׁוֹנִי יְכַבָּר: חֵן וָחֶסֶד יְחֻבַּר· לְהַנְנֵי עַל דָּבָר·

Tau-Gebet.

ברוך **Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!**

בדעתו Mit Erlaubnis des Allmächtigen will ich in Gleichnissen sprechen, in diesem Gebete will ich der Gemeinde vom Tau sprechen, daß sie sich erfreue. Der Tau erfrischt Erde und Gewächse, unter seinem Schatten gedeihen sie mit Freuden; der Tau ist ein Zeichen der Jugend, ein Beschützer des Keims. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה **Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter!**

תהומות Des Abgrundes Tiefe sehnt sich nach seinem Träufeln, so wie die ganze Flur nach ihm schmachtet. Im Mussaf-Gebet erwähnen wir seiner, denn sein Andenken erhöht die Allmacht Gottes. Durch die Wunderkraft des Taues erwachen einst zum Leben wieder, die tief in Grüften schlummern.

ארשה Mit Erlaubnis! Ich werde die Sprache meines Herzens durch Lippen und Zunge auszudrücken suchen. Möchten doch meine Worte nicht mißfallen, dies ist meine heimliche Bitte. Für das von Gott bewachte Volk werde ich unaufhörlich bitten; möchte doch meine Bitte an diesem ersten Tage wohlgefällig sein, wie das Opfer von Nachschon! Nie soll meine Stimme aufhören, den Allerhabensten anzurufen, immer werde ich ihn preisen bei Erwägung der Wunderkraft des Taues. So lange ich denken werde, soll er, der Allgeliebte, hochgepriesen werden in diesem Tau-Gebet. Das Volk, das sich nach ihm sehnt, will ich in das Heiligtum zur Gemeinde Gottes sammeln — er selbst wird sich dabei einfinden — ihre Aufführung gefällt ihm wohl. — Beim Eingang weile ich dann in tiefster Ehrfurcht vor dem Angesicht meines Wohltäters und erzähle dann die Milde des Taues in diesem Mussaf-Gebete. Unaufhörlich werde ich bitten, unaufhörlich zu ihm flehen, daß das Getreide wohl gedeihe, die Ernte ersprießlich werde. Auch darin möchte er mir willfahren, die Fluten des Regens nun abzuhalten; denn

חַשְׂרַת מַיִם יָעָבָר · כִּי הִנֵּה הַסָּתָו עָבָר: טַעַם רִנּוּן · וְשַׁאֲגַ
שְׁנוּן · סַלְתִּי בְּתַחֲנוּן · אֶת פְּנֵי חַנּוּן: יְשִׁישֵׁי לַחֲנוּן · בְּזֶכֶר
יַיִן לְבָנוֹן · יְדוּעֵי לִגְנוֹן · בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן: כְּשָׁרִים וְכַחוֹלָלִים ·
אֲהַלֵּל כְּבַחֲלִילִים · כְּמִפֵּי עוֹלָלִים · אֲשׁוֹרֵר הִלּוּלִים:
לְשָׁאֵדַּע פְּלִילִים · צַגְתִּי בְּמַסְלוּלִים · לְהַזְכִּיר בְּפִלּוּלִים ·
שֶׁוַע גְּבוּרוֹת טְלָלִים: מְטַעֵם זֵקָנִים · אֶתְבּוֹנֵן עַד וְקָנִים ·
מוֹרִים תְּקוּנִים · בַּדַּת מְתֻקָּנִים: נִפְתָּ נְבוֹנִים · בִּינַת
עַם מְבִינִים · נִטִּיעַת דָּרְבָנִים · תְּוַכּוּנִי בֵּין שְׁנֵי לְחוֹת
אֲבָנִים: שְׂפָתַי בְּשֶׁוַע אֶפְתַּח · כְּאוּלָם הַמְפֻתָּח: שִׁיחוֹת
פִּי אֶפְתַּח · כְּאִיתּוֹן אֲשֶׁר נִפְתָּח: עוֹ וְכֹחַ לִי יְמַתַּח · בַּדֹּק
אֲשֶׁר מָתַח · עַב טַל יְפַתַּח · וְחֹרֶב בַּל יֵרָתַח: פְּנֵי רָם
וְנִשָּׂא · עַיִן בְּחִין אֶשָּׂא · פְּאֵרוֹ לְנוֹסָסָה · כְּמוֹ בְטַל נָסָה:
צָבָאיו לוֹ אֲגִיָּסָה · וַאֲתֶם אֶתְגִּיָּסָה · צָעוֹק בָּעָדָם אֶתְנַגְּשָׁה ·
וְלֹא בְרוּחַ נִסָּה: קַמְתִּי מְמַשְׁפְּתַיִם · לְהַפְגִּיעַ בְּעַד לָנֵי
שְׁפַתַּיִם · קוֹל מָה אֶתֵּן בְּשִׂפְתוֹתַיִם · הֵן אֲנִי עֲרַל שְׂפָתַיִם:
רוֹן בְּלִי עֲצַלְתַּיִם · עָרַכְתִּי בְּמַחֲנוֹתַיִם · רָחַשְׁתִּי גִּישׁוֹת
שְׁתַּיִם · בְּעַד שְׁאֵלוֹת שְׁתַּיִם: שַׁחֲרִית חַנּוֹתִי לַמָּטָר ·
בָּלָקְשׁוֹ גֵּיא לַעֲטָר · שַׁבְתִּי לִקְחִי עוֹד לִנְטֹר · מִתְבּוֹנֵן עֵרֶךְ
מָטָר: ס תְּפִלַּת גְּבוּרוֹת טַל · חַלּוֹתִי בַצְּהָרַיִם לִנְטַל · תְּוַל
אִמְרָתִי כַּטַּל · לְקוֹיֵי רְסִיסֵי טָל:

ע"ם א"כ מרוכע.

אֲאַגְּרָה בְּנֵי אִישׁ הַמְשָׁרֵר בְּטַל · אוֹעֵד אֹתָם לְחַנֵּן בְּעַד
טַל · אֲבַשֵּׂר בְּקָהָל רָם וְבָר גְּבוּרוֹת טַל · אֲחַלֶּה פְּנֵי צוּרִי
בְּזִיל אִמְרַת טָל: בְּפִתְחוֹן פִּי אֲחַלְּנוּ עֲלֵי טַל · בְּמַעֲנֵה

die Zeit des Regens ist vorüber. Nun trete ich näher mit meinem inbrünstigen Flehen vor das Angesicht des Allmächtigen, erwähne vor ihm des wohlgefälligen Gebrauchs der Gießopfer im Tempel und erflehe das Wohl unserer Greise und das Glück unserer Freunde. Dann wird meine Flöte ertönen in Lobgesängen, mein Mund ihm liebliche Psalmen singen wie vormals am Meere. Mit Einstimmung der Vorgesetzten stehe ich betend auf meinem Stande hier um die Gewährung des kräftigen Taues. Nach dem Rate der Alten werde ich mich bilden bis in das Alter; ihre Lehren sind Verordnungen des göttlichen Gesetzes, sie gewähren den Einsichtsvollen, Vergnügen und Aufklärung einem vernünftigen Volke; ihre unabänderliche Lehre hat mich hierher beordert vor den heiligen Schrank, um zwischen den beiden steinernen Säulen zu stehen. Anhaltend will ich nun bitten, meine Lippen sollen unverschlossen bleiben wie der Ulam, mein Mund offen bleiben wie der Ithon. Möchte er mir doch Kraft und Stärke verleihen! Möchte er doch die Wolken des Taues aufschließen, damit die Hitze keine Dürre verursache! Zum Allerhabensten richte ich meine Blicke schmachtend im Gebet; möchte er doch seinen Hochgeschätzten (Israel) ebenso Wunder zeigen, wie er einst dem Gideon zeigte durch den Tau! Ich habe ihm das heilige Heer zusammengerufen, stehe in dessen Mitte. Inbrünstig bete ich für dasselbe in tiefster Demut. Aus der Schule der Weisen habe ich mich hierher begeben, um mein Gebet für Israel vorzubringen, die in der Enge schmachten. Aber ach, wie kann ich etwas Gefälliges hervorbringen, meine Lippen sind ja schwer! zum Weinen und Schreien schicke ich mich an, und so bringe ich meine zwei Gebete ächzend hervor. Im Morgengebet bat ich noch um Regen, damit sich das Erdreich beim Spätregen erquicke; nun lenke ich wieder ein, wende mein Gebet vom Regen zum kräftigen Tau, jetzt in diesem Mittagsgebet. Meine Rede fließe wie Tau denen, die auf das Triefen des Taues harren.

אאנרה Ich will sie zusammenrufen, die Söhne des mit Tau gesegneten Mannes (die Söhne Jakobs), vereint mit ihnen will ich um den Tau bitten; unter der großen Gemeinde will ich die Macht des Taues verkünden. Das Antlitz meines Schöpfers will ich anbeten, mit Mund und Zunge will ich zu ihm flehen um die Gewährung des Taues. Möchten ihm doch meine Worte gefällig sein, möchte meine Bitte hinaufsteigen,

לְשׁוֹנִי אֲפַתֶּנּוּ עֲדֵי טַל. בְּהָפִיקִי מַעַן אַרְצָה כְּרָסִים טַל. בְּגַ שְׂתִּי צְקוּנֵי יַעַל כְּשִׁכְבַת טָל: גַּל בֵּינוּ לְבֵינִי סִיּוּם אוֹת טַל. גָּלוּי לַכֹּל כְּאֵשׁ אוֹכְלָה וְלִי כִּפְרִיחַת טַל. גָּמַר מֵאָז אֹמֶר הֱיוֹת לִי כַּטַּל. גַּם בְּהוֹפִיעוֹ כִּי דָפַק בְּרֹאשׁ נִמְלָא טָל: דָּרַשׁ וְחָקַר מֵאָז וְחָלַשׁ הַטַּל. דֹּק וָחֶלֶד לְכוֹנֵן בְּקֵץ עִתּוֹתַי טַל. דַּת קְנוּיַת קֶדֶם רְשׁוּת מֶנָּה נָטַל. דֵּעַ בָּהּ נוֹעַץ וּמְאוּם לֹא בְטַל: הִטְבִּיעַ אַדְנֵי גֶשִׁי הֲדוֹם וְכֵם הַמְנֻטַּל. הוֹלִיד בְּתוֹלְדוֹתָם תּוֹלְדוֹת אֶגְלֵי טַל. הִשְׁתִּיל שְׁתִילֵי עֵדֶן בְּרִוּוּי עֲנִינַת טַל. הֵכִין וְתִקֵּן בַּשַּׁחַק אֹסֶם אוֹצְרוֹת טָל: וּמִשְׁתִּיַּת אֶבֶן מְקוֹם חֶרְמוֹן טַל. וְתִקֵּק לְהַשְׁתּוֹת שְׁתוֹתֵי טַל. וּמִשָּׁם צָר חֹמֶר גֹּלֶם מִטַּל. וְנָפַח בּוֹ נֶשֶׁם חַיּוֹת בְּחַיֵּי טָל: זֶבַת מִקֶּדֶם אִשֵּׁשׁ בְּאֵד טַל. זֶרַע וְדֶשֶׁא וָפֶרַח לְפַרְנֵס בְּכִתָּן טַל. זֶרֶם עַד לֹא הִמְטִיר וְגֶשֶׁם הַטַּל. זְבָדָהּ וְעִדְנָהּ חֲיוֹת בְּמִטְפֵי טָל: חֲבָלִים נָפְלוּ לָהּ אֲסָמֵי אוֹרוֹת טַל. הַיַּת יְשֵׁנֶיהָ לְהַחֲיוֹת בְּאֵד טַל. חַשְׁרַת מֵי גֶשֶׁם עָלֶיהָ לְהַטַּל. חָזִיז לְאַרְבָּעִים שָׁנָה לְפָקְדָהּ יֻטָּל: טֹרַח מִמְרוֹת עוֹ עַד עַתָּה לֹא הֻטַּל. טְלָלָה עַד דוֹר עֲשִׂירִי מִתְנוֹבֶבֶת בְּטַל. טָפְשׁוּ דָרֶיהָ וְגָאוּ בְּאֵד טַל. טַרְחוֹת גְּשָׁמִים מַה צֹּרֶךְ דַּיֵּנוּ בְּטָל: יַעַן כַּאֲשֶׁר מָדוּ מָדַד וְהַטַּל. יְקוּמָם מָחָה וְזִכְרָם בִּטַּל. יָקָר כַּעֲסָם כַּחוֹל וְכָאֶבֶן נֻטַּל. יְזָרְבוּ נִצְמָתוּ בְּחֹרֶב וְחֹם טָל: כָּמוּס וּגְפֶר וְלִוְיָיו מִכֹּל נֻטַּל. כִּי מֵינַחַ זֹאת לִי לְעוֹלָם בְּלִי לְבַטַּל. כָּרַת לוֹ וּלְנָשִׁי עוֹד בַּל יְבֻטַּל. כָּל יְמֵי הָאָרֶץ לְהַקְווֹת בְּקִוּוּי מָטָר וָטָל: לֹא בָנוּ נוֹסְעֵי קֶדֶם מִשְּׁאוֹן הַמְקֻטָּל. לְהָקִי

wie die Lage vom Tau! Einst war die Erscheinung des Taues ein Zeichen des Bundes zwischen ihm und mir. Für jede Nation verderblich wie verzehrend Feuer, und mir ein Tau der Milde. Längst hat er mir verheißen, immer wie milder Tau zu sein. Im Glanze seiner Majestät erschien er mir, und sein Haupt war voll Taues. Selbst zum Anbeginn des Weltalls wählt sein göttlicher Wille den Zeitpunkt des Taues. Dabei hat er die heilige Thora*) zu Rate gezogen, und ihr Plan war treulich befolgt. Er senkte die Pfeiler der Erde, befestigte jene unermeßliche Höhe und legte in sie den Keim zum triefenden Taue. Das Paradies trieb seine Sprößlinge hervor vermittelst eines Gewölkes von Tau. Einen Vorrat von Tau hat er in seiner hohen Veste aufbewahrt und Einen in Grundstoff der Erde verschlossen; er bildete hiervon den Körper eines Irdischen und beseelte ihn mit Leben durch den belebenden Tau. Der Tau war die Kraft des vormaligen Erdreichs, die Nahrung von Saat, Gras und Blüte. Noch hat es nicht geregnet, die Tropfen des Taues waren es, welche die Erde erfrischten und belebten. Ihr ist ein ansehnlicher Vorrat des erquickenden Taues zugeteilt worden, daß sie auch einst damit belebe, die in ihrem Schoße schlummern. Und wie sie einst des Regens bedurfte, so ward sie mit einem Gewitterregen besucht, der ihr ersprießlich war auf vierzig Jahre — die Beschwerlichkeit der Fluten war damals noch unbekannt. Von dieser Beschaffenheit war die Erde bis zum zehnten Geschlecht (von Adam bis Noah), sie wurde betauet und befruchtet. Jetzt entstand ein törichtes Gesindel, sein Übermut trotzte der weisen Vorsehung: „Was nützt sie uns," sprachen sie, „wir bedürfen ihres Regens nicht, der natürliche Tau ist uns ersprießlich!" Sie wurden ihrem Frevel gemäß bestraft und von der Erde vertilgt allesamt durch Hitze und siedenden Tau. Nur Noah mit den Seinigen wurde in den Schutz der Arche aufgenommen und gerettet, dies war der Ratschluß des Allgütigen, damit die Welt auch fernerhin bestehe. Er errichtete einen Bund mit ihm (Noah) und der zerrütteten Erde, mit der Zusicherung, so lange die Erde sein wird, sie immer mit Regen und Tau zu versorgen. Nun kam ein Zug von Morgen her, sie waren unweise, achteten nicht das Strafgericht, das jene Frevler getroffen, rotteten sich zusammen und wähnten, den Himmel zu bestürmen. Aber Zwietracht

*) Der Inbegriff aller Weisheit.

וְיָזְמוּ עֲלוֹת לְרֹק הַמְנַטֵּל. לַבָּם חָלַק וַעֲצָתָם בִּטֵּל. לְנֶפֶץ
וּלְזֶרֶם לְצוּל לְהֻטַּל: מוֹט הִתְמוֹטְטָה גַּיְא בְּחֹרֶב בְּלִי טַל.
מְאֻסָּה עַד צָץ אָב וְהִפְרִיחָה כְּטַל. מָטֵי חֶרֶג הִסְלִיל
וְהִטְלִילָם בְּטַל. מִשָּׁם צָדַק נְחוֹל לְיַלְדוֹתָיו טָל: נֶחְצַב
כְּצוּר אִטֵּם זֶרֶם מִלְּהֻטַּל. נֶחְשַׁב אֶת עֶדְנוֹ לְהַפְקֵד בְּעֵת
טַל. נִפְקְדוּ בְּמוֹעֵר זֶה בְּקֵץ זְכִירַת טַל. נֶעֱקַד לְהַפְרִיחַ
כְּשׁוֹשַׁנָּה בְּטָל: שֹׁדֵד תֵּלֶם לְזֶרַע וּבְקְצִירוֹ לָן טַל. שָׂדֶה
מָבֹרָךְ כְּהָרִיחַ בֵּרְכוֹ בְּמַתַּן טַל. סָכַם אִתּוֹ צִיר חֲתוֹם
בְּבִרְכַּת טַל. שִׁרְיָדָיו לְהִתְבּוֹדֵד בְּבֶטַח עֶרֶף שְׁמֵי טָל:
עֲנָפָיו שֹׁרְדוּ הֱיוֹת בַּגּוֹיִם כְּטַל. עֲלֵי עֵין לְבָרֵךְ מְמֻגָּד
וּמְטַל. עָרֵיו נָעוּ לוּדָה וְנוֹם טָלְטַל. עַל בַּרְוָל שָׁם עָלֵימוֹ
לְהֻטַּל: פָּסַע וְדֶלֶג־חֵץ כְּוֶכֶר בְּרִית טַל. פִּתָּחֵי דָּפַק בְּרֹאשׁ
נִמְלָא טַל. פְּדוּת שָׁלַח לְיֶשַׁע בָּרֹאשׁוֹן לְהַרְסִים טַל. פָּגַע
בְּבֶן חַקּוֹתִי בָּרֹאשׁוֹן לְהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת טָל: צֵאתִי לְאָלוּשׁ
עָדַנְתִּי בְּרֵדֶת טַל. צָעַקְתִּי וְהָוְכַר לִי בְּרִית יַלְדוּת טַל.
צָבַאי כְּלָבְלוּ בְּמַן אֵבוּר טַל. צֵדָה שָׁלַח לָהֶם לָשֹׁבַע
בַּעֲלוֹת שִׁכְבַת טָל: קִבַּצְתִּי לְהַר חֶמֶד נְחוֹל אִמְרֵי טַל.
קָהָלִי עַל אֶבְרַת נְשָׁרִים נָטַל. קוֹל וּבָרָק וַעֲטָף וְזִילַת
טַל. קוֹנִי עָלַי הַזֵּיל עֲיֵפוֹת לְהָקֵר בְּטָל: רִשְׁפֵּי לַהַב
וְקוֹל כֹּחַ הֵירַד לִי בְּטַל. רַעַשׁ בְּשׁוּרִי חַלְתִּי וַיְעֹרְרֵנִי
בְּטַל. רֶגֶשׁ שִׁבְעַת עַנְנֵי הוֹד מָסַךְ וְהַטַּל. רָצִים לְפָנַי
תּוּר אֶרֶץ שִׁבְעַת מִשְׁמַנֵּי טָל: שְׁכִינָה אֹהֶל צִיר בֵּין

teilte sie wieder und vereitelte ihren Anschlag; Zerstreuung und Überschwemmung ward ihr Los. Nun lag sie wieder öde[1]), die Erde, wie ein dürres Land, da kein Tau erquickt, bis Vater Abraham erschien und sie wieder auffrischte wie Tau. Er nahm sich der Menschheit an, rettete die des Todes[2]) waren, und nahm sie unter seinen Schutz. Diese edle Tat belohnte ihm der Allgütige mit dem Versprechen, seine Kinder immer mit Tau zu segnen. Zwar war er damals noch unfruchtbar; der Ewige dachte aber seiner und seiner Geliebten, um diese Zeit, wo man anfängt, des Taues zu erwähnen. Sie zeugten den Geduldigen (Isaak, der sich willig zum Opfern binden ließ), und er blühete auf wie eine Rose im Tau, er bearbeitete die Erde, und seine Sprossen gediehen unter dem Tau. Er zeugte Jakob, gab ihm den Segen vom Tau, als er den Geruch des gesegneten Feldes bei ihm gerochen. Der treue Bote Gottes besiegelte diesen Segen, als er sprach: „Israel wohne sicher und abgesondert in einem Lande, dessen Himmel triefen von Tau!" Die Abkömmlinge Jakobs werden unter den Völkern bleiben wie Tau. Auch das grüne Reis am Quell (Joseph[3]) ward gesegnet mit einem fruchtbaren Lande durch den Tau. Dieser war es, um dessentwillen die Söhne Israels ihre Wohnung verließen und nach Lud (Mizrajim) wanderten. Daselbst wurden sie aber nachher gemißhandelt und sehr gedrückt; der Allmächtige gedachte den Bund des Taues, eilte zu ihrer Befreiung und erschien ihnen mit dem Haupt voll Taues. (Eben an diesem Ersten der Tau-Jahreszeit wurden sie befreit, daher ist auch die Zeit zum Taugebet auf eben diesen Ersten festgesetzt worden.) Als ich nach Alusch kam, erquickte er mich wieder mit Tau. Dort schrie ich nach Speise; er dachte den Bund des Taues, sogleich wurde mein Herr mit der Engelskost des Manna verpflegt. Diese Kost reichte er im Überfluß beim Aufsteigen der Lage des Taues. Nun ward ich zu jenem anmutigen Berge (Sinai) gerufen, um die wie Tau triefenden Worte (zehn Gebote) daselbst anzunehmen. Meine Gemeinde wurde auf Adlerfittigen dahin getragen. Dort war Donner, Blitz und Regen, auch Tau hat der Ewige mitunter regnen lassen, um die Ermüdeten damit zu laben. Ich sah die Strahlen des Blitzes, hörte die Stimme des Donners, und bebte; aber er hat mich bald wieder geweckt mit balsamischen Tau. Hierauf

1) Das heißt, es war Niemand, der die Menschen zur Gottesverehrung anhielt. 2) Siehe 1. B. Mos. Kap. 14.
3) 1. B. Mos. Kap. 48, Vers 22.

שַׁדַּי בְּלִין טַל· שֶׁמֶן מָשַׁח אָח שֶׁיּוֹרֵד כְּטַל· שְׁבָטַי בֵּרַךְ בְּעֶקֶב כְּעֵין נִתְבָּרַךְ בְּטַל· שִׁירָה שָׁר לָמוֹ בְּאֹמֶר זִיל טָל: תַּחְתָּיו צָג נֵצֶר מִגֶּזַע מְבֹרָךְ בְּטַל· תֵּבֵל עַם לְהַנְחִיל בְּתוֹךְ עֵינוֹת טַל· ק׳תִּרְגַּלְתָּם נְשָׂאָם בְּשֶׁכֶם כְּאוֹמֵן בֵּין נְטַל· תְּקוּפַת צַר וָאוֹר בְּשֶׁלָּם בְּטַל:

בחרוזים ראשונים ע"ס תשר"ק ובסיום חתום אלעזר בירבי קליר מקרית ספר.

ק׳תַּחַת אֵילַת עֹפֶר כָּרַךְ מוֹשִׁיעַ בְּטַל· אֻמַּץ וְנִסַּס כְּאֵיתָן בְּחֹרֶב וְגִזַּת טַל· שְׁעַנְתִּי מֵאָז וְעַד עַתָּה בְּהַבְטָחַת טַל· לָעַד בְּלִי לְהִמָּנַע מֵאִתִּי טָל: רָגֵז תַּשְׁבִּי כְּחָר וְעָצַר טַל· עַל פַּת לֶחֶם וְטֶרֶף טֹרַד וְטִלְטַל· קָדוֹשׁ כְּהִבִּיט לְבַל תּוּפַר בְּרִית טַל· זִלְעֵף רוּחַ לַיֶּלֶד וְנַפְשׁוֹ נָטַל: צָרְפִית בְּצִיר רָגְנָה תְּנוּאוֹת לְהַטַּל· רְאוֹתוֹ כִּי פָּם בֶּן הִתִּיר נֶדֶר טַל· פֶּשַׁע אִם הֶעֱוָה עֲדֵי עֲצִירַת טַל· בְּכֵן עָרַךְ תַּחַן לְמוֹלִיד עֶגְלֵי טָל: עָתַר לִפְנֵי חַי מְחַיֶּה כֹּל בְּטַל· יְחִידַת יֶלֶד הֵשִׁיב בְּהַתָּרַת טַל· סָדַר וְחָשַׂף לַכֹּל כֹּחַ גְּבוּרוֹת טַל· רָמַז כִּי שׁוֹכְנִים יָקִיצוּ בְטָל: נִכְרְתָה זֹאת לְהַרְרֵי קֶדֶם בְּמַתְּנַת טַל· בְּלֹא יְקַוֶּה לְאִישׁ לְיַחֵל עֲלֵי טַל· מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח יְחַנְּנוּ בְּעַד טַל· יְגִיפוּ בְּמַעֲלֶה וּמוֹרִיד לְהָנִיף רוֹעַ טָל: לָכֵן מִלִּפְנֵי עֹמֶר אַזְכִּיר בְּתַחַן טַל· קָדוֹם לַיְלָה אֶחָד לְהָלִין בּוֹ טַל· כָּרַתָּה לְחַיִּים מִחְיַת יְרִידַת טַל· לַמֵּתִים חָפְשִׁי הוּכָנָה תְּחִיַּת טָל: יְעוֹרְרוּ יְזוֹרְרוּ יִחְיוּ בְּרֶדֶת טַל· יַעַמְדוּ יָקוּמוּ יַעֲלוּ בְּשִׁכְבַת טַל· טַעַם זְמִרוֹת יַשְׁמִיעוּ בְּטַל אוֹרוֹת טַל· רָן יֹשְׁבֵי סֶלַע אֲשֶׁר יִחְיוּ בְּטָל: חֲבַצֶּלֶת וַעֲרָבָה תָּגֵלְנָה

beorderte er sieben herrliche Wolken zu meinem Schutze; sie umgaben und begleiteten mich nach jenem fruchtbaren und taureichen Lande; hierauf bereitete der getreue Bote (Mosche) eine Wohnung in meiner Mitte zur göttlichen Residenz, weihte seinen Bruder ein mit dem wie Tau triefenden Salböl, segnete meine Stämme noch mit Jakobs Segen, mit dem Segen vom Tau, und sang zum Beschluß jenen erhabenen Gesang, erweichend wie triefender Tau. Statt seiner setzte er dann Josua ein (Josua, die Sprosse aus dem Stamme des mit Tau gesegneten Joseph), empfahl ihm das geliebte Volk nach jenem wasser- und taureichen Lande zu führen. Josua leitete es, trug es wie auf seinen Armen, wie der Wärter den Knaben trägt, und hemmte einst seinetwegen den Lauf von Mond und Sonne [1]).

חחח Unter Ofers Eiche ward Israel Retter (Gideon) gesegnet mit Tau. Er war tapfer wie Ethan, darum war ihm auch jenes Wunderzeichen mit der Wolle, die bald betaut, bald trocken war [2]). Seitdem lebe ich in trauter Zuversicht, daß er mir nie den Tau verweigern wird. Einst zürnte Elia, der Tischbite, über Achab, und zürnend verschwur er ihm den Tau. (Er selbst ward dadurch genötigt, umherzuwandern nach Brod und Lebensmittel). Der Allerheiligste sah den Eingriff, der in den Bund des Taues geschehen, ließ dann den Sohn (der Wirtin des Propheten) erkranken und nahm ihm seine Seele. Die Wittwe zu Zarphat (die Mutter des Knaben) erhob bittere Klage wider den Gottesgesandten, dieser sah den entseelten Sohn, bereuete seinen Schwur und hob ihn auf. Er merkte, daß er gefehlt hatte, und schickte sich an mit einer Bitte zum Sender des Taues. Er flehete zum Ewigen um Tau und gab dem Knaben seine Seele wieder durch den allbelebenden Tau. Dadurch hat er jeden von der Wunderkraft des Taues überzeugt, und gezeigt, daß auch die des Todes schlafen, einst wieder durch den Tau erwachen werden. (Diese Gewalt, durch Tau Wunder auszuüben, war nur den Auserwählten Gottes verliehen, kein Sterblicher sonst hat Anspruch darauf). — Der Tau gibt den Lebenden Nahrung, den Toten Leben; sie werden durch die Wunderkraft des Taues erwachen, sie werden sich bewegen und erheben, umherwandeln und lobsingen. Weit umher wird ihr Gesang ertönen, Flur und Hügel, Wüste und Tal sich dessen erfreuen, ein prächtiges Taugewölk wird

1) Siehe, Josua Kap. 10, Vers 12. 2) Siehe Richter Kap. 6.

בְּפְרִיחַת טַל. מִדְבָּר וְצִיָּה יְשִׁשׂוּם בְּטִלּוּל טַל. זָרָב
וְשָׁרָב וְשֶׁמֶשׁ וְחֹרֶב וְחַמַּת טַל. קָמוֹת לֹא יַקְדִּירוּ בְּגִיא
טְלוּלַת טָל: וְסֻכָּה תִּהְיֶה לְצֵל קָרִים מִלְּהַטַּל. רְבוּצִים
עַל כָּבוֹד חֻפַּת עַב טַל. הוֹגֵי הֲמֻלָּה יָנִיפוּ רְסִיסֵי טַל.
יִפָּתְחוּ אֲסָמִים לְהַטִּיף נְוֹלֵי טָל: דְּדוּיִ הָמוֹן חוֹגֵג שְׁאֵרִיתָם
כְּטַל. תַּרְשִׁישִׁים יְנַהֲלוּם בְּמַרְפֵּא כְּנַף טַל. גִּיל קוֹל
רִנָּה לַעֲבוֹר בַּסַּךְ וְטַל. סְלוּלִים עֲלוֹת אֶל נָכוֹן וְנִשָּׂא
וְנִטָּל: בְּשׂוֹרָם מֵאֲמָנָה עַל חֶרְמוֹן טַל. פָּרוֹחַ יִפְרְחוּ
כְּשׁוֹשַׁנָּה כְּטַל. יִ אֵל אֶרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף שָׁמָיו
יַעַרְפוּ טָל. רְאוֹתָם אֵשׁ אוֹכֶלֶת כִּי נִהְיָה כְטָל:

ע"פ א"ב מרוכב.

קִ אֵלִים בְּיוֹם מְחָסָן. חִלּוּ פְּנֵי מְנוּסָן. טַל אוֹרוֹת לְנוֹסָסָן.
לְהַטְלִילָם בְּעֶצֶם נִיסָן: אֶשְׁאֲלָה בַּעֲדָם מָעַן. גְּבוּרוֹת
טַל לְהַעַן. קוִ״י טַל אָב הָכְטַח לִשְׁעָן. יִתֵּן לְהַמְתִּיק לָעַן:
קִ בְּשִׁמְךָ טַל אֲטָלָה. בְּיַלְדוּת טַל לְהַטָּלָה. טַל בּוֹ
אֵיתָן מְטָלָה. בַּדָּיו יִרְעוּ כְּמוֹ טָלָה: בְּרִית כְּרוּתָה
לְרֹאשׁ אָבוֹת. חֻיָּלָיו בְּטַל לְהַרְבּוֹת. קוִ״י טַל בַּל יָזִיז
מִבְּנֵי אָבוֹת. לְהַרְסִים עִם נְדָבוֹת:
קִ גֶּזַע כִּרְבִיב טַל מְשָׁזָר. שִׁשִּׁים וְאַחַת אָרְחוּ בְּמִשְׁזָר.
טַל גַּד לְצֶדֶם תֵּיר. מֵחֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵיר: גִּיל טַל
לְכָל נֶגְעִים. וְדוֹדָאֵי בְּכוֹר בּוֹ רוֹגְעִים. קוִ״י טַל גְּאוּלִים
בּוֹ גֵּאִים. עַם כְּטַל נִשְׁאֲרוּ בַגּוֹיִם:
קִ דּוֹפְקִי דָלָתֵיךְ לָשׁוּר. הַטְלִילֵם בְּמַעֲגַל מִישׁוֹר. טַל
דַּק לָמוֹ חֲשׁוֹר. עַד קֵץ לְחִיכַת שׁוֹר: דְּגָלֵי אָסוּר מוֹף

sie schirmen und schützen vor brennender Sonnenhitze und vor Ungewitter und Regen, damit ihr Glanz nicht dunkel werde! Engel des Himmels werden ihnen fächeln und balsamischen Tau auf sie herabträufeln. Auf gebahnter Ebene, in singenden Chören, begleitet von Engeln, werden sie dann hinaufwallen nach jenem wohlgegründeten und erhabenen Tempelberg. Von Amanah über Chermons Gebirge werden sie den Tau absingen; sie werden in jenem getreide- und weinreichen Lande unter tauriefendem Himmel aufblühen wie eine Rose im Taue — sie werden es anstaunen, das allverzehrende Feuer; denn ihnen wird es sein wie milder Tau.

אלים An diesem ausgezeichneten Tage flehen die Mächtigen ihren Schutz an, mit Pflanzentau sie zu ergötzen; im Nissan ihnen Tau zu verleihen. Ich flehe für sie, um die Wirkung des Taus. Es verleihe der Allvater den zur Stütze versprochenen Tau, damit das Bittere der Gewächse süß werde!

Durch Deinen Namen bin ich geschützt, geschirmt durch das Verdienst Abrahams; o weide dessen Nachkommen wie ein Lamm. Mit dem Ersten der Ahnen (Abraham) wurde ein Bündnis geschlossen, seine Nachkommen mit Tau zu segnen. Es weiche nicht der Tau von den Kindern der Patriarchen und träufle dem wohltätigen Volke!

Wie ein Tautropfen blieb (Jakobs) Stamm da; einundsechzig Mahlzeiten hatten sie von dem geretteten Teig, dann wurde ihnen zur Nahrung der gekrönte Tau am fünfzehnten Jjar gesandt. Den Müden ist der Tau eine Freude, die Veilchen des Erstgebornen ergötzten sich durch ihn. Die Erlösten prahlen mit dem Tau, da sie gleich ihm unter den Völkern sich erhalten haben. 1)

Die zum Beten an Deine Türen klopfen, schütze auf der geebneten Bahn; sende vom Himmel den Tau ihnen, bis der Ochs (auf dem Felde) nichts zu fressen hat. 2) Erhöre die zur Fahne des zu Mof (Ägypten) Gefesselten (Simon 3) gehören,

1) Vgl. Micha 5, 6.
2) D. h. bis zum Winter.
3) Siehe, 1. B. Mos. 42, 24.

עֲנֵה. גֵּיא וּדְשָׁאֶיהָ תְּעַנֶּה. קו״ח טַל דְּשָׁאִים יְחָנֵהוּ. כְּטַל סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:

ק׳ הַפְגָּעַת טַל תְּכֻוָּן. מוּל מְכוֹן שֶׁבֶת כֻּוָּן. טַל הֲנָפַת
סיון עֹמֶר תִּתְכַּוָּן. בְּמַתְּנַת טַל סִיוָן: הִלּוּל קוֹדֶשׁ תִּירוֹשִׁי. יַמְגִּיד בְּטַל קְדוֹשִׁי. קו״ח טַל הֲלָנַת קְצִיר שָׁרְשִׁי. יָלִין בְּטַל לְהַשְׁרִישִׁי:

♊ תאומים ק׳ וְאוֹת לַחֲשׂוֹף חֲתוּמִים. וְרֶמֶז לְצַחְצֵחַ כְּתָמִים. טַל וַתֵּר לִתְמִימִים. לְהָאָחוֹת בּוֹ כִּתְאוֹמִים: וְרָד עִם אֵל לְהָכֵן. וְגַם מְנַשֵּׁי לְתַכֵּן. קו״ח טַל וַעַד צוּר לְשַׁכֵּן. אִתּוֹ כֻּנָּם לַעֲשׂוֹת כֵּן:

ק׳ זַעֲקִי כַּל תָּבוּז. לְהַטְלִילִי מֵעוּץ וּמִבּוּז. טַל זִמַּנְתָּ
תמוז לִרְמוּז. לְחַתֵּל כְּאֵב תַּמּוּז: זֶרַע בָּן עִתִּים חִפֵּשׂ. לָעַד בְּלִי יְאֻפַּס. קו״ח טַל זוֹרֵר עַל פַּס. כְּבַמִּדְבָּר דַּק מְחֻסְפָּס:

ק׳ חַבֵּא מִשּׁוֹד שָׁטָן. פְּסוּחֶיךָ בְּלִי לְסַטָּן. טַל חַיִּים יְרַטָּן.
♋ סרטן לְהַפָּסֵחַ כְּגוֹן סַרְטָן: חוֹף יַמִּים בְּצַיְּנוּ. מֵרְאִית טְלָלֵי בְּצָנְנוּ. קו״ח טַל חֲשׁוּר לְרֶבֶץ צֹאנֵנוּ. וּכְטַל עַל עֵשֶׂב רְצָנוּ:

ק׳ טְלָלֵי יֶשַׁע אֶשְׁאָב. בְּמָשׂוֹשׂ מִמַּשְׁאָב. טַל טָעַם אָב.
אב יַטְעִימֵנוּ אֵל וְאָב: טִלּוּל יְדִידוּת. שִׁכְנִי. יִשְׁכּוֹן לָבֶטַח לְשָׁכְנִי. קו״ח טַל טֹהַר מִשְׁכָּנִי. יִשְׁקוֹט כְּעָב טַל עַל מְכוֹנִי:

ק׳ יַלְדוּת טַל תְּפָאֲרִי. כְּמֵאָז בּוֹ לְפָאֲרִי. טַל יָפִיק לְבֵית
♌ אריה יַעֲרִי. לִשְׁאַג בּוֹ כַּאֲרִי: יוֹם טוֹבָה בְּטוֹב אַבְלִילָה. בְּזִנּוּק בָּשָׁן לְהִתְהַלְּלָה. קו״ח טַל יְבוּלִי אֵל הַטְלִילָה. כְּעַל הַמַּחֲנֶה לָיְלָה:

um die Erde und ihre Gewächse zu befriedigen. Es lagere der Tau auf den Fluren, wie er einst um das Lager in der Wüste war!

Es erreiche das Tau-Gebet Deine himmlische Residenz, damit die Tauwolke auch im Siwan, so wie jene Taugabe (das Gesetz) eintreffe. Das (Dir erteilte) heilige Lob bei meinem Moste, versüße die Früchte mit Tau. So wie einst der Tau auch des Nachts das Geerndte bedeckte,[1] möge er auch in Zukunft auf den Pflanzungen nachten!

Er ist das Zeichen, die Verschlossenen (im Schoße der Erde) zu erwecken, Flecken zu reinigen; beschenke die Frommen mit Tau, daß sie sich ihm wie Zwillinge einander anschließen. Jehuda, der dem Herrn treu blieb, dessen Land werde befestiget, und das Wunderzeichen des Gideon, aus dem Stamme Menasche, werde bestätiget. Es bestimme der Herr den Tau, sich da zu lagern, so wie Er ihm (den Gideon) versprochen, dasselbe zu tun!

O verachte mein Flehen nicht, und schütze mich vor Utz und Bus; Du bestimmtest den Tau, um den im Thamus herrschenden Schmerz[2] zu lindern, damit die Nachkommen des Zeitkundigen (Jisaschar) nicht vergehen. Es werde der Tau auf das Getreide gestreut, wie einst der feingekörnte (Tau) in der Wüste!

Schütze vor dem Raub des Satan die einst von Dir (in Ägypten) Verschonten, damit er sie nicht verleumde; es geselle sich ihnen der Lebenstau, daß sie (munter) wie ein Krebs hüpfen. Der am Seehafen wohnt (Sebulun), dessen Blüten mögen den Tau erblicken. Er häufe seiner Schafherde den Tau, wie er dem Grase durch Tau wohl will.

Des Heils Tau will ich frohlockend schöpfen; den Tau, welchen der Vater (Jizchak) gekostet, verleihe auch uns der Herr und Allvater. Der Schutz der lieblichen Residenz bleibe ungestört in meiner Wohnung. Der Tau meiner reinen Wohnung (Palästina) lagere wie eine Tauwolke auf meiner Wohnstätte!

Der Jugendtau meiner Zierde (Abraham) sei wie früher zum Ruhme mir; der Tau ströme dem Tempel zu, daß Er (Gott) wie ein Löwe daselbst brülle. Am Festtag will ich mir recht gütlich tun, um wie der quillend fruchtbringende Baschan gerühmt zu sein. Umhülle, o Herr, meine Frucht mit Tau, wie einst das Lager in der Nacht!

---

1) Siehe Joh. 29, 19.

2) Den die brennende Hitze dieses Monats verursacht.

ק׳ כְּרָסִים רָד בְּרֹאשׁ תָּלוּל · בְּקֶץ רִאשׁוֹן לְטַלְטוּל · טַל
בֵּן יְהֵא כָּלוּל · לְהַדְשִׁיא פִּרְחֵי אֱלוּל: בְּמֵהִים שְׂבַע
רָצוֹן לְהַסְפֵּק · בְּלִהֲלוּחַ נֶגֶב לְהַאְפֵּק · קו״י טַל כְּנֶסֶת
עַל דּוֹדָהּ תְּרַפֵּק · לְעוֹרָרָהּ בְּקוֹל דּוֹפֵק:

ק׳ לְאוֹת טוֹב טַל נִתְלָה · תֵּת לָעוֹלָם חֲתָלָה · טַל לְנוֹבֵב
תְּנוּב שְׁתוּלָה · לְהָגִיל בְּמְשׂוֹשׂ בְּתוּלָה: לֶאֱגוֹד גְּדוּד
יְשִׁפֵּר · לְהַעֲצִים גְּדוּדָיו בְּלִי מִסְפָּר · קו״י טַל לְהָקִיץ
בְּקוֹל שׁוֹפָר · אֲטוּמִים שׁוֹכְנֵי עָפָר:

ק׳ מִכָּל אֹם יְאַשְּׁרִי · וַאֲהוֹדְנוּ מִשִּׁירִי · טַל מֵאֲגָלוֹ
יַעֲשְׁרִי · לְהַסְפִּיק עַד קֵץ תִּשְׁרִי: מִשְׁמַן לֶחֶם מַקְחִי ·
מֵעֲסִים יֵין רְקוּחִי · קו״י טַל מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת מַלְקוֹחִי ·
יַעֲרוֹף בַּמָּטָר לִקְחִי:

ק׳ נַאֲק נוֹשְׁאֵי לְךָ עֵינַיִם · לַעֲנוֹתָם הַט אָזְנַיִם · טַל
נוֹפֵף לִמְחוֹלַת מַחֲנַיִם · לְהַכְרִיעַ צִדְקָם בְּמֹאזְנַיִם:
נִתְבָּרַךְ מְמֻגָּד וּמִטַּל · כְּבָאחִים מְנֻשָּׁא וּמְנֻטַּל · קו״י טַל
גֶּשֶׁב אֲגָלִים תִּטַּל · מוֹלִיד אֶגְלֵי טָל:

ק׳ שִׂיחַ זוּ אֱזוֹן לְיַשְּׁבָן · בְּטַח לְהוֹשִׁיבָן · טַל שְׁעִירִים
לְהַשְׁבָּן · מֵעֵת מַרְחֶשְׁוָן: סְדוּר עֲבִים לְהַטְלִילָם ·
כְּיֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים לְנַטְּלָם · קו״י טַל שְׂבַע לְטַלְּלָם ·
צַו לַשְּׁמַיִם תֵּת טַלָּם:

ק׳ עֲתִירַת טַל תֶּעֱרַב · וְלָפֶנֶיךָ תִּקְרַב · טַל עֲלֵי שָׂרָב ·
יְפָרַח כִּבְמְקוֹם עֲקָרָב: עֲלוֹת שִׁכְבַת מַפְרַחַת ·
כְּאִבֵּי נַחַל מַאֲרַחַת · קו״י טַל עֲלֵי עֵין לְבָרֵךְ מֵרוֹם
וּמִתַּחַת · וּמִתְּהוֹם רוֹבֶצֶת תָּחַת:

So wie Tropfen auf den hochgetürmten Berg (Zion) sich senkten, als (in Nissan) der Tau zuerst fiel, so sei auch alles vom Tau umgeben, damit die Blüten des Ellul sprossen Sie sehnen sich, Dein Wohlwollen im Überfluß zu genießen, daß auch das trockene Land wohl bewässert werde. Verleihe Tau der auf ihren Freund sich stützenden Versammlung, um mit heftiger Stimme sie zu erwecken!

Zum guten Zeichen ist der Tau (im Himmel) schwebend, damit er der Welt eine Hülle erteile! der Tau bringt die Pflanzen hervor und verschafft die Freude einer frohlockenden Jungfrau. Er ernährt ganze Scharen, läßt sie mächtig und zahllos werden. Mit des Schophars Stimme möge der Tau die im Staube Verwahrten erwecken!

Er beglücke mich mehr als andere Nationen, und ich danke ihm auch mit meinem Lobgesang; es mögen die Tautropfen mich bereichern, um bis Ende Tischri Überfluß an Tau zu haben, damit mein Brot fett, mein Weinmost süß werde. Der Tau erfülle die in meinem Gebete ausgesprochenen Wünsche; es triefe wie Regen meine Lehre!

Das Flehen jener, deren Blicke auf Dich gerichtet sind, zu erhören, o neige das Ohr; es werde der Tau nach dem frohlockenden Lager geweht, und ihr Verdienst habe auf der Wage das Übergewicht, damit wir mit köstlicher Frucht und Tau gesegnet werden, wie der Hochgestellteste der Brüder (Joseph). O verleihe Tautropfen, deren Schöpfer Du bist!

Vernimm dieses Gebet, um sie in Sicherheit wohnen zu lassen: der Tau werde in Regengüssen ihnen zugedacht zur Zeit des Marcheschwan. Bedecke sie mit einer Wolkenreihe, um sie wie ein zärtliches Kind zu tragen. Ein segenreicher Tau umgebe sie; o befiehl dem Himmel, ihnen Tau zu spenden!

Angenehm sei Dir das Tau-Gebet, lasse es vor Dich kommen, damit der Tau das (von Sonnenhitze) Versengte umgebe, es grünen zu lassen, wie einst im Aufenthaltsorte der Skorpionen in der Wüste. Das verfliegende Taulager sättige die Flußgewächse. Nach oben und unten segne der Tau den bei der Quelle Wohnenden und komme aus der tief gelegenen Urquelle!

ק׳ פִּרְחֵי חֶלֶד תַּשְׁלֵו · בְּטַל שַׁלְאֲנָן וְשָׁלֵו · טַל פֶּרַח לְהַדְגָּא וּלְהַשְׁלֵו · צִמְחֵי תְנוּב כִּסְלֵו: פְּקוֹד חֹרֶב בְּצִיּוֹן · לְמַלְּטֵם מֵחֹרֶב צִחְיוֹן · קו״ח טַל פֵּרוֹת לְבָרֵךְ בְּצִבְיוֹן · כְּטַל חֶרְמוֹן שֶׁיּוֹרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן:

ק׳ צִיָּה אִם מְלֻקֶּשֶׁת · וּמַלְקוֹשׁ אִם מְבֻקֶּשֶׁת · טַל צוּק עָבִים תְּהֵא מְאֻשֶּׁשֶׁת · כְּבַעֲנִינַת קֶשֶׁת: צִמְאוֹן צָהֳרַיִם · כַּל יַשְׁזִיף עֲדָנִים אֲחוֹרַיִם · קו״ח טַל צְלִיחַת אַתְוֵי נַהֲרַיִם · תַּצְלִיחַ בּוֹ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם:

ק׳ קָלִי כָּל יֻצְבַּט · בְּלִי בְּחֹרֶב יְלֻבָּט · טַל קֹרַח כָּל יֶחְבַּט · לְזֵרְעוֹנֵי טֵבֵת וּשְׁבָט: קוֹרְאֶיךָ לְטוֹב תִּקּוֹב · לְהָסִיר מֵהֶם לֵב הֶעָקוֹב · קו״ח טַל קָמוֹת בְּלִי לִרְקוֹב · לִשְׁכּוֹן בֶּטַח בָּדָד עֵין יַעֲקֹב:

ק׳ רֶשַׁע מַר מִדְּלִי · מִצְּלָם הַחֲדִילִי · טַל רְסִיסִים תְּדְלִי · לְהַזִּיל לִגְדָאֵי כְּמִדְּלִי: רֶשֶׁף נִצּוֹצִים בְּאוֹר חֶדֶק · בְּצֵל צַלְמוֹן צוֹרִם לְהָדֵק · קו״ח טַל רַחֵף עֲלֵי זוּ בְּצֶדֶק · וּשְׁחָקִים יִרְעֲפוּ טַל וְיִזְּלוּ צֶדֶק:

ק׳ שַׁפֵּר אֲסָמֵי טַל דָּר · בְּקֹדֶשׁ נֶאְדָּר · טַל שְׁתִילִים יֶהְדָּר · הַחֲנוּטִים מֵאֲדָר: תַּדְגִּיא תְנוּב שָׁנָה · בְּשַׁעַר דָּגִים מְדֻשָּׁנָה · קו״ח טַל תַּשְׁרִישׁ אִבֵּי יְשֵׁנָה · לְהַפְרִיחַ כְּטַל שׁוֹשַׁנָּה:

(בקצת קהלות פותחים הארון.)

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ ·

טַל תֵּן לִרְצוֹת אַרְצֶךָ · שִׁיתֵנוּ בְרָכָה בְּדִיצֶּךָ: רֹב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצֶךָ · קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֶפְצֶךָ · בְּטָל:

Ungestört mögen die Erdgewächse der Ruhe durch den Tau genießen; fruchtbar mache der Tau die Blüte, damit die Gewächse des Kislav sich entwickeln mögen. O gedenke (zum Guten) der Wüste Trockenheit, um vor lechzender Dürre zu bewahren. O beschere wohlgefällig den Früchten Tau, so wie der Tau des Chermon [1]) auf Zions Gebirg herab fiel!

Wenn die Spätgewächse den Spätregen verlangen, so kräftige sie eine sich ergießende Tauwolke, wie das Gewölk beim Regenbogen, damit die Mittagshitze die lieblichen Gewächse nicht versenge. Mit dem Glückstau des von den Strömen her Gekommenen (Abraham) beglücke Jehuda und Ephrajim.

Damit die Sangen nicht versengt werden und durch die Hitze nicht leiden mögen; es schütze der Tau die Gewächse das Thebet und Sch'bat, daß sie der Frost nicht entkörne. Die Dich anrufen, bescheide zum Guten, und entferne alles Trügerische von ihnen. Der Tau schütze das stehende Getreide vor Verwesung, damit Jakobs Nachkommen einer vollkommenen Ruhe genießen!

O, entziehe mich dem Schutze der Barbaren; schöpfe Tautropfen mir, daß sie wie aus einem Eimer meinen Lämmchen zuströmen. Die Feuerfunken eines brennenden Dornstrauchs mögen die Seele in der Hölle vernichten. Wohltätig schwebe der Tau über diese Nation, die Himmel träufeln Tau und lassen Wohltat entströmen.

Verherrliche die Tauvorräte, der Du in Heiligkeit verherrlicht residirst; es schmückt der Tau die Pflanzen des Adar. Häufe die Früchte des Jahres, um Überfluß wie das Fischtor [2]) zu haben. Es lasse der Tau die Frucht der Alten fest wurzeln, damit sie wie eine Rose hervorbreche!

In einigen Gemeinden wird die heilige Lade geöffnet.

Unser Gott und Gott unserer Väter!

O verleihe Tau zum Vorteile Deines Landes, verleihe uns wohlwollend den Segen, verbreite Überfluß an Getreide und Most, richte auf, Deine Lieblingsstadt durch Tau.

---

1) Bergrücken des Antilibanon.

2) Beim Fischtore in Jerusalem wurde täglich Markt gehalten.

טַל צַוֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת. פְּרִי הָאָרֶץ לִגְאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת.
עִיר כְּסֻבָּה נוֹתֶרֶת. שִׁימָה בִּידֶךָ עֲטֶרֶת. בְּטַל:

טַל נוֹפֶךְ עַל אֶרֶץ בְּרוּכָה. מְמֻגָּד שָׁמַיִם שַׂבְּעֵנוּ בְרָכָה.
לְהָאִיר מִתּוֹךְ חֲשֵׁכָה. כַּנָּה אַחֲרֶיךָ מְשׁוּכָה. בְּטַל:

טַל יַעַסִים צוּף הָרִים. מְעַם בְּמַאֲרֶיךָ מֻכְתָּרִים. חֲנוּנֶיךָ
חַלֵּץ מִמַּסְגֵּרִים. זְמָרָה נַגְעִים וְקוֹל נָרִים. בְּטַל:

טַל וָשָׂבַע מַלֵּא אֲסָמֵינוּ. הֲכָעֵת תְּחַדֵּשׁ יָמֵינוּ. דּוֹד
כְּעֶרְכְּךָ הַעֲמֵד שְׁמֵינוּ. גַּן רָוֶה שִׁימְךָ נוּ. בְּטַל:

טַל בּוֹ תְּבָרֵךְ מָזוֹן. בְּמִשְׁמַנֵּינוּ אַל יְהִי רָזוֹן. אֵימָה
אֲשֶׁר הִסַּעְתָּ כַּצֹּאן. אָנָּא תֶּפֶק לָהּ רָצוֹן. בְּטַל:

שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַטָּל:

מזון. קהל.
פותחים המזון. לִבְרָכָה וְלֹא לְקִלָּלָה: אמן.
לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֶת: אמן.
לְשָׂבַע וְלֹא לָרָזוֹן: אמן.

סוגרים המזון.

הקהלות שהיו אומרים מתחלה עד ומצמיח ישועה מסיימים כאן ואומרים אתה וכו', ומלותם שהיו אומרים מתחלה עד להחיות מתים יש מסיימים ברוך אתה יי מחיה המתים, ויש שאומר הש"ץ ואומר מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה ואין דומה לך ברוך אתה יי מחיה המתים.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Befiehl dem Tau ein segenreiches Jahr zu bringen, damit die Landesfrüchte die wie eine verlassene Hütte da stehende Stadt schmücken mögen; nimm die Krone in die Hand durch den (belebenden) Tau.

Es komme der Tau über das gelobte Land; gib uns segenreichen Überfluß an köstlichen Früchten des Himmels, damit im Finstern uns hell werde: der Setzling (Israel) zieht Dir nach durch den Tau.

Es versüße der Tau die Berggewächse, damit die durch Deine Allgüte Erwählten sie genießen; befreie von den Fesseln die von Dir Begnadigten, laut wollen wir Loblieder Dir singen beim Tau.

Mit Tau und Überfluß fülle unsere Speicher; wirst Du auf bestimmte Zeit uns neu beleben; nach Deinem Maßstabe, o Liebling, erhalte unsern Namen, laß uns gleich einem durch Tau reichlich getränkten Garten sein.

Segne die Speise mit Tau, unsere Fettigkeit (des Landes) leide keinen Schaden; die Nation, welche Du wie Schafe geführt, o erzeige ihr Wohlgefallen durch den Tau!

שאתה Denn Du Ewiger, unser Gott, bist es, der dem Winde zu wehen gebeut und dem Regen zu fallen befiehlt. —

Vorbeter:	Gemeinde:
לברכה Zum Segen, nicht zum Fluch,	Amen.
לחיים Zum Leben, nicht zum Verderben,	Amen.
לשבע Zur Ersprießlichkeit, nicht zum Schaden!	Amen.

In Gemeinden, wo man vor Beginn des Piut bis יוצמיח ישועה betet, schließt man hier mit ונאמן אתה.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

קדושה.

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו"ף קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ק כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו"ף בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו"ף שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ק אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו"ף אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ק אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ק וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו"ף יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ק לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות לְמְנוּחָה ומועדים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת

Hedusch a

von Vorbeter und Gemeinde abwechselnd zu sprechen.

נעריצך Vorb. Wir preisen Dich und heiligen Dich nach der Weise der heiligen Seraphim, welche in Heiligkeit Deinen Namen feiern; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer rief dem andern zu und sprach:

G. u. V. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!

Gem. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einer den andern: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber tönt die Erwiderung: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, abends und morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser Gott, der Ewige ist einzig!"

Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:
וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ

וַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וְתִרָחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֶה מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גְּלֵה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירֶךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם · וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם בְּמִרְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר · וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל · וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ · וְשָׂעִיר לְכַפֵּר · וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Am Sabbat wird hier ישמחו eingeschaltet:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וַהֲשִׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרָכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּ מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

Beim Wiederholen des מוסף wird, wenn die Kohanim zum דוכן gehen, ſtatt ותחזינה, das nebenſtehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gebetet:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ | וְתַעֲרֹב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ וּבְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם
בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן | בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים חָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה
בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ | לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.
אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר | וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן: | פס"ז עקיים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ
בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Erteilen die Kohanim den Segen, ſo ſpricht der Vorbeter ſtatt dieſes אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 174 ſtehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Beim Wiederholen des מוסף wird, wenn die Kohanim zum דוכן gehen, statt ותחזינה, das nebenstehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gebetet:

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

ותערב Nehme unser Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Allerbarmer, in Deiner großen Barmherzigkeit stelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienst in Jerusalem wieder her! Laß unsere Augen es sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den frühern Jahren. Gelobt seist Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unsrer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die

Die Gemeinde betet leise:

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligtums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

unausssprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Erteilen die Kohanim den Segen so spricht der Vorbeter statt dieses אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 175 stehende אלהינו ואלהי אבותינו u. s. w.

אלהינו Unser Gott und Gott unsrer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Es segne dich der Ewige und behüte dich! Es lasse leuchten der Ewige sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Es erhebe der Ewige sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!“

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

סדר נשיאת כפים.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת
בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי
אַהֲרֹן וּבָנָיו כהנ״ז נקוד כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מנגנים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

Der Vorbeter: Die Gemeinde:

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֵךְ שָׁמְרֵנִי׳צ כִּי חָסִיתִי בָךְ: כשהכהנים מנגנין וישמרך חומרי׳ זס.

Während die Kohanim das וישמרך nach der üblichen Melodie vortragen, spricht die Gemeinde:

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה
הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין
שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִּי וּבָהֶם
כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קְלָלַת בִּלְעָם
הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וְיָבֵרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes;

Der Priestersegen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester**, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Es segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Es lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, gib uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Selah.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.

בְּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ

סדר נשיאת כפים.

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רב"ש"ע.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

בטערי ליון כתוב שלא יאמר אלא שלום הרכון רק יאמר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

Der Priestersegen.

Dir Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!

Und sei dir gnädig! Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.

Es erhebe Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.

Der Ewige Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, sei Hilfe uns, in Zeiten der Not!

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angst neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel thronest!

Und gebe Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Der Vorbeter ſpricht das ganze Kabbiſch.

סדר נשיאת כפים.

בְּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הֵיוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתְּהֵיֶה קְרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנֹתֵינוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח
וְלֹא בְּצַמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ מְרֻחָבָה
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לְאֵכֶל וּבֶגֶד לְלָבוּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ
תָּם. וְתִתְנַנּוּ לְאַהֲבָה וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוּ
אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.
וַתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת. וַתַּצְלִיחֵנִי בְּרָכָי וְתֵן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹרוֹתֶיהָ.
וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי
(וְיָמֵי אִשְׁתִּי, וּבָנַי, וּבְנוֹתַי) (וְיָמֵי אָבִי וְאִמִּי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוֹת. בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

Man richte es ſo ein, daß man dieſes Gebet in dem Momente beendige, da auch die Kohanim ihr letztes Wort שלום ausgeſprochen, um ſodann Amen zu ſprechen.

Nachdem die Prieſter den Segen beendigt, ſpricht die Gemeinde:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן
שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

Hierauf wenden die Kohanim ihr Angeſicht der heiligen Lade zu und ſprechen:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ
כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־
עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

Vorb. שִׂים שָׁלוֹם וכו'. קדיש תתקבל.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ · אֵין כַּאדוֹנֵינוּ · אֵין כְּמַלְכֵּנוּ ·
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ · מִי כַאדוֹנֵינוּ · מִי
כְמַלְכֵּנוּ · מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ · נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ · נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ · נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ · בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ · בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ ·
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ · אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ · אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ · אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה · מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שְׁשָׁה
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה · קִשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר ·
וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה · וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה · בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין · יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא · וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רְבַע (הַקַּב) · מַעֲלֶה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ · אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר · הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת

הַצִּפֳּרֵן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצִּפֳּרֵן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

מזנח סוף מס' תמיד, וסופרים פי"ח.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: (כ"ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: (מ"ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (פ"ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: (צ"ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הָרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (פ"א)

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ, לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־ תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: (צ"ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: (צ"ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבַי תּוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קדיש יתום.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית,
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה
שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא
אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא
הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:
עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ,
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן
עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ
תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ
וְיִפֹּולוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

שיר היחוד.

ובהרנה קהלות אחר שיר של יום נוהגים לאמר ביום א' של
פסח מזמור ק"ה, ביום ב' מזמור קל"ו, ביום ג' מזמור ע"ח,
ביום ד' מזמור ק"ו, ביום ה' מזמור ק"ו, ביום ו'. מזמור קל"ה.

In vielen Gemeinden ist es Gebrauch, hier ein Kapitel der Psalmen zu beten und zwar:

Am 1. Tage Peßach Ps. 105.		Am 4. Tage Peßach Ps. 106.	
„ 2. „ „ „	136.	„ 5. „ „ „	107.
„ 3. „ „ „	78.	„ 6. „ „ „	135.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
תְּהִלָּה לְדָוִד׳ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי
בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ
בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא · יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא
כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל
רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זְיָע סַגִּיא דִּי מְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ
יְקָרָא דְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם
יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ:
יְיָ הוֹשִׁיעָה · הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ
שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת

אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ
וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ
בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ
צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ
דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְזֹכֶר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

ש. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Am Sabbat.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Es folgt am Sabbat das Ausheben und Vorlesen der Thora, an Wochentagen hingegen wird hier sogleich mit der Tefilla (Seite 190) begonnen.

Gebet beim Ausheben der Thora.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קֳמֵהּ וּמְקַמָּא דְּיֵקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמְסַגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי. וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אָתָנִים וְיַצֵּל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וְיִסְלַח מְשֻׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Coben zur Vorlesung aufruft indem er spricht:

תִּגְלֶה וְתֵרָאֶה מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ בְּזִמַּן קָרוֹב וְיָחֹן פְּלֵטָתֵנוּ וּפְלֵטַת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה: כֹּהֵן קָרֵב יַעֲמֹד (ר״פ ב״פ הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה · מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פֹּהֵן = ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נחכ = ברכה חיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

In einem gewöhnlichen Jahre wird dieser Abschnitt, in einem Schaltjahre aber der auf folgender Seite stehende vorgelesen.

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קַח־לְךָ עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת

וְאַיִל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהַקְרֵב לִפְנֵי יְהוָה: וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קְחוּ שְׂעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵגֶל
וְכֶבֶשׂ בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה: וְשׁוֹר וָאַיִל לַשְּׁלָמִים
לִזְבֹּחַ לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה
נִרְאָה אֲלֵיכֶם: וַיִּקְחוּ אֵת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־פְּנֵי
אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל־הָעֵדָה וַיַּעַמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה־הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה תַּעֲשׂוּ וְיֵרָא
אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
קְרַב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֹלָתֶךָ
וְכַפֵּר בַּעַדְךָ וּבְעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קָרְבַּן הָעָם וְכַפֵּר
בַּעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
וַיִּשְׁחַט אֶת־עֵגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: וַיַּקְרִבוּ בְּנֵי
אַהֲרֹן אֶת־הַדָּם אֵלָיו וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל־
קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת־
הַחֵלֶב וְאֶת־הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת מִן־הַכָּבֵד מִן־הַחַטָּאת
הִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ישראל.
וְאֶת־הַבָּשָׂר וְאֶת־הָעוֹר שָׂרַף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:
וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה וַיַּמְצִאוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֵלָיו אֶת־הַדָּם
וַיִּזְרְקֵהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֶת־הָעֹלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו
לִנְתָחֶיהָ וְאֶת־הָרֹאשׁ וַיַּקְטֵר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּרְחַץ אֶת־
הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעַיִם וַיַּקְטֵר עַל־הָעֹלָה הַמִּזְבֵּחָה:
וַיַּקְרֵב אֶת קָרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר
לָעָם וַיִּשְׁחָטֵהוּ וַיְחַטְּאֵהוּ כָּרִאשֹׁן: וַיַּקְרֵב אֶת־
הָעֹלָה וַיַּעַשׂ כַּמִּשְׁפָּט:

In einem Schaltjahre wird dieser Abschnitt vorgelesen.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקָרְבָתָם
לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמֻתוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר
אֶל־אַהֲרֹן אָחִיךָ וְאַל־יָבֹא בְכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל־
פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בֶּעָנָן אֵרָאֶה
עַל־הַכַּפֹּרֶת: בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן־
בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה: כְּתֹנֶת־בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ
וּמִכְנְסֵי־בַד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת
בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם:
וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת
וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת
אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ: לוי. וְלָקַח אֶת־
שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם וְהֶעֱמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
וְנָתַן אַהֲרֹן עַל־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם גֹּרָלוֹת גּוֹרָל אֶחָד לַיהוָה
וְגוֹרָל אֶחָד לַעֲזָאזֵל: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־הַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַיהוָה וְעָשֵׂהוּ חַטָּאת: וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד־חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו
לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: ישראל. וְלָקַח מְלֹא־חַמָּתָה
גַּחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמְלֹא חָפְנָיו
קְטֹרֶת סַמִּים דַּקָּה וְהֵבִיא מִבֵּית לַפָּרֹכֶת: וְנָתַן אֶת־
הַקְּטֹרֶת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וְכִסָּה עֲנַן הַקְּטֹרֶת אֶת־
הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדוּת וְלֹא יָמוּת: וְלָקַח מִדַּם הַפָּר

וְהָוָה בְּאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת קֶדֶם וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת יְהֵא
שֶׁבַע־פְּעָמִים מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ: וְשָׁחַט אֶת־שָׂעִיר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וְהֵבִיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבֵּית לַפָּרֹכֶת
וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר וְהָוָה אֹתוֹ עַל־
הַכַּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת: וְכִפֶּר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּמִפִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד
הַשֹּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם: וְכָל־אָדָם לֹא־יִהְיֶה בְּאָהֶל
מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ עַד־צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד
בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל:

Beim Aufheben der Thora:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כך לָדוֹד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי

פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ לְמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Die Kebuscha, bei der Wiederholung der שמנה עשרה, von Vorbeter und Gemeinde abwechselnd zu sprechen.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

נַקְדִּישׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׃ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ׃ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן׃ אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה׃ זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ׃ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ׃ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ׃ וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ׃ לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים׃ וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ׃ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה׃

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכות אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל יִתְקַיְּמֵנוּ וְתֵאָסֵף גָּלְיוֹתֵינוּ לַחֲצֵרוֹת
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:
נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

לפ״ז אֱלֹהֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃ יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ׃ יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ׃ יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם׃

An Wochentagen.	Am Sabbat.
שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד	
וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ	
בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ	
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ	
תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה	
וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב	
בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל	
בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃	

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי. נַפְשִׁי תִּדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹקֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla nebst Kedusscha und spricht dann das ganze Kaddisch. Hierauf עלינו.

Der Vorbeter ruft laut:

V. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

ק"ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,

Während dessen betet die Gemeinde leise:

G. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר׃ וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ׃ אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ע"ס א"ב, אלא שבין אות ח' לט' נתמלא הפיוט אדיר ונאה וכו', וכל מאמר ומאמר תחלתו ל"ש וסופו פסוק א' ממקראי קדש.

לֵיל שִׁמֻּרִים אוֹר יִשְׂרָאֵל קָדוֹשׁ אֲיֻמָּה נִדְגָּלוֹת׃ בְּצֹעַן עֲצַת מַלְאָכָיו הִשְׁלִים בְּהִגָּלוֹת׃ גָּדְלָתוֹ מֵאָז יְרַנְּנוּ בְּמַקְהֵלוֹת הִלּוּלוֹת׃ לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

ליל Israels Licht, Er, der Allerheiligste und der Schrecken des Kriegsheeres, er hat in der Bewahrungsnacht den Rat seiner Gesandten vollführt, als er sich in Zoan zeigte. Seine Herrlichkeit wurde dann gepriesen in lobsingenden Chören; des Morgens rühmten sie Deine Güte, Deine Treue des Abends. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵּנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.

לֵיל שִׁמֻּרִים הַפְלִיא עֲצוֹת מֵרָחוֹק עָמוֹק וְנֶעְלָם. וּבוֹ בְּאֹמֶן נִינָיו מִשְׁעְבּוּד הֶעֱלָם. זְקַת חֲטָבָה אַחַת עֲשָׂאָם לְעֵלָם. בְּאַהֲבַת יְיָ אֶת יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

נלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת

ליל In dieſer Bewahrungsnacht hat er Ratſchlüſſe von ferner Zeit wunderbar vollzogen! Er hat treulich die Enkel Abrahams von den Feſſeln der Sklaverei befreit und ſie dafür mit dem Band der Liebe gefeſſelt; denn er ſchätzt ſie hoch, er liebt Israel in Ewigkeit. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel liebt!

עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
דברים יא, יג-כא וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ:
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ
הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר כ"ח. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת
עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג אהיכם לאמת.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹטָ רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

ע"פ א"ב כפול, וכסוף תתוס זם הטזכר טאיר.

לֵיל שִׁמֻּרִים אַדִּיר וְנָאֶה לְתִהֳלּוֹתָיו · זֶכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו · בְּלֵילֵי חַג הַמַּצּוֹת:

לֵ״שׁ אֲנָוֶה גּוֹמֵל חֲסָדִים · תְּהִלָּתוֹ בְּקָהַל חֲסִידִים · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ בָּאַמְבְּרֵאשִׁית לְהִתְאַמֵּר · לָנוּ הַלַּיְלָה מִשְׁמָר · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ בְּגִין קָרְבַּן פִּסְחִי · יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ גִּיהַ עוֹלָם הָתְאִיר · פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ גָּשׁ רָצוּי לְכַהֵן · מִבְּכוֹרוֹת צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֶּהֶן · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ דָּרַךְ כּוֹכָב מִזָּרְחִי · מַשְׂכִּיל לְאֵיתָן הָאֶזְרָחִי · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ דָּלַק מְלָכִים וְלִבָּם · חֲרָבָם תָּבֹא בְלִבָּם · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ הֻלַּלְתִּי סְכָּה בַּפֶּלֶךְ · לִרְקָמוֹת תְּיוֹבַל לַמֶּלֶךְ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ הֻדַּךְ וְנִסְחַךְ אֲחוֹרִים · מוֹפֵת עַל מְצֹרָעִים · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ וְעַד לְבָרֵא עָלֵנוּ · נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ וּבַח חֲשַׁי בְּחִילָה · אַבִּימֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ זֵדִים רְהוּי שָׁפָךְ · שָׁלַח יָדוֹ הָפָךְ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ זְרִיזָה בְּרָכוֹת כְּוָנָה · אֶל יַעֲקֹב בְּנָהּ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ חָסַם בְּטוֹב לֶאֱלוֹם · לָבָן הָאֲרַמִּי בַּחֲלוֹם · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ חָקוּק בְּהוֹד כִּסְאֶךָ · וַיָּשַׂר אֶל מַלְאָךְ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ טוֹב הִסְכִּים עַל יָדוֹ · מֻקָּם דְּבַר עַבְדּוֹ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ טָעֲמָה כִּי טוֹב סַחֲרָהּ · לְאֵיכְבֶּה בַּלַּיְלָה נֵרָהּ · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ יָלְלָה בְּנוּחַ נָפְלָה · וַתָּקָם בָּעוֹד לַיְלָה · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ יוֹצְרוֹ חָלָקוֹ בְּחָכְמָה · יוֹדֵעַ עַד מָה · בְּ״חַ״פְּ:

לֵ״שׁ כְּדָן וְשָׁבוּי לָקֶה · שָׁמֵחַ לְאֵיד לֹא יִנָּקֶה · בְּ״חַ״פְּ:

לוי Die Bewahrungsnacht spricht laut seinen Ruhm; seinen Wundertaten hat er ein Denkmal errichtet in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht will ich den Allgütigen preisen, im Chor der Frommen seinen Ruhm verkünden in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ward von Anbeginn zu außerordentlichen Taten bestimmt, sie diente uns zum Schutz, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht genossen wir des Peßachs-Opfers halben; möchte doch dessen Erwähnung ihm ebenso gefällig sein in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde das Licht der Welt angezündet; das erste Deiner Worte war: „Es werde Licht!" in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht hat der wohlgefällige Priester (Abel) sein Opfer dargebracht von den Erstlingen seines Kleinviehes und von ihren Fettstücken in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht zog ein Stern von Morgen her (Abraham); er gab weisen Unterricht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war es, als er jene Könige verfolgte und sie traf; ihr Schwert durchbohrte ihr eigenes Herz, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht ward Iskah (Sara) im Palast (des Königs von Mizrajim) gerühmt; sie wurde stattlich dahin gebracht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war es als er (Mizrajims König) ihretwegen jämmerlich gezüchtigt wurde; dies war eine Vorbedeutung auf das künftige Schicksal Mizrajims in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist bestimmt zu unserer künftigen Befreiung; einst wirst Du uns Wunder zeigen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht ward Abimelech im Stillen abgestraft; es schreckte ihn ein Traum in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht traf das Strafgericht Sodoms Frevlerrotte; sie fühlte der Allmacht Schlag und ward gestürzt in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war es, als die anmutsvolle (Rebecka) nach dem Segen strebte; sie verschaffte ihn ihrem Sohne Jakob in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war es, als dem Aramiten Laban versagt wurde, den gütigen Jakob zu beleidigen; im Traume erhielt er den göttlichen Befehl, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde in den göttlichen Thron Jakobs Bild eingezeichnet; er überwand den Engel in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht stimmte der Allgütige mit dem Segen ein; er hat die Worte seines Dieners (Jizchak) gut geheißen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht genoß die Erzieherin Tobs (Mosche's) die Früchte ihrer löblichen Handlung; ihr Seelenlicht erlosch nicht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht traf der Todesjammer in Nof (Mizrajim) ein; sie aber wurde erhalten in dieser schrecklichen Nacht, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist vom Schöpfer selbst geteilt worden; nur Er wußte den Mitternachtspunkt zu bestimmen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde Knecht und Sklave vom Tode hingerafft; sie hatten sich über Israels Elend gefreut, darum blieben sie nicht verschont in der Nacht vom Peßachfest.

לֵיל שִׁמֻּרִים כּוֹכָם נֶחְטַט וְנִכְבְּאוּ · הֶהָפֵךְ לְיָלָה וַיִּדַּכָּאוּ · בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח :

לֵ״שׁ לְהָדֵרק נִשְׁחַק אִיקוּנָם · רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ לְבָטָה יִרְאָתָם וְלָקָה · בּוּקָה וּמְבוּקָה וּמְבֻלָּקָה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ מְאוֹדֵי הוֹדָאוֹת לְאַדְּקֶךָ · עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ מְאוֹרֵי יֶשַׁע לְהַזְמִינִי · אֲחַזְתָּ בְּיַד יְמִינִי · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ נוֹרָאוֹת בַּעֲשׂוֹתְךָ נְקַוֶּה · וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ נִלְחֲמוּ כּוֹכְבֵי אוֹרִים · לְעֶזְרַת יְיָ בַּגִּבּוֹרִים · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ סִיַּע צֶדֶק נְעוּרִים · צְלִיל לֶחֶם שְׂעוֹרִים · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ שֻׂגַּב בְּמִבְטָח וּמָעוֹז · גֶּבֶר חָכָם בָּעוֹז · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ עָרִיצֵי פוּל שָׁקַד · וְתַחַת כְּבוֹדוֹ יֵקַד · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ עֹמֶר הֶרְמֵשׁוּ פִּלְחָם · וּבְמִלְחֲמוֹת תְּנוּפָה נִלְחָם · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ פְּאַר עֶלְיוֹן בַּאֲמִירוֹת · מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִירוֹת · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ פַּעְנֵחַ צָפְנַת מַעְבָּדָיו · סוֹדוֹ אֶל עֲבָדָיו · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ צָפִית סְדוּרָה וַאֲרוּחָה · וְהִנֵּה יָד שְׁלוּחָה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ צֻמַּת בּוֹ בְּלֵיל · קֹדֶשׁ יְיָ חִלֵּל · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ קוֹמַת תָּמָר הֻצָּלָה · הַהֲדַסִּים אֲשֶׁר בַּמְּצֻלָה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ קֹמֶץ הִשְׂבִּיעַ לְשַׁנְנָה · יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ רוּחִי יְחַפֵּשׂ לְמַלְּלָה · אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלָּיְלָה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ רֶוַח וְהַצָּלָה עָמְדָה · בַּלַּיְלָה הַהוּא נָדְדָה · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ שֵׁמַע מִצְרַיִם לִנְצוֹר · יָחִילוּ כְּשֵׁמַע צֹר · בְּ״חַ״פֶּ :

לֵ״שׁ שָׁמוּר לִנְקָמָה נְטוּרָה · עַל צֹר הַמְעַטִּירָה · בְּ״חַ״פֶּ :

In der Bewahrungsnacht wurden auch die Toten in ihren Grüften zermalmt, zerstäubt, als sich die Nacht wendete, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden ihre Gemälde verwischt; das Bild eines Erstgeborenen verschwand in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden auch ihre Götzenbilder zerstört, zertrümmert und zerstreut, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht will ich Dir Danklieder dichten, Deiner gerechten Urteile willen, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht warst Du mir ein Licht des Heils, unterstütztest meine Rechte, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wirst Du, wie wir hoffen, noch fürchterlichere Taten ausüben; dann soll es eine Nacht der andern verkünden in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht stritten einst die leuchtenden Sterne, [1]) sie traten herbei zur Hilfe der Helden Gottes in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht war der Beistand jener Gerechtigkeitslosen; ihnen frommte die Gabe des Gerstenbrodes (Omer) in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde Boas von dem Mute der Enthaltsamkeit beseelt; er zeigte sich als einen weisen Mann in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden die Wütriche Phuls gebändigt; Feuerglut verzehrte sie in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht mit ihrem Omer bewirkte deren Untergang; sie wurden besiegt durch ceremonielle Wendungen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde der Allerhabene durch Lobgesänge erhöht; aus allen Enden der Erde erschollen ihm Lieder in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht entdeckte er sein Vorhaben, offenbarte Geheimnisse seinen Dienern, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde die königliche Tafel (Belschazars) prachtvoll zubereitet [2]) plötzlich schreckte sie eine hervorragende Hand, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht noch wurden sie aufgerieben; sie hatten des Ewigen Heiligtum entweiht, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde der hochflämmige Palmbaum [3]) erhalten durch die Myrrhen im Tal, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht hat der Fromme (Mordochai) mit der Lehre vom קטורת [4]) zugebracht; er opferte dem Allgeliebten seinen Schlaf auf in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht sinnt mein Geist zu dichten, gedenke in der Nacht meines Saitenspiels, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht kam Trost und Rettung, als der Schlaf den König verließ, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht kam die Nachricht von Mizrajims Fall; eine ebenso schreckliche Nachricht wird von Zor erschallen, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist zur Rache aufbewahrt für das stolze Zor, in der Nacht vom Peßachfest.

---

1) Siehe Richter Kap. 5, V. 20.
2) Siehe Daniel Kap. 5.
3) Unter Palmbaum wird die Gemeinde Israel und unter Myrrhen werden die vorzüglich Frommen verstanden.
4) Die Behandlungsart der Mehlopfer.

לֵיל שְׁ תָּבוּעַ מִסֵּפֶר הַתּוֹרָה · אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נֶעְדָּרָה · בְּחַ״פֶּ:
לֵיל שְׁ תִּכְנוּ לְיֶשַׁע וְנֵס · נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס · בְּחַ״פֶּ:
לֵיל שְׁ מַאֲמָרֵי יִרְצֶה לִשְׁעוֹת · מִקֶּדֶם פֹּעֵל יְשׁוּעוֹת · בְּחַ״פֶּ:
לֵיל שְׁ אָז כַּהֲנִיחֲךָ שְׁלוּהִים · הוֹדִינוּ לְךָ אֱלֹהִים · בְּחַ״פֶּ:
לֵיל שְׁ יֶשַׁע לָנוּ תְּחַדֵּה · וְשִׁמְךָ לְעוֹלָם נוֹדֶה · בְּחַ״פֶּ:
לֵיל שְׁ רֶנֶן הַשִּׁיר כְּחַדְּשֶׁךָ · לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ · בְּחַ״פֶּ:

לֵיל שִׁמֻּרִים, טֶכֶס פְּלָאֶיךָ מִשִּׁירֵי הוֹדָאוֹת נִתְיַחַדְתָּ · יוֹמָם לְחֶסֶד וְלַיְלָה לְשִׁיר נִתְוַעַדְתָּ · כְּלוּלֶיךָ אָז בֶּאֱמוּנָה רוּחֲךָ הִסַּדְתָּ · מִפִּי עוֹלְלִים וְיוֹנְקִים עֹז יִסַּדְתָּ: בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם ·

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָֹה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא · מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

לֵיל שִׁמֻּרִים, מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ חַי וְקַיָּם · נִפְתַּח שִׁבְחֲךָ בִּלְשׁוֹן עָתִיד וְנִסְתַּיָּם · סָבוּ לִימִין מֹשֶׁה בּוֹקֵעַ יָם · וְהֵנִיף יָדוֹ עַל הַנָּהָר בַּעְיָם: זֶה צוּר יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ ·

יְהוָֹה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

לֵיל שִׁמֻּרִים, עָטוּר פִּלְאֵי צִדְקְךָ בִּצְבָא וָאוֹת · קִרְבָתְךָ לִי טוֹב יְשׁוּעוֹת הַבָּאוֹת ·

Der Bewahrungsnacht sämtliche Geschichte ist hier aus der heiligen Schrift entlehnt, es mangelt nichts von allem, was geschah in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist zu Wundertaten geschickt; Israels Zerstreuten werden wieder gesammelt werden in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht möchten ihm meine Worte gefällig sein, ihm der all das Heil bewirkt, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht hast Du uns einst erquickt; wir danken Dir, o Herr, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wirst Du uns mit neuem Heil erfreuen, wir werden Dir dann ewig danken in der Nacht vom Peßachfest.

In der Berwahrungsnacht wirst Du unsern Jubelgesang erneuern; dann sollen Deinem heiligen Namen noch nie gehörte Danklieder ertönen in der Nacht vom Peßachfest.

לוי Die Bewahrungsnacht, prangend mit Wundertaten, lobpreist Dein einiges, ewiges Wesen! den Tag hast Du bestimmt zur Gnade und die Nacht, Lieder anzuhören. Einst begeisterte der mächtige Glaube Deine Verlobte (Israel): selbst Kinder und Säuglinge verkündeten Deinen Ruhm. In hoher Lust und Freude sprachen sie alle:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wundertäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

לוי In der Bewahrungsnacht, o Ewiger, sahen Deine Kinder Deine Herrschaft, die für und für währt; darum begannen sie ihr Lied in Sprüchen der künftigen Zeit[1]) und so beschlossen sie es auch; sie schauten zur Rechten von Mosche, dem Meeresspalter, sahen, daß sich einst seine Hand über mehrere Flüsse strecken wird. „Dies ist der Fels unseres Heils!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

לוי Die Bewahrungsnacht, bekrönt in Israel mit so vielen Taten Deiner Gerechtigkeit, ist eine Vorbedeutung unseres künftigen Heils. Es ist nicht mehr

1) In Ausdrücken, die mehr Bezug auf das Zukünftige als auf das Gegenwärtige hatten.

שַׂחְתִּי בְךָ מַחְסִי בְּמַלְאֲכוֹת הַגְּבָאוֹרָה׃ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹרָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃ (נפולין מסיימין ברוך אתה יי מלך צור ישראל וגואלו.)

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ׃

ע״פ א״ל ב״ם, ונסוף מתוס מאיר חזק.

אוֹר יוֹם הֶגֶף סְפִירָה הָכְשָׁרָה בְּנִגְהִים. לְצִיּוֹן נִדָּחָה קְרוֹא דְרוּשָׁה עֲלוֹת גֵּהִים. בִּנְיַן מְפֹאָר כְּרַךְ מַחְמַד לֵב וְגֵהִים. מְשֻׁכְּנֵי עֶלְיוֹן בְּעֶשֶׂר מַעֲלוֹת קֹדֶשׁ גְּבֹהִים. גִּיל לְבָבוֹת לְבָנוֹן הַמְלֻבָּן נְצוֹחִים שְׁלוּהִים. נִכְבָּדוֹת מֻדָּר בָּךְ עִיר הָאֱלֹהִים׃ הֲרִישׁוֹת לְדָרוֹשׁ בְּשִׁכְנְךָ מְקוֹם כְּפוֹר שָׁלַיִם. סְלוּלֵי צִיּוֹן מְבֻקָּשִׁים תַּפְקִידָם הָרֵם מִכְשׁוֹלַיִם. הָמוֹן חוֹגֵג עֲלוֹת יֶרַח הַתַּר שַׁלְשְׁלַיִם. עֵת כִּי בָא לְחָנְנָהּ בְּלִי רִשּׁוֹלַיִם. וּמֻקְרוֹב לָהּ בְּכוּרֵי נְדָבָה לְהַקְרִיב בְּמַתַּר שׁוֹלַיִם. פִּצְחוּ רַנְנוּ יַחְדָּו חָרְבוֹת יְרוּשָׁלָם׃ זָרוּ לְהַקְדִּים שְׁלוּחִים דַּיְנֵי גִּיא נְבוּאוֹת. צֵאת מְבָעֵר עֲשׂוֹת כְּרִיכוֹת מְאַבְּיבֵי תְבוּאוֹת. חוֹל וְשַׁבָּת כְּרַבִּים מְלַאכוֹתָיו בְּשִׁלּוּשׁ בָּאוֹת. קְבָצוּ עֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת עֶסֶק גָּדוֹל לְנָאוֹת. חֲשֻׁבָה

fern das ewige Gut! wir haben Zuversicht auf Dich, auf die Weissagungen der untrüglichen Propheten: „Israels König und sein Erlöser ist er, der Ewige Zebaoth!" Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

השכיבנו Laß Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rat, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens!

אור Der Abend vor dem Wendungstage ist zum Zählen bestimmt, zum Andenken an das verödete Zion, daß wieder hergestellt werden möge die herrlich gebaute Stadt, an der Herz und Auge sich ergötzten, die erhabene, durch zehn Grade der Heiligkeit ausgezeichnete Residenz; der innige Freude verursachende, Missetat und Vergehung vergebende Libanon; — und herrliche Dinge werden in dir, o göttliche Stadt, gepredigt. Nach dir soll geforscht werden, Ort der Sündenvergebung, Zions Wege sollen gesucht und jeder Anstoß von ihnen entfernt werden, damit die entfesselte Menge wieder hinwalle, zur Zeit, wo Du, Gott, sie ohne Verzug begnadigen wirst. Die ihr dann nahe sind, werden die Erstlinge in Reinheit freiwillig opfern; frohlockt und jubelt ihr sämtlichen Trümmer Jerusalems! — *) Vom Offenbarungstale (Jerusalem) beförderten die Richter schleunigst die Boten, die noch am Abend weggingen, um die neue Frucht zu garben; an Werke- wie an Ruhetagen wurde es von Dreien verrichtet; aus den nahe gelegenen Städten kamen sie herbei, um diese wichtige Handlung zu verherrlichen; in der Nacht wurde

*) Von hier bis zu Ende wird die Art und Weise, wie das Omer gebracht wurde, erzählt

קְצָרוּהוּ וּנְתָנוּהוּ בְּקוּפָּה וְלַעֲזָרָה מוּבָאוֹת· מַה יְּדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְיָ צְבָאוֹת: טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכֻפֶּלֶת לַמָּקוֹם עָלֵינוּ לֵאמֹר· רִבָּה עֳמָרִים בַּמִּדְבָּר כְּנֶגְדָּם אֶחָד לִתְמֹר· יַחְבֵּט וְנִתַּן לְאַבּוּב הָאוּר בְּכֻלּוֹ לִגְמֹר· שְׁטָחוּהוּ בַעֲזָרָה עֲמָלוֹ לְרוּחַ הַיָּם לִכְמֹר· כַּמָּה כִּבְרֵי מוֹר לַמִּנְטָר הַלָּז לִזְמֹר· שְׁבָעוֹת הֶקּוֹת קָצִיר לָנוּ יִשְׁמֹר: תְּכַן בְּלֶתֶת וְצָבוּר וְנִגְרַס בְּלִי חִסָּרוֹן· בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה נָפָה יוֹצִיאוּ מִמֶּנּוּ עִשָּׂרוֹן· נָתַן שַׁמְנוֹ וּלְבוֹנָתוֹ יָצַק וּבָלַל בְּהִדָּרוֹן· הֵנִיף וְהִגִּישׁ קָמַץ וּמָלַח וְהִקְטִיר הַזִּכָּרוֹן· מִזֵּר שֻׁלְחַן גָּבֹהַּ זָכוּ כְּשִׁיָּרֵי הַדּוֹרוֹן· כָּל זָכָר בִּבְנֵי אַהֲרֹן: קָרֵב הָעֹמֶר שְׁוָקֵי יְרוּשָׁלַיִם כַּפֵּרוֹת מְעֻטָּרִים· בִּזְרִיזוּת בֵּית דִּין מְחַצּוֹת רְחוֹקִים מְתָרִים· מֵרָחוֹק אֶת יְיָ מָעֻזְּכֶם זִכְרוּ מַזְכִּירִים וְנוֹהֲרִים· יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם נִמְהָרִים· חִזְקוּ וְתִזְכּוּ לִשְׁמוֹעַ שִׁיר יְשׁוֹרֵר לֶהָרִים· הַר בֵּית יְיָ בְּרֹאשׁ הֶהָרִים: לְבֵיתְךָ נַאֲוָה קֹדֶשׁ נְוֵה תְהִלָּה חוֹמֵל· בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן מְלַבְלֵב מְגָדִים וְגוֹמֵל· זְהַב פַּרְוַיִם פֵּרוֹת פְּרָחָיו עוֹד מֵהֶאָמֵל· לְזַרְעוֹ שֶׁל יִצְחָק חֶסֶד כְּיוֹם הִגָּמֵל· אֲרוֹמִמְךָ בְּעִטּוּר בִּכּוּרֵי בִּקְלָתוֹת מְזֻהָבוֹת וְלֹא בְתוֹרְמֶל· כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתַּן לָהּ הֲדַר הַכַּרְמֶל: יֵרָאֶה כְּפַּת הַמּוֹקֵד תַּשְׁלוּם שְׁלָמִים סְבִיבַיִךְ· שְׁמֵךְ כְּשֵׁם מַלְכֵּךְ שְׁעָרַיִךְ כְּשִׁבְטַיִךְ בַּהֲסִבַּיִךְ· הָעֵת כַּעֲדִי תִלְבָּשִׁי הֲדַר סְבִיבַיִךְ בִּמְסִבַּיִךְ· שֵׁרוּת כֹּהֲנַיִךְ בַּאֲבִיבַיִךְ· נְעִימוֹת לְוִיַּיִךְ בְּאַבּוּבַיִךְ· עוֹד תַּעֲדִי תֻפַּיִךְ· טִלּוּל רוֹבַיִךְ בִּרְחוֹבַיִךְ· שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלָיִם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ: יְתֵרָה הִכָּתֵךְ יְרוּשָׁלַיִם בְּנוּי

geerntet, welches dann in ein Behältnis gegeben und nach der Tempelhalle gebracht wurde; o wie lieblich sind Deine Wohnungen, Ewiger Zebaoth! Vielfältig müssen wir die göttliche Wohltat erkennen wie folgt: für die vielfachen Garben in der Wüste brauchten wir nur eine zu bringen, die ausgedroschen und in ein gelöchertes Geschirr gelegt, um daselbst mittelst Feuer auszutrocknen; man streuete es dann in die Vorhalle, damit es vom Winde vollkommen ausgetrocknet werde; wie viele Talente Myrrhe gebührte nicht jenem Wächter bei dem (Omer-) Ernten; denn Wochenlang bewachte er uns die Ernte. Der Haufen wurde in einer Stampf bereitet (enthülst), darauf man ihn gänzlich geraupt und ein Zehntel durch ein dreizehnfaches Siebwerk laufen ließ, welches man mit Öl und Weihrauch vermischte, von diesem wurde eine Handvoll genommen, mit Salz bestreut, welches dann geräuchert wurde; vom Rande des Tisches (im Tempel) nahmen die Priester die daselbst befindlichen Reste der Opfergaben. Sobald das Omer dargebracht war, schmückte man Jerusalems Marktplätze mit Früchten; vertrauend auf die Pünktlichkeit des Gerichtes, durften die Entfernten am Mittag vom neuen Getreide essen. Dem Ewigen, euere Veste, strömet von ferne zu und gedenket seiner; bald soll das erbaute Jerusalem euch in den Sinn kommen, fasset Mut und ihr werdet bald auf dem Berggipfel im Gotteshause das angestimmte Lied hören. Erbarme Dich Deiner herrlichen, heiligen und ruhmvollen Wohnung; der Tempel im Libanon-Walde trage wiederum Früchte; seine ergiebigen Goldfrüchte mögen nimmer welken und den Nachkommen Isaaks gnädiglich bleiben; lobpreisend bringe ich Dir die Erstlinge in Goldkörben und nicht in einem Sack; die Pracht des Libanon ist ihr gegeben, so wie die Zierde des Karmel. Es werde des Tempels Kuppel wiederum gesehen, Jerusalem in der Runde hergestellt; bist mit deines Königs Namen verwandt, deine Tore sind wie deine dich umgebende Stämme benannt; wirst wieder zur Zeit deine Richter schmücken; Priester werden reife Erstlinge opfern, die Leviten anmutig spielen; noch wirst du fröhlich pauken, die Jugend wird in deinen Straßen hüpfen; fragt nach dem Wohle Jerusalems, deine Freunde genießen den Frieden. Ausgezeichnet ist die Liebe zu dir, Jerusalem, bist daher mit siebenzig

שִׁבְעִים שְׁמוֹתֶיךָ. כְּעִיר שֶׁחֲבְרָה לָהּ הָפֵקְדוּ שׁוֹמְרֵי חוֹמוֹתֶיךָ. מַזְכִּירִים לְרַחֲמֶיךָ וּלְשׁוֹמֵךְ תְּהִלָּה בָּאָרֶץ לְיַשֵּׁב שׁוֹמָמוֹתֶיךָ. בְּאַחֲוָה וּבְרֵעוּת וּמְקֻדָּשׁ אֵל בְּרָמָה נְוִיּוֹתֶיךָ. אַדִּבְּרָה וַאֲבַקְשָׁה טוֹב וְשָׁלוֹם בָּאֵר מָנוֹתֶיךָ. יְהִי שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Namen ausgestattet; wie eine Stadt, der man anhangt, bewachen die Wächter deine Mauern, sind um dein Wohl bedacht, wollen deinen Ruhm wieder herstellen, deine Einöden bevölkern; mit brüderlicher Eintracht Gottes Heiligtum auf deiner anmutigen Anhöhe herstellen; Glückseligkeit und Friede wünsche ich als deine Gaben, Friede sei in deinen Mauern, Ruhe in deinen Palästen!

Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Am Ausgang des Sabbat wird dieses eingeschaltet:

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתַּתֵּר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ וְמַנֵּי שָׁשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה · וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וְחֲגִיגַת הֶרֶגֶל · וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה · בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ · הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זְמַן חֵרוּתֵנוּ · מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ ·

וְזָכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:
שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

קדיש שלם, עמר, עלינו, קדיש יתום יגדל.

ספירת העמר.

ליל ב' של פסח לאחר קדיש תתקבל מתחיל הזזן לנרך נרכת העומר נקול רם, ומריכים לנרך ולספור מעומד. (ומם מנה מיוחד יש.)

Am Vorabend des zweiten Peßachtages, wenn es bereits Nacht geworden, spricht der Vorbeter nach dem Kaddisch die Segnung über Omer mit lauter Stimme. Die Gemeinde spricht die Segnung nach und beginnt mit dem Omerzählen. Dies soll stehend gesprochen werden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת הָעֹמֶר:

הַיּוֹם יוֹם אֶחָד לָעֹמֶר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

בפולין וק"ק אשכנז מתחיל החזן האל, לכל בפ"ם ובנותיהם מתחיל הגבור.

In Polen und Deutschland beginnt der Vorbeter mit האל; in Frankfurt a. M. jedoch beginnt er mit „הגבור."

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ: הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ:

הַגִּבּוֹר

לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ: הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב
עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד, מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל. וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם. וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה
יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת
כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז
וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת

קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Der Vorbeter ruft laut: Während dessen betet die Gemeinde leise:

ק׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קו״ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

In Mainz betet man den Piut des ersten Tages .אור ישע מאושרים

ע״ס א״ב, ונסוף חתום משלם ברבי קלונימוס חזק.

אָפִיק רֶנֶן וְשִׁירִים· לְנוֹשְׂאֵי עַל נְשָׁרִים· אֲשׁוֹרֵר כְּעָזֵי שָׁרִים· שִׁיר הַשִּׁירִים: אָיוֹם שְׁבַע שׁוֹקְקוֹת· נָחֲנִי עֲסִיסוֹ לְהַשְׁקוֹת· אִלְפַנִי דַּת בִּנְשִׁיקוֹת· יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת: בָּטְחָה לְאוֹת מַאֲמִינֶיךָ· הִמְטַרְתָּ לָמוֹ מַנֶּיךָ· בְּחַרְתָּם הִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּאָמְנֶיךָ· לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ: בְּהַקְּתָ אוֹר שְׁחָרֶיךָ· זָרוּעַ לְאֹם מְשַׁחֲרֶיךָ· בּוֹאִי בְּנִצּוּחַ לְשַׁחֲרֶיךָ· מָשְׁכֵנִי אַחֲרֶיךָ: גֵּאֶה עֲדוּי גַּאֲוָה· עֲבוּר בְּרָאשֵׁי הִתְאַוָּה· גּוֹרָלִי הִשְׁפִּיר וְהִנְוָה· שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה: גִּלֵּף לָחוּת חָרֶת· יְקָרָהּ מִדַּר וְסֹחֶרֶת· גְּאַנִי וְלֹא לְאַחֶרֶת· אַל תִּרְאוּנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת: דִּלֵּג קֵץ לְהַבְדִּילִי· מִמְּשׁוּלֵי מַר מִדְּלִי· דִּגְלַנִי וְשָׂח לְגַדְּלִי· הַגִּידָה לִּי· דְּרוֹר קָרָא לְפָרְעִי· כְּאָב מְיַסְּרִי וּמְיַדְּעִי· דְּרָבָן כַּבָּקָר רִדְעִי· אִם לֹא תֵדְעִי: הֵנִיס יָם וּקְרָעוֹ· וְצָר בְּסַאסְּאָה פְּרָעוֹ· הִקְדִּים פָּנָיו וְהִכְרִיעוֹ· לְסֻסָתִי בְּרִכְבֵי פַרְעֹה: הֱבִינַנִי סוֹדֵי סְתָרִים· עִנְּדַנִי שְׁלוֹשׁ כְּתָרִים· הִשְׁמִיעַ לְמִנְחַת תּוֹרִים· נָאווּ לְחָיַיִךְ בַּתּוֹרִים: וִתֵּר דֵּי זָהָב· אוֹיְבַי זִקֵּק טָהַב· וְהֶעֱנִיק לְזֶרַע אָהַב· תּוֹרֵי זָהָב: וְזָכַר בְּרִית סָבוֹ· וּמִפַּלֶּשֶׁת עַם הֱסִבּוֹ· וְנִכַּח סִין סִבְּבוֹ· עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בִּמְסִבּוֹ: זְכוּת עֲקוּד מוֹר· אָץ רַחֲמִים לִכְמוֹר· זִלְעֵף בְּשַׂר חֲמוֹר· צְרוֹר הַמֹּר: זִכְרוֹן מִשְּׁלֵי אֵפֶר· חַק בְּגִינָם כַּסֵּפֶר· זָרִים תֵּת כֹּפֶר· אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר: חָבַשׁ מַחַץ מְרִיָּתִי·

Dieser Pint ist wie jener von gestern eingerichtet. Siehe daselbst.

אפיק Ich will Lieder anstimmen und Lobgesänge dem, der mich auf Adlersfittigen trug, ihm will ich singen, wie jene mächtigen Sänger, ein hohes Lied. Er, das mächtige Labsal der Lechzenden, er hat mich geführt zum Genusse seines Nektars, liebreich mich im Gesetze unterrichtet — er küßte mich. [1] Sie waren ermattet, Deine Treuen, Du sahst es und ließest Manna regnen. Du hast sie erkoren, daß sie sich ergötzen mit Deinem Zöglinge [2] mit Deinem lieblichduftenden Balsam. Mit dem Strahl des Morgens hast Du erleuchtet Deine Nation die Dich gesucht; ich komme nun, suche mit Sehnsucht Dich, o, ziehe mich Dir nach! Er, der Allerhabene, mit Majestät umgeben, ihm gefiels, an meine Spitze zu treten; er beschied mir das schönste Los! schwarz war ich zwar, doch niedlich. Er haute in Tafeln ein das Gesetz, schätzbarer als Dar und Sochereth; [3] mich, sonst keine, hob er so hoch! o schauet nicht so verächtlich auf mich, weil ich schwärzlich bin! Das Ziel meiner Befreiung hat er beschleunigt, von den Heiden mich gesondert, wie den Tropfen vom Eimer; er musterte mich und sprach: „Dich will ich zur mächtigen Nation bilden, tue dich mir kund!" „Du bist frei," rief er, „ich habe dich geteilt! doch werde ich wie ein Vater dich bestrafen, die Geißel dich fühlen lassen, so du wirst unvorsichtig sein." Er spaltete das Meer, es floh, vergalt dem Tyrannen mit gleichem Maße, kam ihm zuvor, — er stürzte Pharao mit seinem Kriegsgespann. Er weihte mich ein in seine verborgensten Geheimnisse, schmückte mich mit dreifacher Krone; ich opferte Turteltauben ihm; da rief er: „Schön sind deine Wangen im Gesetze!" Eine Menge Goldes gab er mir preis; er stürzte zu Boden die Frevler und schmückte die Söhne seines Lieblings (Abraham) mit goldenem Geschmeide! Er dachte den Bund des Altvaters [4] führte sein Volk um das Land Pelischtim herum, ließ es Sin gegenüber im Kreise lagern, in des Zirkels Mitte war er selbst, der König! Eingedenk der Unschuld des mächtigen Dulders auf Mor (Isaak) entbrannte seine Zärtlichkeit die Unkeuschen (Ägypter) wurden aufgerieben, um Morijahs Gebundenen willen. Eingedenk der Demut meiner Urväter, hat er es in das Buch aufgezeichnet, Barbaren an meiner Stelle preiszugeben, er, der Allvollkommene! Er selbst hat meine Wunden verbunden,

1) Unter Küssen wird mündlicher Unterricht verstanden.
2) Zögling, die Thora. 3) Schätzbare Edelsteine.
4) Abraham hatte ein Bündnis mit Pelischtims König geschlossen; daher mußte Israel diesen Umweg machen.

כִּסָּה עֵרוֹם עֶרְיָתִי· הִכְבַּנִי כְּשֶׁעַ גַּעְיָתִי· הִנָּךְ יָפָה רַעְיָתִי: חִבֵּל עַל רוֹדִי· נָגַף שׁוֹלְלֵי רְדִידִי· חִדַּשְׁתִּי שִׁיר לִידִידִי· הִנְּךָ יָפֶה דוֹדִי: טָהוֹר פַּעֲנֵחַ רָזִים· חֲכָמַי מִדּוֹת מַפְרִיזִים· טַעֲמֵי תוֹרוֹת הוֹרְזִים· קֹרוֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים: טוֹב עֶרָה מְנֻצֶּלֶת· עֶגְלָה גּוֹי מְפַצֶּלֶת· טְלָאָיו סָךְ כִּבְחוֹצֶלֶת· אֲנִי חֲבַצֶּלֶת: יִשְּׁרַנִי מֵעִקּוּשׁ וְהִיהִים· חֲשָׂכַנִי מִבּוּל שׁוֹחֲחִים· יְקָרַנִי בְּגֵיא צְחִיחִים· כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים: יוֹשְׁבֵי נוֹף כְּנָעַר· חַיַּת קָנֶה יִגְעַר· יְהַלְּצֵנִי מִמְּכַרְסֵם מִיַּעַר· כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר: כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיַּיִן· יָקַץ וְהֵרִיק זַיִן· כֹּהֲנֵי לְנַסֵּךְ יַיִן· הֱבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן: כַּפּוֹת מְשִׁיחֲכֶם בּוֹשְׁשׁוֹת· חֶרְפוּנִי טוּחֵי עֲשָׁשׁוֹת· כְּלַפִּיד אֵשׁ בַּחֲשָׁשׁוֹת· סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת: לִי יִשְׁקוֹד לְדָרְשִׁי· מִכַּף מְשַׂדְּדִי וְחוֹרְשִׁי· לְהַרְבִּיצֵנִי בִּנְוֵה מִדְרָשִׁי· שְׂמֹאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי: לִסְבּוֹל עַל גָּלוּתְכֶם· בְּלִי לִדְהוֹק גְּאֻלַּתְכֶם· לְהָחִישׁ יֶשַׁע בְּעִתְּכֶם· הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: מֵרִים רֹאשִׁי וּכְבוֹדִי· לֶקַח טוֹב הִזְבִּידִי· מַלְאָכָיו צָו לְדַדִּי· קוֹל דּוֹדִי: מִגֵּר בְּאַף מַעֲצִיבִי· נִהֲלַנִי חֶמְדַּת צְבִי· מְדַמֶּה לְעֹפֶר נְצִיבִי· דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי: נֵעֵר מֵצֵר לִי· עָנַנִי בַּצַּר לִי· נִינַי הֶסּוּ בְּצִלִּי· עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי: נְגִידִים לִי דִבֵּר· שִׁבְעָה קוֹלוֹת כִּמְדַבֵּר· נִטְפֵי מוֹר הֶעֱבַר· כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר: סָכַּת שַׁוְעִי וַיֵּרֶץ· שָׁלַח גּוֹדְרֵי פֶּרֶץ· סְגָנִים חִבֵּל בְּמֶרֶץ· הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ: סוּגָה עִוְעוּ מוֹגֶיהָ· מוֹף כַּדּוֹנַג לְמוֹגְגֶיהָ· סְעָרָה מֵאֲנָחָה

meine Blöße bedeckt! liebreich wendete er sich zu mir bei meinem Flehen und sprach: „Schön bist du, meine Getreue!“ Er zerbrach das Joch, das meine Bedränger mir aufgelegt, bändigte sie, die meines Schmuckes mich beraubt; da sang ich ihm ein neues Lied: „Schön bist du, mein Lieber!“ Der Allerheiligste, er offenbarte Geheimnisse meinen Weisen, den Sittenverbesserern; sie ordneten geschmackvoll die Gesetze, sie, die Zedern von meines Hauses Gebälke. Der Allgütige, er hat das Kalb,[1]) das mich so sehr getreten, hinweggeschafft, seine frommen Lämmer aber nahm er unter den Schutz seiner Teppiche auf — reizend war da mein Anblick gleich dem einer Narcisse. Er hat mich herausgeleitet aus den Irrwegen der Übermütigen (Mizrajim), hielt mich ab von schändlichem Götzendienst, würdigte mich in dürrem Lande, wie eine Rose unter Dornen. Er hat die Bewohner Nofs verscheucht, ebenso wird er das Wild im Schilfe verscheuchen; er wird mich herausziehen aus dem durchwühlten Walde, wie einen Apfelbaum aus wildem Gehölze. „Euer Erlöser gehet sehr langsam!“ — so höhnen die Blödsinnigen mich! ihre Worte sind mir wie Flamme dem Stroh, verzehrende Unterhaltung! Bald wird er mich besuchen, entreißen mich der Gewalt meiner Beuger! er wird mich lagern in jene erwünschte Flur, und seine Linke wird stützen mein Haupt. „Duldet das Joch eueres Drangsals,“ so sprach mein Lieber, „erzwingt euere Erlösung, nicht um den Zeitpunkt des Heils gewaltsam zu beschleunigen, ich beschwöre euch!“ Er, mein Ruhm und meine Ehre, er hat mir die besten Gesetze gegeben, er hat seinen Engeln befohlen, mich hinzuführen zur Stimme meines Geliebten. Sein Grimm stürzte meine Quäler, seine Gewogenheit räumte mir das beste Land ein, mein Fürst glich der hüpfenden Gazelle, einem Rehe war mein Lieber gleich. Meine Beleidiger hat er in die Tiefe versenkt, mich erhört in meiner Not. „Meine Kinder,“ sprach er, „schütze ich unter meinem Obdach!“ so antwortete mein Lieber mir. Er unterhielt mich mit vortrefflichen Reden — sieben Stimmen erschollen drein — die Myrrhen dufteten abwechselnde Gerüche, denn der Winter war vorüber. Er vernahm mein Flehen und erhörte mich, sandte tüchtige Männer, des Frevlers Ausbruch einzuhalten; die Sewenim[2]) wurden gänzlich aufgerieben, eben als die Blüte im Lande sich zeigte. Betäubt standen sie da, Israels Bedrücker, Mof[2]) zerfloß wie Wachs;

1) Ein Beiname Mizrajims, nach Jerem. 46, 20. 2) Die Ägypter.

לַהֲפִיגָהּ. הַתְאֲנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ: עוֹנִים שֵׁת כַּסֶּלַע.
רָאשֵׁי תַנִּינִים לְקַלַּע. עֲלוּת פִּדְוָיה לְעֶלַע. יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי
הַסֶּלַע: עִוְוּז הִדְרִיךְ בַּגְּעָלִים. יוֹפִי פִּעֲמֵי נְעָלִים. עָרַךְ
קָמַי בַּשְּׁעָלִים. אֶחֱזוּ לָנוּ שְׁעָלִים: פָּץ לִי מַחֲשִׁילִי.
מַה הוֹדֵךְ מִשֶּׁלִי. פּוֹצִי מֶרֶשׁ וּמַדְלִי. דּוֹדִי לִי: פְּלַלְתִּי
לְנוֹרָא וְאָיוֹם. רְאוֹת כָּמוּם יוֹם. פְּקַחְקוֹחַ אֲסִירֵיךְ
לְפִדְיוֹם. עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם: צָעַקְתִּי לַצּוּר מְכַאֲבִי.
מָתַי חִתּוּל מַכְאוֹבִי. צְפוֹת בְּאָבְדָן מֶרְכָּבִי. עַל מִשְׁכָּבִי:
צַחְתָּנִי הָתֵם נָא. שׁוּר מֵרֹאשׁ אֲמָנָה. צִיּוֹן קְרִיָה נֶאֱמָנָה.
אָקוּמָה נָא: קִוִּיתִי לְמַשְׁפִּיל וּמֵרִים. לְחַפְּשִׂי כְּאָו
מֻחְמָרִים. קוֹבֶלֶת מֵאֲרָיוֹת וְנִמֵּרִים. מְצָאוּנִי
הַשֹּׁמְרִים: קְרָנוֹת עֶשֶׂר שִׁבַּרְתִּי. לְאֻמִּים תַּחְתֵּךְ
הִדְבַּרְתִּי. קוֹלוֹ שְׁמַעֲנִי וְהָגְבַּרְתִּי. כְּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי:
רוֹמַמְתִּי קֶרֶן נְגִידֵכֶם. יֶשַׁע אָשִׁית מַדֵּיכֶם. רוֹגְנִים
מִלְּגַלּוֹת סוֹדֵכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: רַבָּתִי אָשִׁים
בְּעוֹלָה. מִכָּל עֲלָמוֹת לְעֵלָה. רְצוּיָה כְּרֵיחַ עוֹלָה.
מִי זֹאת עֹלָה: שָׂרַת בְּבֵית אוּלָמוֹ. אִפְּדַנִי שִׁבּוּץ וַהֲלוֹמוֹ.
שְׁתָיָה מִכְּלַל עוֹלָמוֹ. הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה: שׁוֹאֲגִי
בְּקוֹל עָרֵב. יְחוּד בִּקֵּר וָעֶרֶב. שִׁנּוּן שְׁחוֹרוֹת כָּעֹרֶב. כְּלֵם
אֲחֻזֵי חֶרֶב: תַּלְפִּיוֹת דְּבִיר הֵיכָלוֹ. כָּבוֹד אוֹמֵר כְּלוֹ. תַּעַף
רְאֵם הִכְלִילוֹ. אַפְּרִיוֹן עָשָׂה לוֹ: יִתַּחֲנָתוֹ אִוָּה וְכִסֵּף. לוֹ
הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף. תָּאֲוּ רְצַף בְּכֶסֶף. עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

1) Siehe Daniel, Kap. 4, Vers 6.
2) Unter Ruhebett wird hier das Heiligtum, unter Salomo der Allvater, als der König des Friedens, verstanden.
3) Das Allerheiligste im Tempel.

die Bedrängten (Israel) wurden befreit, eben als der Feigenbaum seine jungen Früchte getrieben. Meeresfluten hat er in Felsen verwandelt, zerschmettert daran der Krokodille Schädel; das errettete Volk betrat die Küste — mein Täubchen in der Felsenhöhle. — Der Mächtige führte es trockenen Fußes durch, in schöner Schuhe Tritte, ergriff beim Nacken den Feind und tauchte ihn unter; hier wurden sie gefangen, die schlauen Füchse! Meine Unterdrücker sprechen mir Hohn: „Was ist dir dein Geliebter mehr als der Unsre?“ — „Er hat mich aus Kot und Sumpf errettet! dies ist mein Lieber mir — ihn bete ich an, den Furchtbaren!“ O, laß ihn erscheinen, den Vergeltungstag, löse die Fesseln Deiner Gebundenen, befreie sie, bevor jener allverzehrende Tag erglüht! Zu meinem Schöpfer schreie ich: „Ach wann werden meine Leiden ein Ende nehmen? Wann werden meine Beleidiger aufhören, mich zu beunruhigen auf meiner Lagerstätte. Ende mein Übel! erwäge meine Treue von jeher — Zion, Burg der Treue! — o, laß mich hinaufwallen!“ Zu ihm hoffe ich, er ist es, der erniedrigt und wieder erhöht! er hat mich einst der Gewalt der Unkeuschen (Mizrajim) entrissen, er wird mich abermals dem Rachen der Löwen und Tiger entreißen! ja sie haben mich getroffen, die mir nachstellten!“ Ich zerbreche das Zehnhorn,[1] unterwerfe Nationen dir! (Diese göttliche Stimme vernahm ich und war getrost, sonst wäre ich schon längst nicht mehr!) Eueres Fürsten Horn hebe ich hoch, bekleide euch mit Heil; nur entdeckt den Plauderern euer Geheimnis nicht, ich beschwöre euch! Ich werde sie wieder bemannen, die sonst so volkreiche Stadt (Jerusalem), werde sie erhöhen zur Zierde aller Städte, ich werde mein Wohlgefallen an ihr haben, wie an dem angenehmen Duft der Brandopfer. „„Wer ist diese (wird man fragen) die so hoch hervorragt?““ Tüchtig zu seinem Tempeldienste hat er mich umgürtet mit dem mit Edelsteinen besetzten Efod. Die Grundfeste des Weltalls war das Ruhebett von Salomo;[2] dort wurde mit lieblicher Stimme angebetet sein einiges, ewiges Wesen, früh und spät; dort genossen die schön schwarzlockigen Knaben im Gesetz Unterricht, und alle waren mit Schwertern ausgerüstet. Reizend schön war der Chor[3] seines Tempels! dort sprach alles: Majestät! eines Reëms hochstrebende Gewalt hatte das Prachtgebäude, das er sich erbaut. Er hat es zu seiner Residenz erkoren, fand sein Vergnügen daran, verzierte es reich mit Gold und Silber, der Fußboden der Zimmer — entzückend, die Säulen — von massivem Silber.

חזן צְאֶינָה וּרְאֶינָה • קהל וחזן מֶלֶךְ בְּיָפְיוֹ מְכֻלָּל:
חזן הִנָּךְ יָפָה • קהל וחזן שׁוּבָה מְחַלֶּקֶת שָׁלָל:
חזן שִׁנַּיִךְ • קהל וחזן לְחִתּוּךְ פְּרָט וּכְלָל:
חזן כְּחוּט הַשָּׁנִי • קהל וחזן מְשׁוֹרֶרֶת לוֹ מַהֲלָל:
חזן כְּמִגְדַּל דָּוִיד • קהל וחזן בְּרוּם אֲשִׁיּוֹתָיו מְתֻלָּל:

שְׁנֵי שָׂרַיִךְ, יָכִילוּ מְלֹא כָּל הֶחָלָל • עַד שֶׁיָּפוּחַ, רֵיחַ נִרְדְּבָכִין מְגֻלָּל • כַּלָּתִי, בָּרָה כְּנוֹצְצִים כְּעֵין קָלָל • אִתִּי, יָפָתִי קִשּׁוּרַיִךְ לְהִתְכַּלָּל • לִבַּבְתִּנִי, וְאֵרַשְׂתִּיךְ נוֹגְשַׂיִךְ יִתְעוֹלָל • מַה יָּפוּ, מַעְגְּלוֹתַיִךְ וְאָרְחֵךְ סוֹלָל • נֹפֶת, חִכֵּךְ זֶבֶד קְדֻשָּׁה לִכְלָל • ס׳ לְרוֹמֵם לְגָדוֹל וּמְהֻלָּל • הַמֵּאִיר גֵּיא וְחָלָל:

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים • וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ • כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ • מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז • הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת

So kommt und sehet den König, gekrönt in seiner Pracht!
Schön bist Du, Harmlose! die Du das Gesetz als Dein Teil erkoren:
Deine Zähne, sie erläutern die Einzelheiten des Gesetzes;
Wie Rosenfaden, Deine Lippen, zu singen Ihm das Lob;
Wie Davids Turm bist Du, hoch auf festem Grunde stehend!

Zwischen den zwei Stangen (der Gesetzlade) dort residirte die Majestät des Allgegenwärtigen, so lange das Räucherwerk im Tempel duftete. Vollkommen rein bist Du, wie die feurig glänzenden Engel. Mir, meine Schöne, Dich zu verbinden, schmückte ich Dich darum. Du liebtest mich und ich verlobte Dich mir; Deine Dränger aber wurden verschmähet. Ja schön sind Deine Pfade, Dein Weg ist geebnet; wie Honigseim entströmt Deinem Munde die Heiligungshymne, um zu verherrlichen und zu erhöhen den Hochgepriesenen, der die Erde und alles was darauf ist erleuchtet.

עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן
עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל
דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמוֹ. מְאוֹרוֹת
נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:
תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִיְרָאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים
אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת־רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן. ע"פ א"ב.

גַּן נָעוּל, אֹזָה שׁוֹכֵן תַּרְשִׁישִׁים. שְׁלָחַיִךְ, בָּהַר כְּעִירִין
וְקַדִּישִׁין. נֶרְדְּ וְכַרְכֹּם, גִּמֵּר תְּמִרוֹתַיִךְ לְהַעֲשִׁין. מַעְיָן,
דָּלוּחַ גָּעַל וְהֶאֱשִׁים: עוּרִי, הַמַּחֲצֶבֶת רַהַב לְגָזִים.

גן נעול Israel, den umzäumten Garten erkor ſich der, über ſtrahlenden Engeln Thronende, erwählte als deſſen Geſandte die heiligen Wächter (Moſche und Aharon). Wie von Narden und Safran ſtieg der Duft meiner Frömmigkeit vor Ihm auf; die trüben Quellen (ägyptiſche Götzendiener) aber verabſcheute und beſtrafte er. Seine Allmacht ſpaltete das tobende Meer vor den Durchziehenden, auf ebener Bahn ging ich durch

בָּאתִי, וְהוּשַׁת לִי דֶרֶךְ בְּעַזִּים · אֲנִי יְשֵׁנָה, זָךְ הִנְגִנִי
בַּחֲרוּזִים · פָּשַׁטְתִּי, חֶלְיָתִי בְּכָרְעִי לִתְרָזִים: הוֹדִי
טִכְּסַנִי תַּבְנִית מֶרְכָּבוֹ · קַמְתִּי, יִהַדְתִּיו כַּחֲצוּבֵי שַׁלְהֲבוֹ ·
פָּתַחְתִּי, כְּבוֹדוֹ חָמַק מִלָּבֹא · מְצָאֻנִי, לוֹחֲמַי פְּצָעֻנִי
בְּנָוו: הִשְׁבַּעְתִּי, מַחֲלָתִי לְדוֹדִי לְהַוּוֹת · מַה דּוֹדֵךְ,
נָמוּ אֲלָתִי קִשְׁבוֹת · דּוֹדִי, סִלְסוּלוֹ בְּרִבֵּי רְבָבוֹת ·
רֹאשׁוֹ, עָטוּר רְכוּבוֹ בָּעֲרָבוֹת: עֵינָיו כְּיוֹנִים, פּוֹנוֹת
בְּכָל חֶבְיוֹנִים · לְחָיָו כַּעֲרוּגַת, צוֹמְחוֹת בֹּשֶׂם רִגְיוֹנִים ·
יָדָיו, קְשׁוּטוֹת מְקַבְּלוֹת הֶגְיוֹנִים · שׁוֹקָיו, רָמוּ לַהֲדוֹךְ
גְּאוֹנִים: פ׳ חִכּוֹ מַמְתַּקִּים, שַׁעֲשׁוּעַ מִדְרָשׁ וְחֻקִּים: קו״פ אָנָה
הָלַךְ, שֶׁרַעְיָתוֹ מַדְּקִים וְשׁוֹחֲקִים · דּוֹדִי, תְּפוּצוֹתַי יְכַנֵּס
מִמֶּרְחַקִּים · אֲנִי, תִּפְאַרְתּוֹ אֲשַׁנֵּן כְּלוֹהֲטִים הַמִּתְלַהֲקִים:

---

die mächtigen Wasser und unerwartet wie im Schlafe zierte mich der Allreine mit Perlenschnüren. Doch, ach, ich mußte meinen Schmuck ablegen als ich vor dem Götzen knieete. Mein Freund, er ordnete mein Lager ähnlich seinen Himmelschören, denn ich erkannte seine Einheit an, wie jene Feuersprühende. Als ich dann aber fremdem Dienste mich ergab, zog seine Herrlichkeit weg von mir und meine Bekämpfer standen gegen mich auf und verwundeten mich in meiner Behausung. Da beschwor ich sie, mein Leiden bei meinem Freunde zu bezeugen, und sie, die meine Klage hörten, sprachen: Was soll es mit deinem Freunde? — „Das Lob meines Freundes ertönt von Myriaden Engeln, Er, der Gekrönte, thront in den Ätherssphären, seine Augen, allliebend, schauen das Verborgenste. Seine Aussprüche sind lieblich wie Balsambeete, seine Hände sind bereit, die Gebete aufzunehmen, seine Arme erhoben, um die Stolzen zu beugen, sein Mund offenbarte die süßen Lehren und Gesetze." — „Wohin denn zog er? daß seine Geliebte so gedrückt und gestoßen wird!" — Mein Freund wird meine Zerstreuten wieder sammeln aus den fernsten Gegenden, und ich verkünde sein Lob wie die flammenden Himmelsscharen.

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים· בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ· לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ· כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנְנֵנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָּחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ

הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד ומי אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:
נלמ״ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהֹוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃
במדבר ט"ו ל"ז-מ"א וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהֹוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ יש לכרוך אלהיכם לאמת, אכן יתן ריוח מעט שלא יבולע הא'.

אשכנז אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה. עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ׃

פולין אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃ אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ׃ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ׃

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ׃ אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ׃

על סדר א"ב, וראשי החרוזים השניים משלם בירבי קלונימוס חזק, והחרוז השלישי הוא מפסוקי שיר השירים.

אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי · מוֹעֵד מִפֶּרֶךְ הִדְרַרְתָּנִי ·
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׂמַתְנִי׃

בְּחַרְתַּנִי סֶגֶל לְהַעֲמִית · שַׁפֵּר נַחֲלָתְךָ עוֹלָמִית ·
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית׃

גְּאַלְתִּיךְ מִלַּחַץ מַזְעִימַיִךְ · לָחוֹג חַגֵּי מַנְעִימַיִךְ ·
מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ׃

דִּמְיוֹן מַשְׂכִּילַיִךְ יַזְהִר · מַרְאֵיהֶן כָּרָקִיעַ מְנַהֵר ·
שָׁרְרֵךְ אַגַּן הַסַּהַר׃

הִצְמַתִּי כָּל מַעֲבִידַיִךְ · בְּהִתְלוֹנְנִי בֵּין בַּדַּיִךְ ·
שְׁנֵי שָׁדַיִךְ׃

וְכִחַתִּי צָרַיִךְ לְעַשֵּׁן · יִדַּעְתִּיךְ לָאֵפוֹד וְלַחֹשֶׁן ·
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן׃

זַעַכְתִּי קָמַיִךְ לְהַאֲמֵל · רִצַּצְתִּים כְּקָנֶה קָמֵל ·
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל׃

חֹשֶׁר לַחְמִי הָטְעַמְתְּ · בְּשֹׂבַע שְׂמָחוֹת הִנְעַמְתְּ ·
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ׃

טוּוֵי יְרִיעוֹת רִקְמָתֵךְ · יְדִידוּת שֶׁכֵּן הֲקָמָתֵךְ ·
זֹאת קוֹמָתֵךְ׃

יִחַד רֵיחֵךְ תְּמַר · קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לִתְמַר ·
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר׃

כִּנַּסְתִּיךְ לְהָהָר הַטּוֹב · לִרְחוֹשׁ דָּבָר טוֹב ·
וְחִכֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב׃

אודך Ich danke Dir, denn Du hast mich erhört; Du hast mich zur bestimmten Zeit plötzlich vom Sklaven zum Freien erhoben, daß ich selbst mich nicht darin zu finden wußte! Du hast mich erwählt, Dein eigenes Volk zu sein; o, pflege Dein ewiges Eigentum! sprich: „kehre heim, kehre heim, Schulamith (Israel)!" Ich habe dich befreit vom Druck deiner Feinde, habe dich hinaufgeführt, deine lieblichen Feste zu feiern — wie schön waren da deine Tritte! Noch werden sie hell glänzen, deine Weisen, scheinen wie der erleuchtete Himmel, dein Sinedrium wie der volle Mond! Deine Bedrücker hatte ich vertilgt, als ich noch dort residirte zwischen den beiden heiligen Stangen, deinen zwei hervorragenden Schönheiten! Ich bestrafte deine Feinde, ließ sie wie Rauch vergehen; dich aber rüstete ich mit Efod und Choschen[1] aus: Siehe dort, deinen turmähnlichen Hals[2] wie ein Turm von Elfenbein! Deine Widersacher habe ich zu Grunde gerichtet, sie schwanden dahin wie ein verwelkter Halm; du aber, du trugst dein Haupt hoch wie Karmel, ich gab dir meine reinste Speise[3] zu kosten, du genossest die seligste Wonne. Wie schön, wie lieblich warst du! Teppiche von deiner Geschicklichkeit gesponnen und künstlich gewirkt, hast du meiner lieblichen Wohnung geweiht, die du errichtetest — sie war ein Zeuge deiner Aufrechthaltung. — Dort stieg mir eine angenehme Rauchsäule auf von deinen heiligen Gaben, und ich beschloß, in dieser aufsteigenden Säule zu erscheinen. Ich habe dich vereint bei jenem vortrefflichen Berge und gab dir die beste Lehre; dein Gaumen[4] war süß wie köstlicher Wein.

---

1) Waren die heiligen Kleider der Priester.
2) Ein hoher Stand, worauf die Priester bei Verrichtung ihres Dienstes standen.
3) Das Manna.
4) Unter Gaumen wird die Sprache verstanden.

לֶאֱגוֹר נִדָּחַי וּלְוַעֲדִי · וְלִרְאוֹת בְּקִרְיַת מוֹעֲדִי ·
אֲנִי לְדוֹדִי:

מָעוֹן נֶחְרַשׁ כַּשָּׂדֶה · נָאוֹר מִזִּיוְךָ תֶּחֱדֶה ·
לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה:

נָא שְׁאַג מִמְּרוֹמִים · יֵרְדוּ לָטֶבַח רְאֵמִים ·
נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים:

סוּרָה בְּאוֹרְךָ תַּזְרִיחַ · מִנְחָתָהּ כְּקֶדֶם תָּרִיחַ ·
הַדּוּדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ:

עֲלוֹז בְּשִׂמְחַת אַרְמוֹנְךָ · וְלָרוּץ בְּיוֹם חִתּוּנְךָ ·
מִי יִתֶּנְךָ:

פְּרָזוֹת מוֹשַׁב צְבָאֲךָ · סַבֵּב כֹּחָו נְבִיאֲךָ ·
אֶנְהָגְךָ אֲבִיאֲךָ:

צִפְצוּף נֹעַם בְּדָרְשִׁי · חֲמוּדִים מִפָּז בְּפָרְשִׁי ·
שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי:

קֵץ אַהֵב נִדְבַתְכֶם · זְמַנּוֹ מִלְעוֹרֵר מְתִיכֶם ·
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:

רְצוּצַת זָרִים וּרְעוּלָה · קוֹמְמִיּוּת הוֹלֶכֶת וּמִתְעַלָּה ·
מִי זֹאת עֹלָה:

שְׁעֵה שִׁיר מִכְתָּם · חָשְׂכֵנִי מִזֵּדִים וְאֵיתָם ·
שִׂימֵנִי כַחוֹתָם:

ס׳ תֹּקֶף עֹז אֲהָבִים · כֹּל יִשְׁטְפוּן רְהָבִים ·
מַיִם רַבִּים:

מַיִם רַבִּים תִּלַּלְתָּ עֲרֵמוֹת · אַדִּיר בִּמְרוֹמוֹת ·
תָּשִׁית יָם לַחֲרָמוֹת · וְנָפִיק לְךָ רוֹמֵמוֹת:

Ja, er wird meine Verstoßenen wieder aufnehmen! ich werde sie wieder sehen, die Stadt meiner Stiftung! Meine Zuversicht ist er, mein Geliebter! Erfreue sie wieder, o Allbeleuchtender! Erfreue mit Deinen erquickenden Strahlen jene sonst so herrliche Wohnung. (Zion), jetzt öde wie Ackerfeld! Komm, mein Lieber, wir wollen es besuchen, das verwüstete Feld! O, erteile von Deiner Höhe herab den Spruch, erteile ihn, daß sie dahin schwinden die Wüteriche; dann wollen wir Deine Weinberge [1] fleißig besuchen! Bestrahle sie wieder, die Verachtete (Israel) mit Deinem Lichte! möchte doch der Duft ihrer Speiseopfer Dir wieder ein angenehmer Geruch sein wie vormals, dem Duft der Veilchen gleich! O, führe es heran, das Freudenfest Deines neuen Tempelbaues! laß ihn kommen den wonnevollen Tag Deiner Wiedervermählung. [2] Ach, wer gibt Dich mir wieder! Ich führte Dich, brachte Dich hin an jenen offenen Wohnort Deines Heeres, daß ihn Deine Herrlichkeit umgebe nach jener Verheißung Deines Propheten. [3] Meine immerwährende Unterhaltung dort soll die Ergründung seiner lieblichen Lehre, die Auslegung seines schätzbaren Gesetzes sein. Seine Linke unterstützt mein Haupt. „Ja ihr sollt es erreichen, das Ziel euerer edelmütigen Liebe; nur eilet der Zeit nicht voran, ich beschwöre euch! Sie soll wieder aufrecht gehen, die bisher so tief Gebeugte, sie soll wieder emporsteigen, daß Jeder staune: „„Wer ist diese, die dort aufsteigt?““ Neige, o Geliebter, neige Dein Ohr dem Liede Deiner Frommen und Bedrängten, behüte sie vor Frevel und Verderben und setze sie wie ein Siegel auf Dein Herz! Mächtig ist die Liebesglut, Ströme löschen sie nicht, selbst mächtige Fluten! —

Starke Fluten türmtest Du einst und teiltest sie, o Mächtiger in jener Höhe! Du wirst sie uns abermals teilen; dann wollen wir Dir erhabene Danklieder dichten.

---

1) Ein Bild der öffentlichen Stiftungen zur Gottesverehrung.
2) Siehe die Einleitung zum Jozar von gestern.
3) Secharjah 2, 8.

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת
שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ
וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

מתוס נו זס המתנר משלם.

בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָכוֹן לְשִׁבְתֶּךָ · וְאִם עָבַרְנוּ אֶת בְּרִיתֶךָ ·
אָנָּא זְכוֹר אַוִּי חֻפָּתֶךָ · הָקֵם קוֹשְׁטָ מִלָּתֶךָ · כּוֹנֵן
מְשׁוֹשׁ קִרְיָתֶךָ · הַעֲלוֹתָהּ עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתֶךָ :

בְּרַח דּוֹדִי אֶל שָׁלֵם סֻכָּךְ · וְאִם תָּעִינוּ מִדַּרְכֶּךָ ·
אָנָּא הָצֵץ מֵחַרְכֶּךָ · וְתוֹשִׁיעַ עַם עָנִי וּמְתֻכֶּךָ · חֲמָתְךָ
מֵהֶם לְשַׁכֶּךָ · וּבְאֶבְרָתְךָ סֶלָה לְהַסְתּוֹכֶךָ :

בְּרַח דּוֹדִי אֶל לִבְךָ וְעֵינֶיךָ שָׁם · וְאִם זָנְחוּ טוֹב מְרָשָׁם ·
אָנָּא שְׁמַע שַׁאֲגַת קוֹל צוֹרְרֶיךָ וְרֹגְשָׁם · רַוֵּה מִדָּם גּוּשָׁם ·
וַעֲפָרָם מֵחֶלֶב יְדֻשָׁם · וּפְגָרֵיהֶם יַעֲלֶה בָאְשָׁם :

בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָרוֹם מֵרֹאשׁוֹן · וְאִם בָּגְדוּ בְּכַחֲשׁוֹן ·
אָנָּא סְכוֹת צָקוֹן לַחֲשׁוֹן · דַּלּוֹתִי מִטְבּוּעַ רְפָשׁוֹן · גְּאַל
נְצוּרֵי כְאֹשׁוֹן · כְּאָז בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן :

בְּגָלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים · וְתָבִיא גְּאֻלָּה
לִבְנֵי בְנֵיהֶם : בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל :

ברח Eile, o Geliebter, nach jener erkornen Wohnung! und haben wir auch Deinen Bund verletzt, o, so gedenke Deines geliebten Zeltes, bestätige Deine untrügliche Verheißung, die Wonne Deiner Residenz wieder zu begründen und diese zur vorzüglichsten Deiner Fröhlichkeiten zu erheben!

Eile, o Geliebter, nach Schalem, dem Orte Deiner Hütte! und sind wir auch auf Irrwege geraten, o, so schaue durch Deiner Himmel Fenster und bemitleide ein armes, sehr bedrücktes Volk! Besänftige Deinen Grimm, nimm es wieder Deiner Flügel Schirm!

Eile, o Geliebter, nach jenem Orte, wohin dein Herz und Auge sich sehnten! *) und sind wir auch von Deiner guten Vorschrift abgewichen, o, so erwäge das Gebrüll und wilde Toben Deiner Feinde dort! —

Eile, o Geliebter nach jener von jeher hochberühmten Stadt! und haben wir auch treulos gehandelt, o, so vernimm das heimliche Seufzen eines Leidenden aus dem Moder, worin er versenkt worden! erlöse ein Volk, das Du hoch schätzest, wie den Augapfel! erlöse es, wie Du es damals erlöstest, am Ersten der Monate!

Um der Väter willen hilf den Kindern, bringe Erlösung ihren spätesten Enkeln. Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst.

---

*) 1. Kön. 9, 3.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה חֲנַנְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ׃ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן׃ אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה׃ זְמַן חֵרוּתֵנוּ׃ מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ׃ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ׃ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ׃

וְזִכָּרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
יְשִׁעֲנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל וּתְקִיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

In manchen Gemeinden findet hier das „Duchenen" der Kohanim statt. (s. am Ende des Machsor.)

כה"ז אֱלֹהֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי, נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן:

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בְּשִׁיר וְרָנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים:

ע"פ א"ב.

ק' אֲסִירִים אֲשֶׁר בַּבֹּשֶׁר שָׁעָשַׁעְתָּ. בַּעֲנָם שׁוּעַ צָקוֹנָם שָׁעָתָּ. גּוֹי וֵאלֹהָיו יַחַד הוֹשַׁעְתָּ. דְּלַגְתָּ קֵץ וְאָתָּם נוֹשָׁעְתָּ: הָמְשָׁכוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר כִּבְהֵמָה. וְצוֹרְרֵיהֶם הָמַמְתָּ בְּשִׁלּוּשׁ מְהוּמָה. וְעָמוּ בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת בְּאַף וּבְחֵימָה. חֲנוּנֶיךָ בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן לְרַחֵמָה: טֶרֶם חֻמְצָה חֻרְדָה חָפְזוּ

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!

מסוד Nach dem Rate der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund, mit Liedern und Gesängen dankend zu loben ihn, der in des Himmels Räumen thronet.

אסירים Die Gefesselten hast Du zur rechten Zeit erfreut und zu Anam (Ägypten) ihr Flehen erhört, die Nation samt ihrem Herrn gerettet, ihre Befreiung beschleunigt. Sie zogen wie eine Herde in der Wüste Dir nach, und Du brachtest ihre Verfolger in eine dreifache Verwirrung, strafteſt sie im Zorn und Grimm mit zehn Plagen; Deine Begnadigten überschrittst Du erbarmungsvoll sie zu schützen. Bevor der Kuchen gesäuert war, beeilten sie sich, um zur rechten Zeit

לָצֵאת בְּכִישׁוֹר · יָצְאוּ לְקֶץ רָץ דּוֹד רַךְ לְתָשׁוּר · ר׳ כּוֹנַנְתָּ
בְּכֵן חַג בַּעֲבוֹתוֹת קְשׁוֹר · לַחֲגוֹת בּוֹ בְּקֶץ עֵרֶךְ עִנְּיַן שׁוֹר:

ר׳ אֲהֻבִיךְ אוֹתָם חָנוֹן · בְּהַר הַלְּבָנוֹן · ר׳ בְּפָסְחַ
וָגָנוֹן · בַּעֲדָם תְּגֻנּוֹן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר · מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה · וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים·

ר׳ מָה אֵילוּ פְּלָאֶי נִסֶּיךָ· מִתְנוֹסֵס בָּם אֶת מְנוֹסֶיךָ·נָאוֹר
רַחֲמֶיךָ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ · נִפְלָאִים יַתֵּר אֶת עֲמוּסֶיךָ :
סוֹדְ מֶסֶךְ רַעַל לְלוּדִים מָסַכְתָּ· שִׂיחַ נוֹאֲקֶיךָ עֵת שָׂם
הִסְכַּרְתָּ · עִבְרִים בְּאֶבְרָתְךָ סַכְתָּ · עוֹרִים בְּעֶבְרָתְךָ
חָשַׂכְתָּ: פַּצְתָּ תְנוּךְ הַטּוּ וְאַל תֶּחֱטָאוּ · פְּסִילֵי פּוֹרְכִים
לָעֲמָם לָהָטוּ · ר׳ צֹאן לַפֶּסַח מִשְׁכוּ וְשַׁחֲטוּ · צַדִּיקוּ
אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ בְּיוֹם אֶחָד בַּל תִּשְׁחָטוּ:

ר׳ מַחְשָׁבוֹתֶיךָ לְרַחֲמֵנוּ·מִפְעָלוֹתֶיךָ לְרַמְּמֵנוּ· ר׳ מְעוֹרֵר
רְדוּמֵנוּ· מַרְעִיף מְרוֹמֵמֵנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ר׳ קָמֵי קְהָלָךְ · קַצַּצְתָּ בְּחֵילָךְ · קָפַצְתָּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת
מַהֲלָךְ · קְנוֹת לְךָ עַם מְיֻחָלָךְ: רִשַּׁפְתָּ צָרִים · רִבּוּעַ
מַכּוֹת צוֹרְרִים · רָאֹה יִרְאוּ כֵּן צוֹרְרִים · רוֹמֵם צוֹרְרִים
בְּשִׁלּוּחַ צִירִים: שַׁחַת מְשׁוֹלֵי קֶשׁ בְּאֹסֶר · שְׁלוֹם קְרָנוֹת
עָשֶׂר · שַׁלְהֶבֶת כְּאֻכְלוּ קֶשׁ בְּחֹסֶר · שְׁטַר תַּכְלִית מַכּוֹת

zu entkommen; zogen von dort, als das schnell herbeigeführte Ende da war, zur Zeit, wo der Liebling (Abraham) die Gäste mit einem jungen Rinde bewirtete. Deßhalb befahlst Du auch, das Opfer mit einem Flechtwerk zu binden und die zu beobachtende Vorschrift der Opfertiere um diese Zeit zu lesen.

אהבוך Begnadige Deine Lieblinge, die Dich lieben, sie auf Libanons Berg (Jerusalem) zu schützen und zu schirmen! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder!

מה Wie mächtig sind Deine wunderbaren Versuchungen, womit Du Deine Erprobten (Israel) geprüft; Mitleid bezeichnen, o Leuchte, alle Deine Handlungen, vorzüglich aber wenn sie Dein Volk betreffen. Den Ludim (Ägyptern) schenktest Du einen betäubenden Trank ein, als Du das Gebet der zu Dir Flehenden erhörtest; schütztest die Ebräer mit Deinen Fittigen; die Blinden aber verscheuchtest Du im Grimm. Du sprachst: neiget euer Ohr und fehlet nicht, die Götzen der Despoten, nämlich das Kleinvieh nehmet zum Peßach-Opfer und schlachtet es; das Rind mit seinem Jungen sollt ihr aber nicht an einem Tage schlachten!

מחשבותיך Deine Gedanken sind, Dich unser zu erbarmen; Deine Taten, uns zu erheben; Du erweckst die Schlafenden (Toten), läßt träufeln (den belebenden Tau), der uns aufrichtet. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

קמי Die Feinde Deiner Gemeinde hautest Du mit Deiner Allmacht nieder; stiegst vom Himmel herab und erwarbst Dir ein auf Dich vertrauendes Volk. Die Feinde traf Deine Zornglut, dies vervierfachte deren Plagen, von denen auch einst die Barbaren heimgesucht werden; o erhebe Jerusalem durch Sendung der Boten. Vernichte durch den Gefesselten (Joseph) die den Stoppeln Ähnlichen, reibe auf den Zehnhornigen,*) daß sie auflodern wie die saftlosen Stoppeln,

*) Vergl. Dan. 7, 7.

עֶשֶׂר: תַּמּוּ בְּרוּחַ וְלַעֲפוֹת· תְּמִימִים כְּיָצְאוּ בְּתוֹעֲפוֹת· ח׳ תְּחַזֵּק יָדַיִם רָפוֹת· תִּפְסוֹחַ עָלֵינוּ כְּצִפֳּרִים עָפוֹת:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

עֵרֶב אֲשֶׁר עָלָה אֶת עַם הִסְבַּבְתָּ· בְּכָשְׁלוֹ נוֹקְשׁוּ עֲשׂוֹת זָרוֹת תִּעַבְתָּ· וּמִכְּסְלֵי כוּר הֵם לְךָ חָצַבְתָּ· וּבְתוֹעַ הָאֲסַפְסוּף בְּלִי לִתְעוֹת צִוִּיתָ· וּמֵאָז מַכְאוֹב כְּדַעְתָּה הִבְלַגְתָּ וְהִרְהַבְתָּ· וּלְהַעֲלוֹת תַּעַל לְתַאַל תָּאַבְתָּ· וּכְתַבְנִית אֲשֶׁר הֶמִירוּךָ לְעֵין כֹּל חִבַּבְתָּ· שׁוֹר בְּעַד שׁוֹר לִתְשׁוּר הִסַּבְתָּ· וְעַל כָּל תְּשׁוּרָה תְּשׁוּרוֹ שִׂגַּבְתָּ· שִׁמְצָם הֶעֱבַרְתָּ· דָּפְיָם הִצְלַלְתָּ· קִצְפָּם הִשְׁבַּתָּ· לְחַתְּלָם חָשַׁבְתָּ· וְיִשְׁעָם קֵרַבְתָּ· בְּוַעֲדָם נִצַּבְתָּ· וּבְקִרְבָּם נִשְׂגַּבְתָּ וְנִתְקַדָּשְׁתָּ:

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

חתום בו שם המחבר אלעזר בירבי קליר.

אָז עַל כָּל חַיְתוֹ יַעַר בְּשֵׂאת שׁוֹר· וְעַל כָּל נִיחֹחַ עוֹלַת תְּשׁוּרַת שׁוֹר· לְיוֹצֵר כַּף רָצִית בַּהֲטָבַת פַּר שׁוֹר· לַחֲווֹת כִּי בְּהַרְרֵי אֶלֶף כְּבֵן כֹּחַ שׁוֹר: עָלָה וַיָּחַס שֵׁמוֹת חֲמִשָּׁה· עֵגֶל פַּר אֶלֶף שׁוֹר בָּקָר כְּדַת הַמִּשָּׁה· וְזְמַן כִּפּוּר בְּעַד נֶפֶשׁ נְקוּבַת חֲמִשָּׁה· נֶפֶשׁ רוּחַ חַיָּה נְשָׁמָה יְחִידָה מְחֻמָּשָׁה: רָץ אֶל בָּקָר אָב בְּזֶה מוֹעֵד· עֵת אֲשֶׁר גְּדוּדִים לְהַזְמִין וָעֵד· כְּבֵן זִכְרוֹן שׁוֹר אָהַג בְּזֶה מוֹעֵד· שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז לִהְיוֹת לִי לְעֵד: יוֹקְשִׁים כְּהִתְעוּ זוּ בְּמַעֲשֵׂה

wodurch der Wechsel jener zehn Plagen eingelöst werde. Vernichtet wurden sie (die Ägypter) durch einen Glutwind, als die Frommen mit Gewalt von ihnen weggezogen. Unterstütze die schlaffen Hände, schütze uns wie die schwebenden Vögel!

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

ערב Als der Troß, welcher mit dem von Dir herumgeführten Volke gefehlt, gerieten auch sie (die Israeliten) in die Schlinge, machten Götzen, die Du verabscheust; Du entrissest sie von Ägyptens Torheiten, bildetest sie zum Volke Dir, und befahlst, daß sie nicht so wie jenes fremde Gesindel fehlen; denn Du kanntest seine Leiden, heitertest es auf und stärktest es; wünschtest sein Leid zu heilen; und womit sie, die Du vor aller Welt geliebt, Dich verwechselten, nämlich mit einem Rind, ein solches befahlst Du zu opfern; erhobst über alle Gaben seine Gabe; vergabst ihr Vergehen; versenktest ihre Missetat; beseitigtest den Zorn; beschlossest sie zu heilen; nährtest die Hilfe; stelltest Dich in ihre Versammlung, unter welcher Du erhoben und geheiligt wirst.

Lebendiger, Unvergänglicher, Furchtbarer, Erhabener und Heiliger!

אז Über alles Gewild des Waldes erhobst Du den Ochsen; zogst ihn andern Gaben vor; zeigtest Dich dem Adam wohlgefällig, als er einen Farren opferte, zu lehren, daß von dem Tausendgebirg nur des Ochsen Kraft geopfert werde. Seines Vorzugs wegen erhielt er fünf Namen: עגל, פר, אלף, בקר, שור, so wie der Pentateuch; wurde der Seele zur Versöhnung bestimmt, die auch durch die fünf Namen נפש, רוח, חיה, נשמה, יחידה, bezeichnet wird. Zur selben Zeit (am Peßach) lief der Vater (Abraham) zum Rind, in der Zeit, wo man Karavanen einladet; ich feiere daher an diesem Feste das Andenken des Ochsen; Ochs, Lamm oder Ziege (wovon ich heute in der Thora lese) kann mir das bezeugen. Als das fremde Gesindel in Israel zum Kalbdienst verleitete, freuten sich Viele und sprachen: rettungslos sind nun die Erwählten;

הָעֵגֶל · רַבִּים עָלְצוּ וּפָצוּ אֵין יִשׁוּעָתָה לָסֵגֶל · רָם כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק מְלֶמֶדֶת עֵגֶל · חַק בְּלֶדֶת שׁוֹר בְּלִי לְהַזְכִּיר עֵגֶל: בְּטוּ מָרֵי דְלִי רוֹעַ דִּבָּה קְשׁוֹר · בְּעַם הַמְמִירִים כָּבוֹד בְּתַבְנִית שׁוֹר · יָהּ הוֹדִיעֵמוֹ כִּי נָחָם בְּאַרַח מִישׁוֹר · לְכָל עוֹרְבֵי שַׁי הַקְּדִים קָרְבַּן שׁוֹר: קוֹל צְפִצָפָה יוֹנַת אֵלֶם אֵיךְ בִּי יִבְחַר · בְּקוֹל עַנּוֹת אֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי חַג לַיָּי מָחָר · לְפִידָהּ נָתַן שׁוּעַ בְּלִי עוֹד לְהַתְחַר · כִּי תְמוּר חַג מָחָר חֲגִינַת שׁוֹר לְחַג בָּחָר: יְקֹשׁ אֵלֶּה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר תָּעוּ בְלֶעָדַי · יְכַפֵּר אֵלֶּה בְּאֵלֶּה הֵם מוֹעֲדַי · ס׳ רְצוּי שְׁלִשֶׁת אֵלֶּה יַגִּישׁוּ עֲדַי · וְאָזְכְּרָה לָמוֹ בְּרִית שְׁלִשֶׁת עֲדַי:

אֵל נָא, לְעוֹלָם תַּעֲרֹץ · וּלְעוֹלָם תְּקַדֵּשׁ · וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים תְּמֻלּוֹךְ וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מָרוֹם וְקָדוֹשׁ: כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים·מַלְכוּתוֹ נֶצַח · נוֹרָאוֹתָיו שִׂיחוּ · סַפְּרוּ עֲוֹוֹ · פָּאֲרוּהוּ צָבָאָיו · קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ · רֹן שִׁיר וָשֶׁבַח תְּקֻף תְּהִלּוֹת תִּפְאַרְתּוֹ:

In Polen setzt man ובכן שור u. s. w. hinzu. Nach deutschem Ritus aber wird gleich ואמרתם זבח פסח ובכן angefangen.

וּבְכֵן, שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יִוָּלֵד:

ע״פ א״ב.

שׁוֹר אֲשֶׁר מֵאָז עֲלֵי עֹפֶר פֶּסַח · בְּמַקְרִין וּמַפְרִיס תֵּת כְּפִרוֹ שָׁח · גְּמוּלָיו צוּר צוֹ עָלֵימוֹ לְפֶסַח · בְּאֹמֶר וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח הוּא לַיָּי אֲשֶׁר פָּסַח: שׁוֹר ·

שׁוֹר דָּרַשׁ אָב לְהַאֲרִיכִי קְרוּאֵי אֵל · הֵכִין עֲנוֹת מֵאָז לְהָמְשִׁכוּ אַחֲרֵי אֵל · וּבְצַדְקוֹ חָפְשׁוּ יִשְׂרֵי אֵל · אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בָּתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: שׁוֹר ·

שׁוֹר זֵעֵם יְחוּמֵי אֲרַם נַהֲרַיִם · חֻיְבוּ בְּתַבְנִיתוֹ לָשׁוּב אֲחוֹרַיִם · טוֹב זָכַר לָמוֹ יוֹשֵׁב כְּחֹם צָהֳרַיִם · בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת מִצְרַיִם: שׁוֹר ·

der Erhabene wollte aber das abgerichtete Kalb [1] gerechtfertigt wissen, und Er befahl, bei der Geburt des Ochsen des angebeteten Kalbes nicht zu gedenken. Die Erzfeinde sprachen: es werde stets gebrandmarkt jenes Volk, das den Ewigen mit dem Bildnis eines Ochsen verwechselte; der Herr aber machte ihnen bekannt, daß er sie auf den rechten Pfad geführt, indem Er den Ochsen jedem andern Opfer vorzog. Girrend sprach die verstummte Taube (Israel), wie sollte Er mich wählen, indem ich laut verkündigte: Dem Herrn wird morgen ein Fest gefeiert! Du halfst aber diesem Unglück ab, versprachst, Dich hierüber nicht zu entrüsten, indem Du für jenes morgen zu feiernde Fest den Ochsen zur Festfeier gewählt. Der durch das Ausrufen, dieser ist dein Gott! begangene Fehltritt, werde durch diese meine Festtage versöhnt. Das Befolgen dieser drei (Festtage) stehe mir bei, und ich will des Bündnisses meiner drei Zeugen (Patriarchen) gedenken.

אל Allmächtiger! ewiglich wirst Du verherrlicht, ewiglich geheiligt, in allen Ewigkeiten regierst Du hocherhaben, Allmächtiger, König, Furchtbarer, Erhabenster und Allheiliger! Ja, Du bist der König aller Könige, dessen Regierung immerdauernd ist! Verkündet darum seine furchtbaren Taten, erzählet von seiner Macht; preiset ihn, ihr, seine Scharen! Heiligt ihn, erhöhet ihn mit Gesang, Lied und Lob, hoch preiset seine Herrlichkeit! —

יסכן Den mit Hörnern und Klauen versehen gewesenen und zu Adam hingesprungenen Farren, bestimmtest Du zur Versöhnung; seinen (Adams) Kindern befahlst Du, o Hort, ihn zum Überschreitungsopfer zu wählen indem Du sprachst: Und ihr sollt sagen, es ist ein Überschreitungsopfer, dem Herrn, weil Er überschritten!

Einen Farren suchte der Vater (Abraham), um die himmlischen Gäste zu bewirten, bereitete Kuchen, wodurch sie (die ungesäuerten Kuchen) schon damals den Anhängern der Gottheit bestimmt worden sind; durch sein (Abrahams) Verdienst wurden die Redlichen des Herrn, der die Häuser der Kinder Israels übersprungen, erlöst.

Durch den Farren [2] erzürnten ihn die Nachkommen des Aramiten (Abraham), weßhalb sie wieder nach Ägypten zurückkehren sollten; allein der Allgütige dachte ihnen das Verdienst Abrahams (der am Mittag in der Sonnenhitze saß) schon in Ägypten, als Er dessen Bewohner bestrafte.

1) Israel, nach Hosea 10, 11. 2) 3. B. M. 9, 2.

שׁוֹר יְמַן מַעֲשֵׂה שׁוֹר בּוֹ לְהַצִּיל · כְּוְנוֹ בְּמִלּוּאִים פְּסוּחִים בּוֹ לְהַצִּיל · לְהָגֵן לְמַלֵּט לִפְסוֹחַ וּלְהַצִּיל · כְּמוֹ בְּחָם וְאֶת בָּתֵּינוּ הִצִּיל : שׁוֹר ·

שׁוֹר מְכַפֵּר בֶּעָשׂוֹר מְשׁוּחִים בּוֹ כְּחִיָּבוּ · נֶעְלָם דָּבָר בָּעֵדָה בּוֹ יֶאֱהָבוּ · סְלִיחָה מָצְאוּ בוֹ שׁוֹבָבִים כְּהֶעֱווּ · וַיִּקּוֹד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ : שׁוֹר ·

שׁוֹר עֲלֵי מְשׁוֹרְרִים בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ פִּשְׁעָם לִמְחוֹל לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ · צָדָק הֱיוֹת רֹאשׁ לְנִיחֹחֵי קֹדֶשׁ · בְּאֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ : שׁוֹר ·

שׁוֹר קָצַב לְחָגֵג וְכֶשֶׂב וְעֵז בְּמִלֵּל · רֶגֶן עָלֵימוֹ קְרִיאַת הַלֵּל · שָׁלֹשׁ כִּתּוֹת גְּבוּרוֹת כָּם לְמַלֵּל · ח׳ תּוֹרָה וְקוֹל זִמְרָה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל : שׁוֹר ·

בק״ק מוסיפים יוֹצְאֵי חִפָּזוֹן · סִפְּקָם מָזוֹן, לָשֹׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן · קָדוֹשׁ :

וּבְכֵן, וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח :

ע״ס א״ב

אֹמֶץ גְּבוּרוֹתֶיךָ הִפְלֵאתָ בַּפֶּסַח :
בְּרֹאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת נִשֵּׂאתָ פֶּסַח :
גִּלִּיתָ לְאֶזְרָחִי חֲצוֹת לֵיל פֶּסַח :

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח :

דְּלָתָיו דָּפַקְתָּ כְּחֹם הַיּוֹם בַּפֶּסַח :
הִסְעִיד נוֹצְצִים עֻגוֹת מַצּוֹת בַּפֶּסַח :
וְאֶל הַבָּקָר רָץ זֵכֶר לְשׁוֹר עֵרֶךְ פֶּסַח :

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח :

זֹעֲמוּ סְדוֹמִים וְלוֹהֲטוּ בָּאֵשׁ פֶּסַח :
חֻלַּץ לוֹט מֵהֶם וּמַצּוֹת אָפָה בְּקֵץ פֶּסַח :
טִאטֵאתָ אַדְמַת מוֹף וְנוֹף בְּעָבְרְךָ בַּפֶּסַח :

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח :

יָהּ כָּל רֹאשׁ אוֹן מָחַצְתָּ בְּלֵיל שִׁמּוּר פֶּסַח :

Er bestimmte den Farren (zum Opfer), um das Vergehen durch denselben zu beschönigen; bei der Einweihung des (Tempels) solle er die Übersprungenen retten (sühnen) damit sie geschützt und gerettet werden, wie zu Cham (Ägypten), wo Er unsere Häuser schützte.

Der Farre sühnt am Zehnten (Jom Kippur) den verschuldeten Gesalbten [1] (Priester); durch ihn werden die (Richter), welche aus Versehen gefehlt, bei der Gemeinde wieder beliebt; [2] Sünder erlangen durch ihn Vergebung: Und das Volk neigte und bückte sich.

Der Farre versöhnte das Vergehen der Sänger (Leviten) des Heiligtums; er (der Farre) erhielt vor allen heiligen Opfern den Vorzug, an den Festen des Herrn, deren Heiligkeit verkündet wurde.

Der Farre wurde zum Festopfer bestimmt; Lamm und Ziege bei deren Opferung das Hallel zu sagen; drei Chöre stimmten dabei Dank- und Loblieder an.

יוצא Die mit Eilfertigkeit aus (Ägypten) gezogen sind, versehe mit Nahrung zur Ersprießung und nicht zum Schaden, heilig!

וככן Nun sprechet vom Peßachfeste!

Das Vermögen Deiner Allmacht hast Du wunderbar gezeigt am Peßach.

Darum bestimmtest Du auch zu aller Feste erstes das Fest von Peßach.

Dem Morgenländer (Abraham) hast Du endeckt die wunderreiche Mitternacht von Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Du besuchtest ihn (Abraham) am heißen Mittag am Peßach; er bewirtete die Engel Gottes mit ungesäuertem Kuchen am Peßach,

und ließ ihnen eilends ein Rind zubereiten — ein Vorbild des Opfertiers am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Die gottlosen Sodomiter vergingen in Feuerflammen am Peßach; nur Lot wurde gerettet — er hatte den Engeln ungesäuerte Kuchen gebacken am Peßach.

Mof und Nof [3] hast Du ausgefegt, als Du in ihnen umherfuhrst in der Nacht vom Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Du, o Herr, hast das Haupt jedes Erstgebornen zerschmettert in der beobachteten Nacht vom Peßach;

1) 3. B. M. 9, 2. 2) 3. B. M. 16, 6.

3) Mof und Nof waren Provinzen in Ägypten.

כַּבִּיר עַל בֵּן בְּכוֹרְךָ פָּסַחְתָּ בְּרַם פֶּסַח׃
לָבְלְתִּי תֵּת מַשְׁחִית לָבֹא בִּפְתָחַי בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

מְסֻגֶּרֶת סָגְרָה בְּעִתּוֹתֶיהָ פֶּסַח׃
נִשְׁמְדָה מִדָּן בְּצָלִיל שְׁעוֹרֵי עֹמֶר פֶּסַח׃
שׁוֹרְפוּ מִשְׁמַנֵּי פּוּל וְלוּד בִּיקַד יְקוֹד פֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לַעֲמוֹד עַד גָּעָה עוֹנַת פֶּסַח׃
פַּס יַד כָּתְבָה לְקַעֲקֵעַ צוֹל בַּפֶּסַח׃
צָפָה הַצָּפִית עָרוֹךְ הַשֻּׁלְחָן בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

קָהָל כִּנְסָה הַדַּסָּה לְשַׁלֵּשׁ צוֹם בַּפֶּסַח׃
רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע מָחַצְתָּ בְּעֵץ חֲמִשִּׁים בַּפֶּסַח׃
שְׁתֵּי אֵלֶּה רֶגַע תָּבִיא לְעוּצִית בַּפֶּסַח׃
תָּעוֹ יָדְךָ תָּרוּם יְמִינְךָ כְּלֵיל הִתְקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

וּבְכֵן, לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי
אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ׃

סלוק.

בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת פַּתְּרוֹסִים הִפָּרַכְתָּ. וְאַרְכָא לְמוֹ הֶאֱרַכְתָּ. לְשַׁלַּח בְּלִי עִכּוּב עַם אֲשֶׁר בֵּרַרְתָּ. וְכַמָּה פְּעָמִים בָּמוֹ הֵעַרְתָּ. וְכָאֵלֶּה כַּמָּה בָּם הִתְרֵתָ. וְכִלָּיוֹן עֲלֵיהֶם לֹא גָמַרְתָּ. עַד כִּי גָמְרוּ רִשְׁעָם כַּאֲשֶׁר גָּזַרְתָּ. וְנִאֲצוּ לְמוֹל

aber Deinen Erstgebornen (Israel) hast Du, o Allvermögender, überschritten, wegen des Opferbluts vom Peßach,

womit meine Türen bezeichnet worden, daß nicht hineintrete der Verderber am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Die eingeschlossene Stadt (Jericho) ging über am Peßach;

Midjan wurde aufgerieben vermittelst des Gerstenkuchens vom Omer am Peßach.

Puls und Luds Fürsten wurden verbrannt eben zur Zeit, als das Opfer duftete am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Er (der König) weilte noch einen Tag zu Nob, [1] bis sie herankam, die Zeit von Peßach.

Eine unsichtbare Hand schrieb hin den Untergang Juls [2] am Peßach,

eben als die königliche Tafel prachtvoll zubereitet wurde am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Hadassa [3] sammelte ihr kummervolles Volk zu einem dreitägigen Fasten am Peßach;

da ließest Du den Hauptfeind [4] auf dem fünfzig Ellen hohen Galgen hinrichten am Peßach. —

Einst wird auch kommen der Augenblick, in welchem Du jenen doppelten Unglücksfall [5] über Uzith bringen wirst am Peßach;

Deine Hand wird dann siegreich, Deine Recht erhaben sein, wie in jener Nacht, in welcher von Dir eingesetzt wurde das Fest von Peßach!

So sprechet vom Peßachfeste!

ובכן Und so möge Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du bist Israels Heiligster und Retter!

בעשר Mit zehn Plagen hast Du die Ägypter allmälig aufgerieben. Lange warst Du ihnen nachsichtsvoll, daß sie Dein erkornes Volk ungehindert möchten ziehen lassen; oft hast Du es ihnen vorher gezeigt, wiederholtest Deine Warnung oft, und beschlossest ihren gänzlichen Untergang nicht eher, als bis das Maß ihrer Freveltaten — nach Deinem Ratschluß —

---

1) Siehe Jesaias 10, 32. 2) Ein Beiname des Reiches Babel. S. Dan. 5, 5.
3) Esther. 4) Haman. 5) Siehe Jesaias 45, 9.

צִיר אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ · וְנָם מִי יֵי אֲשֶׁר אָמַרְתָּ · לְשַׁלַּח אֶת
הָעָם אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ · וְאַתָּה לְעֻמָּם קִנְאָה אָזַרְתָּ · וּבְגִבּוֹר
מִתְרוֹנֵן מִשְּׁנָה הֵעַרְתָּ · כְּלִי קְרָב חָגַרְתָּ · בְּאַרְצָם עָבַרְתָּ ·
בְּכוֹרֵיהֶם פָּגַרְתָּ · רְהָבֵיהֶם שִׁבַּרְתָּ · רֵאשִׁית אוֹנָם
הִדְבַּרְתָּ · בְּשׁוֹפְטֵיהֶם שְׁפָטִים עָשִׂיתָ · לַיְלָה חַצְתָּ · רֹאשׁ
מָחַצְתָּ · תַּנִּין רַעַצְתָּ · רֹאשׁ לִוְיָתָן רִצַּצְתָּ : בְּכָל גֵּיא אוֹתוֹ
הֵצַצְתָּ · לְמַעַן סַפֵּר שִׁמְךָ עָצָתָּ · חֲמֵשׁ מֵאוֹת מַהֲלָךְ רָצָתָּ ·
וּלְסוֹף בַּסּוּף לְחֻמּוֹ נִצַּחְתָּ · וְכָל שְׁאוֹנוֹ בְּסַאסְאָה לָחַצְתָּ ·
וְעַל הָהָרִים קָצַצְתָּ · וּלְיֵשַׁע עַמְּךָ יָצָאתָ · וְאוֹתָם בְּזֹרַע
הוֹצֵאתָ · וְכָל הֲמוֹנֵי חָם כִּחוֹחִים הִצִּיתָ · כִּי כְמִדָּתָם
לָמוֹ מָדַדְתָּ · וְכָל הַיְקוּם בָּם לִמַּדְתָּ · וּכְמוֹ עִנּוּ עָם
אֲשֶׁר חָמַדְתָּ · בָּהּ בְּמִדָּה אוֹתָם הִשְׁמַדְתָּ :

הֵם שָׁפְכוּ כַמַּיִם דַּם עוֹלְלֵיהֶם ·
לָכֵן לְדָם נָהֶפְכוּ נוֹזְלֵיהֶם :
הֵם מֵעֲכוּם לְמַעַן הַשְׁחִיתָם ·
לָכֵן עָלְתָה צְפַרְדֵּעַ וַתַּשְׁחִיתָם :
הֵם לְחָצוּם בֶּעָפָר וְחֹמֶר לִלְבֹּן לְבֵנִים ·
לָכֵן הוּמַר עֲפָרָם לְכִנִּים :
הֵם הֻגְלוּם לְהָבִיא חַיּוֹת לְהַצְדָּאוֹת ·
לָכֵן עָרֹב בָּא בְגִבוּלָם לְהַצְדִּוֹת :
הֵם חֻשִּׁיתוּם כְּמוֹ חַלְלֵי קֶבֶר ·
לָכֵן חַיָּתָם סָגְרָה לַדֶּבֶר :
הֵם אֻסְרוּם לְהָבִיא רְבוּעוֹת ·
לָכֵן מַס חֲמוֹרָם בַּאֲבַעְבֻּעוֹת :

übervoll war. Sie haben den erkornen Boten verhöhnt: „Wer ist der Gott, den du wähnst, dem wir dies Volk hinschicken mögen?“ so lästerten sie. — Nun steigst Du in Eifer wider sie, und wie ein Held trunken jauchzt, so erwachst Du von der Langmut, legst Waffen an, durchfährst ihr Land, machst Leichname aus ihren Erstgebornen, beugst das Haupt ihres Stolzes, schlägst ihrer Kräfte Erstlingsfrucht, und selbst an ihren Göttern übst Du Strafgerichte. Du teiltest die Nacht, schlugst auf das Haupt, zerdrücktest das Ungeheuer, zerschmetterteſt des Krokodillen Haupt, und zerstreuteſt in alle Täler es, damit man Deinen Namen weit verkünde. Eine Entfernung von fünfhundert Jahrreisen hast Du schnell überschritten, um ihm dort am Schilfmeere noch den letzten Streich zu versetzen und sein ganzes Heergetümmel verdientermaßen daselbst hineinzustürzen. Schnell hast Du über Berge gesetzt, eilteſt herbei zur Hilfe Deines Volkes und befreiteſt es mit mächtigem Arme; hingegen die Heeresmenge Chams (Mizrajim) wurde wie Dornen vom Feuer verzehrt. Du hast ihnen — zu aller Wesen Beispiel — nach ihrem eigenen Maße gemessen, und so wie sie Dein geliebtes Volk gequält, ebenso wurden sie auch gleichermaßen bestraft.

Sie haben wie Wasser das Blut jener Kinder vergossen, darum wurde das Wasser ihrer Flüsse in Blut verwandelt; sie haben jene entmannt, um ihren Keim auszurotten, darum wurde ihr eigener Keim durch צפרדע [1]) ausgerottet; sie haben sie zur Arbeit in Staub und Erde, Ziegel zu streichen, angehalten, darum verwandelte in Ungeziefer ihr Erdreich sich; sie haben sie hinausgetrieben, Gewild zur Hetze herbeizubringen, darum wurde ihr Land durch allerlei Gewild verheert, sie haben sie als Todesschuldige erklärt, darum wurde ihr Vieh der Pest übergeben; sie haben die Fortpflanzung jener zu hemmen gesucht, darum wurden sie durch Blasenentzündungen ihrer männlichen Kraft beraubt, sie haben sie bei Sonnen-

1) צפרדע war nach Einigen eine Art Tierchen, die selbst in den Körper sich hineindrängten und die Körperteile verdarben.

הֵם יֶעֱבִידוּם בְּחֹם וָנֶשֶׁף׃
לָכֵן סְגַר מִקְנֵיהֶם לְבָרָד וְגַם רָשֶׁף׃
הֵם גָּאוּ בְּמֶלֶךְ אֵין לַאֲרָבָה׃ לָכֵן לֹא הָיָה כֵּן אַרְבֶּה׃
הֵם יֶאֱפִילוּ בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ׃
לָכֵן חָשַׁךְ אוֹרָם לָאֶמֶשׁ׃
הֵן יָעֲצוּ לְאַבֵּד בֵּן בְּכוֹר׃
לָכֵן חֲצוֹת לַיְלָה נְגַף בָּם כָּל בְּכוֹר׃
הֵם זָמְמוּ לְאַבְּדָם בַּמַּיִם׃ לָכֵן בָּאוּ בָאֵשׁ וּבַמַּיִם׃

וְאַתָּה פָּסַחְתָּ בַּחֲצִי לַיִל עַל פְּתָחִים׃ בְּאָכְלָם וְרָחֵי פְסָחִים׃ וּבְעָצֶם הַיּוֹם הוֹצֵאתָם שְׁמֵחִים׃ לְעֵין פַּתְרוֹסִים וְכַסְלוּחִים׃ וְחָצָתוּ כְּקוֹצִים כְּסוּחִים׃ וְשׁוֹשַׁנִּים כְּלָקְטוּ מִבֵּין הַחוֹחִים׃ רֶנֶן וְהַלֵּל וְשִׁיר מְשׁוֹחָחִים׃ רְנָנוֹת לְךָ מְשִׂיחִים׃ תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה פּוֹצְחִים׃ וְאַתָּה בְּשִׂמְחָתָם שָׂמַחְתָּ׃ וּבִישׁוּעָתָם נוֹשַׁעְתָּ׃ וּבְכָל צָרָתָם צָרָתָ׃ בְּכֵן קָצַרְתָּ׃ וּכְמוֹ הָיוּ בֵּין הַחוֹחִים׃ לְגֶאֱמָן בַּיִת נִגְלֵיתָ בַּסְּנֶה בְּחוֹחִים׃ וּכְמוֹ לָחֲצוּ בִּלְבֵנִים וָחֹמֶר׃ כֵּן נִגְלֵיתָ בְּלִבְנַת סַפִּיר בָּאֹמֶר׃ וּכְהוֹצִיאָתָם מִתַּחַת סִבְלוֹת׃ אֹתָם הוֹצֵאתָ מִסִּבְלוֹת׃ וּכְהוּבְאוּ בָּבֶלָה׃ לְמַעַנָם שָׁלַחְתָּ בָּבֶלָה׃ וּכְנָדוּ לְעֵילָם׃ כְּסָאֲךָ הוּשָׁם בְּעֵילָם׃ וּכְנָעוּ לְיָוָן׃ עוֹרַרְתָּ בּוֹא לְיָוָן׃ וְכִגְלוֹתָם לְשֵׂעִיר׃ אֵלַי קוֹרֵא מִשֵּׂעִיר׃ וּבְשׁוּבָם מֵאֱדוֹם׃ אִתָּם תָּבֹא אָדוֹם׃ כָּאָמוּר מִי זֶה בָּא מֵאֱדוֹם׃ וּבְבוֹאֲךָ לְדַלְתֵּי לְבָנוֹן׃ אִתְּךָ יָבֹאוּ לַלְּבָנוֹן׃ כִּי מְרַחֵם אוֹתָם נָשָׂאתָ׃ וּמִבֶּטֶן אוֹתָם הֶעֱמַסְתָּ׃ כְּרֵעִים וְאַחִים הֵם לְךָ הִתְאַמְתָּ׃ בְּרִדָתָם לָחֶם עִמָּם

hitze und Dämmerung zur Arbeit gezwungen, darum wurde ihr Vieh dem Ungewitter und den Flammen preisgegeben; sie wähnten übermütig: keine Vorsehung regiert diese Heuschrecken![1] darum überfiel sie eine Heuschreckenmenge, beispiellos; sie haben den Glanz der Sonnenreinen (Israel) zu verdunkeln gesucht, darum hat ihre Sonne sich in Finsternis verwandelt; sie haben jene Erstgebornen[2] zu vertilgen getrachtet, darum wurde ihnen in jener Mitternacht jeder Erstgeborne vertilgt; ihr erster Anschlag war, jene durch Wasser umzubringen, darum sind sie am Ende durch Feuer und Wasser umgekommen.

Du hast in jener schrecklichen Mitternacht die Türen Deines Volkes überschritten, als sie eben das Peßachopfer aßen — Du hast sie bei hellem Tage freudig herausgeführt. Die Pathrußim und Kaßluchim sahen es und loderten in Flammen auf, wie dürres Genist. Als nun Israel, den Rosen vergleichbar, aus den Dornen (Mizrajim) gepflückt war, da brachen sie in Gesänge aus, in Psalmen und Lieder; frohlockend sangen sie und jauchzten Dir Dank. Selbst Du nahmst Anteil an ihrer Freude und in ihrem Wohl fandest Du gleichsam eigenes Wohl. Auch an ihren Leiden nimmst Du immer Anteil — daher Du ihrer Leiden Frist abgekürzt hast. — Sie saßen in Mizrajim zwischen Dornen, und Du erschienst Deinem Hausgetreuen (Mosche) zwischen Dornen im Dornbusche. Sie wurden mit Arbeit in Lehm und Ziegel gequält; so erschienst Du auch bei jener feierlichen Rede in hellem Ziegel. Du hast sie von der Last hervorgezogen und zogst dann mit ihnen. Sie wurden nach Babel geführt, und Du folgtest ihnen nach; sie wurden nach Elam vertrieben, da schlugst Du Deinen Thron in Elam auf; sie wurden den Griechen unterwürfig gemacht, und Du schicktest Dich an, nach Griechenland zu ziehen. Sie sind nach Sëir vertrieben worden, da rief mir eine Stimme zu aus Sëir — und kehren sie einst aus Edom zurück, so kommst Du mit ihnen zurück in rotem Gewande — wie Dein Prophet gesprochen (Jesaias 63, 1): „Wer ist es, der kommt aus Edom?“ — Und wenn Du wieder die Pforten Libanons besuchst, dann ziehen sie mit Dir hin nach Libanon. Denn sie hast Du von Mutterleibe an gehoben, getragen von ihrer Geburt an; Du hast Dich mit ihnen wie mit Busenfreunden, wie mit Brüdern vereint. Als sie nach Cham

1) So nannten sie Israel aus Verachtung. 2) Siehe 2 B. M. 4, 22.

רַדְתָּ. וְכָל מַחֲנֶיךָ הוֹרַדְתָּ. וּבַעֲלוֹתָם אִתָּם עָלִיתָ. וְכָל
מְשָׁרֲתֶיךָ הֶעֱלִיתָה. וּבְצֵאתָם יָצָאתָ. וּבְעָנִיִּם נִמְצֵאתָ.
וּבְנוּחָם מְנוּחָה מָצָאתָ. וְצִבְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר בְּמַעֲלָה הוֹצֵאתָ.
לְהוֹדִיעָם כִּי בָמוֹ נִרְצֵיתָ. וּבִשְׁבִילָם גִּיא וָדָר יָצַרְתָּ.
וּבְקִרְבָּם נִתְקַדַּשְׁתָּ. וְנִשְׁגַּבְתָּ וְנֶעֱרַצְתָּ. וְנִתְהַדַּרְתָּ
וְנִתְאַדַּרְתָּ. וְכִפֵּאר מַעֲלָה פְּאֵרָם אִמַּצְתָּ. וּבְשִׁירוֹת רוֹם
שִׁירָתָם חָפַצְתָּ. וְכִקְרֻשַׁת מָרוֹם קְרֻשָּׁתָם הֱיוֹת פַּצְתָּ.
וּבְכִנּוּי שָׁם גָּבַהּ שְׁמוֹתָם חָצַבְתָּ: אֵלִים בְּשֵׁם אֵלִים.
אֱלֹהִים בְּשֵׁם אֱלֹהִים. בָּנִים בְּשֵׁם בָּנִים. מַחֲנוֹת בְּשֵׁם
מַחֲנוֹת. מְחִיצוֹת בְּשֵׁם מְחִיצוֹת. שֵׁמוֹת בְּשֵׁם שֵׁמוֹת:
אֵין כָּאֵל בְּשֵׁם מִיכָאֵל. גִּבּוֹרֵי אֵל בְּשֵׁם גַּבְרִיאֵל. בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. קְרוֹשׁ יַעֲקֹב בְּשֵׁם קְרוֹשׁ
יַעֲקֹב. מְשֻׁלָּשֵׁי קָרוֹשׁ בְּשֵׁם מְשֻׁלָּשֵׁי קָרוֹשׁ:

קדושה.

פ׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״פ קָרוֹשׁ׀ קָרוֹשׁ קָרוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לָעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קו״פ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פ׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי
תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ
בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֶצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה
מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קו״פ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

פ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֶצַח נְצָחִים קְרֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּרוֹשׁ:

Es folgt אתה בחרתנו u. s. w. Seite 232—234.

hinabgezogen, zogst Du mit ihnen hinab und mit Dir Deine heiligen Scharen alle; sie gingen wieder hinauf und Du gingst mit ihnen, und mit Dir Deine sämtliche Dienerschaft. Bei ihrer Befreiung zogst Du mit, bei ihren Leiden warst Du zugegen und in ihrer Ruhe fandest Du gleichsam eigene Ruhe. Selbst Dein himmlisches Heer ließest Du mitziehen, damit es wisse, daß Du Dein Wohlgefallen an Israel hast. Erde und Himmel hast Du ihrethalben erschaffen; in ihrer Mitte wirst Du geheiligt, hoch erhoben, hoch gerühmt, verherrlicht, und mächtig gepriesen. Du hast ihre Würde begründet, gleich der Würde jener Erhabenen; zeigst Wohlgefallen an ihren Liedern, wie an den Liedern der Obern und sprichst sie heilig, jenen Höhenbewohnern gleich. Du hast sie mit erhabenen Beinamen ausgezeichnet: Hohe nach jenen Hohen, Göttliche nach Göttlichen, Kinder nach jenen Kindern, Heere nach den heiligen Heeren, Gesonderte nach den heiligen Gesonderten; auch mit eigenen Namen: En kaël nach Michaël, Gibore el nach Gabriel, Söhne Jakobs nach dem Gott Jakobs, die Heiligen Jakobs nach dem Heiligen Jakobs. Sie rufen dreimal heilig, gleich den Engeln. —

Kedusch a

von Vorbeter und Gemeinde abwechselnd zu sprechen:

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: und einer rief dem andern zu und sprach:

Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem, und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst thronteſt auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit! Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten!

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ: יְהִי שֵׁם יְיָ
מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ
מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת
הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה
יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן
יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ
כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי
אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם

וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן:
יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם
עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ
יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי ׀ חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא
וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ
אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ־אֶזְבַּח זֶבַח
תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־
עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים: כִּי גָבַר
עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

מ׳ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַייָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם אודֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ: אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אוד אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

כחזן מנגן אנא והקהל עונה. כחזן מחזר ומנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא: אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵל יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

ש. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ג. קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ג. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ג. עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם:

כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ
מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מצערי ציון לאמר בשעת הוצאת ס״ת.

יְהֹוָה יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג״פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ׳ בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזַכֵּנִי (ואת אשתי ובני ובנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם· וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע· וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ· וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ· רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה· רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה· רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאֶזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ· וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ· וְקַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ· כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא· וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים· וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם· וְהַבּוֹטֵחַ בַּייָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְהוּ אָמֵן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג״פ.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵם לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(פס"ן חומר בקול רם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ:)

Der Vorbeter, die Thoraralle vor sich haltend, spricht:

גַּדְּלוּ לַייָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ
הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו
קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵנוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ־עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אָתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל
לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קָרֵב · יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן):
בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ
עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ
בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים
דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

מוציאים ב׳ ס״ת וקוראים בראשון בפ׳ אמור שור או כשב וכו׳, ומתחלק לה׳
גברי. כהן עד אני יי. לוי עד לא תעשו. ישראל עד אני יי אלהיכם.
רביעי עד שבתכם. חמישי גומר עד אל בני ישראל.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ שׁוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז כִּי
יִוָּלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה
יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְשׁוֹר אוֹ־שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת־בְּנוֹ לֹא
תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד׃ וְכִי־תִזְבְּחוּ זֶבַח־תּוֹדָה לַיהוָה
לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחוּ׃ בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־
בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה׃ וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי
יְהוָה׃ וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מְקַדִּשְׁכֶם׃ הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה׃ פ לוי.
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(3. B. M. Kap. 22, V. 26.)

Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Wenn ein Ochse, ein Lamm oder ein Ziegenbock geboren wird, so soll es sieben Tage bei seiner Mutter bleiben, und vom achten Tage und weiter wird es tüchtig zum Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt vom Rind- oder Kleinvieh nicht das Vieh nebst seinem Jungen an einem Tage schlachten. Wenn ihr dem Ewigen zu Ehren ein Dankopfer schlachtet, so schlachtet es, daß es euch zur Gnade aufgenommen werde; An demselben Tage soll es gegessen werden, ihr dürft davon nichts auf den folgenden Tag übrig lassen. Ich, der Ewige! Beobachtet meine Gebote und haltet sie! Ich, der Ewige! Entweihet nicht meinen heiligen Namen; ich will geheiligt sein unter den Kindern Israels. Ich, der Ewige, der euch geheiligt, der euch aus dem Lande Mizrajim geführt hat, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige! Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Die Festtage des Ewigen, an welchen ihre heilige Versamm-

קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ שַׁבָּת הִוא לַיהוָה בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ פ

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם
בְּמוֹעֲדָם׃ בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין
הָעַרְבָּיִם פֶּסַח לַיהוָה׃ וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג
הַמַּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ פ ישראל.
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וּקְצַרְתֶּם אֶת־קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית
קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן׃ וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לִרְצֹנְכֶם
מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפֶנּוּ הַכֹּהֵן׃ וַעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם
אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה׃ וּמִנְחָתוֹ
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשֶּׁה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ ק׳
וְנִסְכֹּה יַיִן רְבִיעִת הַהִין׃ וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ נסכו
עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת
עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ ס וּסְפַרְתֶּם
לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה
שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה׃ עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת
הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לַיהוָה׃ מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי ב׳ דגש׳

lungen verkünden sollt, diese meine Festtage sind folgende: Sechs Tage soll Arbeit verrichtet werden, am siebenten Tage aber ist der höchste Feiertag, eine heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Arbeit verrichten sollt; es ist der Ruhetag, dem Ewigen zu Ehren, in allen euern Wohnungen. Dieses sind die Feste des Ewigen, heilige Verkündigungen, die ihr zu ihrer Zeit verkünden sollt: Im ersten Monat, am vierzehnten Tage des Monats, zwischen beiden Abenden, werde das Überschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren dargebracht. Am fünfzehnten Tage desselben Monats ist das Fest der ungesäuerten Kuchen, dem Ewigen zu Ehren; da sollt ihr sieben Tage ungesäuerte Kuchen essen. Am ersten Tage heilige Versammlung verkündigen und keine Handwerksarbeit verrichten. Und sollt sieben Tage lang dem Ewigen Feueropfer darbringen, am siebenten Tage dann abermals heilige Versammlung verkündigen und keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Wenn ihr in das Land, das ich euch gebe, kommen und da Ernte halten werdet, so sollt ihr ein Omer der Erstlinge eurer Ernte dem Priester bringen. Dieser mache mit dem Omer eine Wendung vor dem Ewigen, um euch Gnade auszuwirken; den Tag nach dem Feste mache der Priester damit die Wendung. An dem Tage, da ihr die Wendung mit dem Omer macht, sollt ihr dem Ewigen zu Ehren ein einjähriges Lamm ohne Leibesfehler zum Ganzopfer darbringen und dazu sein Speiseopfer, zwei Zehntel feinen Mehls, mit Öl eingerührt, als ein Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruche; dazu das Trankopfer, ein viertel Hin Weines. Ihr sollt kein Brod noch geröstete oder zerriebene Körner essen bis an eben diesem Tage, bis daß ihr das Opfer eueres Gottes dargebracht habt. Dieses sei ein ewiges Gesetz für euere Nachkommen in allen euern Wohnungen. Ihr sollt euch vom nächsten Tage auf den Feiertag, von dem Tage, da ihr das Omer der Wendung dargebracht, sieben ganze Wochen zählen; Bis zu dem Tage nach der siebenten Woche sollt ihr fünfzig Tage zählen und dann ein neues Speiseopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen. Aus eurer Heimat sollt ihr zwei Brote zur Wendung darbringen, aus zwei Zehntel feinen Mehls sollen sie bestehen, als gesäuertes

עֲשִׂרֹנִים סֹלֶת תְּהֵיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיהוָה׃
וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה
וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וַעֲשִׂיתֶם שְׂעִיר־עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים׃ וְהֵנִיף
הַכֹּהֵן ו אֹתָם עַל ׀ לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל־
שְׁנֵי כְבָשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן׃ וּקְרָאתֶם ׀ בְּעֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם׃
וּבְקֻצְרְכֶם ׀ אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא־תְכַלֶּה ׀ פְּאַת שָׂדְךָ
בְּקֻצְרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב
אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ פ רביעי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה ׀ לֵאמֹר׃ דַּבֵּר ׀ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן
זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה׃ ס וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ אַךְ בֶּעָשׂוֹר ׀ לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפֻּרִים
הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תְעֻנֶּה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ׃ וְכָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה
בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהַאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּהּ׃
כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל

Brot gebacken werden; dieses sind Erstlinge, dem Ewigen zu Ehren. Nebst dem Brote sollt ihr sieben jährige Lämmer ohne Leibesfehler, ein junges Ochsenrind und zwei Widder als Ganzopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen, nebst ihrem Speiseopfer und Trankopfer, vom Feuer zu verzehren, zum angenehmen Geruche, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt auch einen Ziegenbock als Sündenopfer und zwei jährige Lämmer als Freudenopfer darbringen. Der Priester machte mit dem Brode der Erstlinge vor dem Ewigen eine Wendung mit den zwei Lämmern; sie sollen dem Ewigen geheiligt und des Priesters sein. An eben diesem Tage sollt ihr Verkündigung halten, heilige Verkündigung sei er euch, und ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten; das sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnungen für eure Nachkommen. Wenn ihr in euerm Lande Ernte haltet, so sollst du die Winkel deines Feldes nicht völlig abmähen, noch zur Nachlese die einzelnen Ähren aufsuchen, sondern solche dem Armen und dem Fremden überlassen. Ich, der Ewige, euer Gott! Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am ersten Tage des siebenten Monats soll ein Ruhetag sein, an welchem zum Andenken geblasen wird; Da sollt ihr keine Handwerksarbeit verrichten, und dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Allein am zehnten Tage des siebenten Monats, da ist der Versöhnungstag, da sollt ihr heilige Festverkündigung halten und euere Leiber kasteien, auch ein Feueropfer dem Ewigen, zu Ehren darbringen. An diesem Tage sollt ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten; denn es ist ein Tag der Versöhnung, an welchem vor dem Ewigen, euerm Gott, für euch gesühnt wird. Denn jede Person, welche an eben diesem Tage sich nicht kasteiet, die soll aus ihrem Volke ausgestoßen werden, und jede Person, die an eben diesem Tage irgend eine Kunstarbeit verrichtet, dieselbe Person will ich aus ihrem Volke ausrotten. Keinerlei Kunstarbeit sollt ihr da verrichten; dieses sei ein ewiges Gesetz in allen euern

מִשְׁבֹּתֵיכֶם: שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־
נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב עַד־עֶרֶב
תִּשְׁבְּתוּ שַׁבַּתְּכֶם: פ חמישי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת
יָמִים לַיהוָה: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים תַּקְרִיבוּ אִשֶּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם
הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה
עֲצֶרֶת הִוא כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי
יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה
לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: מִלְּבַד
שַׁבְּתֹת יְהוָה וּמִלְּבַד מַתְּנֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְרֵיכֶם
וּמִלְּבַד כָּל־נִדְבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה: אַךְ בַּחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ
תָּחֹגּוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שַׁבָּתוֹן
וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן: וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי
עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ־עָבֹת וְעַרְבֵי־נָחַל
וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ
חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ אֹתוֹ: בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים
כָּל־הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת: לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם
כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־
מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

Wohnungen. Es sei euch ein höchster Ruhetag, wo ihr eure Leiber kasteien sollt; am neunten im Monat, des Abends, sollt ihr von Abend bis Abend euern Ruhetag halten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am fünfzehnten Tage des siebenten Monats ist das Laubhüttenfest dem Ewigen zu Ehren sieben Tage lang. Am ersten Tage ist feierliche Festverkündigung, da sollt ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Sieben Tage hindurch sollt ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen; am achten Tage sei euch feierliche Festverkündigung, da ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen sollt; es ist ein Enthaltungstag, wo ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten sollt. Dieses sind die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Verkündigung zu halten habt, um dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darzubringen, Ganzopfer, Speiseopfer, Schlachtopfer, und Trankopfer, jedes an seinem Tage. — Außer den Ruhetagen des Ewigen, außer den Gaben, außer allen euern Gelübden und außer allen freiwilligen Geschenken, die ihr dem Ewigen weihet. Allein am fünfzehnten Tage des siebenten Monats, wenn ihr die Früchte des Landes eingesammelt, da sollt ihr das Fest des Ewigen sieben Tage lang feiern. Am ersten Tage sei Ruhetag und am achten Tage sei Ruhetag. Am ersten Tage sollt ihr euch eine prachtvolle Baumfrucht, Palmenzweige, einen dichtbelaubten Baum-Ast und Bachweiden zur Hand nehmen und vor dem Ewigen, euerm Gott, sieben Tage lang fröhlich sein. Dieses Fest sollt ihr dem Ewigen jedes Jahr sieben Tage lang feiern; als ein ewiges Gesetz für eure Nachkommen sollt ihr es im siebenten Monat feiern. Sieben Tage lang sollt ihr in Laubhütten wohnen; wer in Israel einheimisch ist, soll in Laubhütten wohnen. — Auf daß eure Nachkommen wissen mögen, wie ich die Kinder Israels habe in Hütten wohnen lassen, als ich sie aus Mizrajim geführt hatte. Ich, der Ewige, euer Gott! Mosche verkündigte die Feste des Ewigen den Kindern Israels.

מניחים ס״ת שני אצל הראשון ואומרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים
וגוללים ס״ת שקראו בו, ופותחים ס״ת ב׳ וקוראים בו למפטיר בפ׳ פינחס.

וּבַחֹ֣דֶשׁ הָֽרִאשׁ֗וֹן בְּאַרְבָּעָ֥ה עָשָׂ֛ר י֖וֹם לַחֹ֑דֶשׁ פֶּ֖סַח
לַיהוָֽה׃ וּבַחֲמִשָּׁ֨ה עָשָׂ֥ר י֛וֹם לַחֹ֥דֶשׁ הַזֶּ֖ה חָ֑ג שִׁבְעַ֣ת
יָמִ֔ים מַצּ֖וֹת יֵאָכֵֽל׃ בַּיּ֥וֹם הָֽרִאשׁ֖וֹן מִקְרָא־קֹ֑דֶשׁ כָּל־
מְלֶ֥אכֶת עֲבֹדָ֖ה לֹ֥א תַעֲשֽׂוּ׃ וְהִקְרַבְתֶּ֨ם אִשֶּׁ֤ה עֹלָה֙
לַֽיהוָ֔ה פָּרִ֧ים בְּנֵֽי־בָקָ֛ר שְׁנַ֖יִם וְאַ֣יִל אֶחָ֑ד וְשִׁבְעָ֤ה
כְבָשִׂים֙ בְּנֵ֣י שָׁנָ֔ה תְּמִימִ֖ם יִהְי֥וּ לָכֶֽם׃ וּמִ֨נְחָתָ֔ם סֹ֖לֶת
בְּלוּלָ֣ה בַשָּׁ֑מֶן שְׁלֹשָׁ֨ה עֶשְׂרֹנִ֜ים לַפָּ֗ר וּשְׁנֵ֧י עֶשְׂרֹנִ֛ים
לָאַ֖יִל תַּעֲשֽׂוּ׃ עִשָּׂר֤וֹן עִשָּׂרוֹן֙ תַּעֲשֶׂ֔ה לַכֶּ֖בֶשׂ הָאֶחָ֑ד לְשִׁבְעַ֖ת
הַכְּבָשִֽׂים׃ וּשְׂעִ֥יר חַטָּ֖את אֶחָ֑ד לְכַפֵּ֖ר עֲלֵיכֶֽם׃ מִלְּבַד֙
עֹלַ֣ת הַבֹּ֔קֶר אֲשֶׁ֖ר לְעֹלַ֣ת הַתָּמִ֑יד תַּעֲשׂ֖וּ אֶת־אֵֽלֶּה׃ כָּאֵ֜לֶּה
תַּעֲשׂ֤וּ לַיּוֹם֙ שִׁבְעַ֣ת יָמִ֔ים לֶ֛חֶם אִשֵּׁ֥ה רֵֽיחַ־נִיחֹ֖חַ לַיהוָ֑ה
עַל־עוֹלַ֧ת הַתָּמִ֛יד יֵעָשֶׂ֖ה וְנִסְכּֽוֹ׃ וּבַיּוֹם֙ הַשְּׁבִיעִ֔י מִקְרָא־
קֹ֖דֶשׁ יִהְיֶ֣ה לָכֶ֑ם כָּל־מְלֶ֥אכֶת עֲבֹדָ֖ה לֹ֥א תַעֲשֽׂוּ׃

מי שברך. ומגביהין וגוללין. כשמגביהין הס״ת מביטין נגד הכתב של ס״ת ואומרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יברך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am vierzehnten Tage des ersten Monats findet das Überschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren statt. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest; sieben Tage werde ungesäuertes Brot gegessen. Am ersten Tage sei heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten. Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren darbringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben einjährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Öl eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Beim Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichtum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Diener, Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

במלכים ב' סמן כ"ג.

וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיַּאַסְפוּ אֵלָיו כָּל־זִקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלִָם׃ וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ בֵּית־יְהוָה וְכָל־אִישׁ יְהוּדָה וְכָל־יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִַם אִתּוֹ וְהַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל־הָעָם לְמִקָּטֹן וְעַד־גָּדוֹל וַיִּקְרָא בְאָזְנֵיהֶם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי סֵפֶר הַבְּרִית הַנִּמְצָא בְּבֵית יְהוָה׃ וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ עַל־הָעַמּוּד וַיִּכְרֹת אֶת־הַבְּרִית ׀ לִפְנֵי יְהוָה לָלֶכֶת אַחֲרֵי יְהוָה וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְאֶת־עֵדֹתָיו וְאֶת־חֻקֹּתָיו בְּכָל־לֵב וּבְכָל־נֶפֶשׁ לְהָקִים אֶת־דִּבְרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת הַכְּתֻבִים עַל־הַסֵּפֶר הַזֶּה וַיַּעֲמֹד כָּל־הָעָם בַּבְּרִית׃

נקלט קהלות מתחילים בחן.

וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת־חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֶת־כֹּהֲנֵי הַמִּשְׁנֶה וְאֶת־שֹׁמְרֵי הַסַּף לְהוֹצִיא מֵהֵיכַל יְהוָה אֶת כָּל־הַכֵּלִים הָעֲשׂוּיִם לַבַּעַל וְלָאֲשֵׁרָה וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמָיִם וַיִּשְׂרְפֵם מִחוּץ לִירוּשָׁלִַם בְּשַׁדְמוֹת קִדְרוֹן וַיִּשָּׂא אֶת־עֲפָרָם בֵּית־אֵל׃ וְהִשְׁבִּית אֶת־הַכְּמָרִים אֲשֶׁר נָתְנוּ מַלְכֵי יְהוּדָה וַיְקַטֵּר בַּבָּמוֹת בְּעָרֵי יְהוּדָה וּמְסִבֵּי יְרוּשָׁלִָם וְאֶת־הַמְקַטְּרִים לַבַּעַל לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלַמַּזָּלוֹת וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמָיִם׃ וַיּוֹצֵא אֶת־הָאֲשֵׁרָה מִבֵּית יְהוָה מִחוּץ לִירוּשָׁלִַם אֶל־נַחַל קִדְרוֹן וַיִּשְׂרָף אֹתָהּ בְּנַחַל קִדְרוֹן וַיִּדֶק לְעָפָר וַיַּשְׁלֵךְ אֶת־עֲפָרָהּ עַל־קִבְרֵי בְּנֵי הָעָם׃ וַיִּתֹּץ אֶת־בָּתֵּי הַקְּדֵשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה אֲשֶׁר הַנָּשִׁים אֹרְגוֹת שָׁם בָּתִּים לָאֲשֵׁרָה׃ וַיָּבֵא אֶת־כָּל־הַכֹּהֲנִים מֵעָרֵי יְהוּדָה וַיְטַמֵּא אֶת־הַבָּמוֹת אֲשֶׁר קִטְּרוּ־שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים מִגֶּבַע עַד־בְּאֵר שָׁבַע וַיְנַתֵּץ אֶת־בָּמוֹת

(II. Kön. 23, 1—9. 21—25.)

Der König schickte und ließ alle Ältesten aus Jehuda und Jerusalem versammeln, ging dann hinauf nach dem Tempel des Ewigen und mit ihm ganz Jehuda und alle Einwohner Jerusalems, die Priester, Propheten, wie auch das sämtliche Volk von klein bis groß; diesen las er alle Worte aus dem Buche des Bundes vor, welches im Tempel des Ewigen gefunden worden war. Der König stand auf dem Pfeiler und machte einen Bund vor dem Ewigen, ihm zu folgen, seine Gebote, Zeugnisse und Gesetze mit ganzem Herzen und ganzer Seele zu beobachten und die Worte des Bundes zu erfüllen, welche in diesem Buche verzeichnet sind, und das ganze Volk trat dem Bunde bei.

Der König befahl nun dem Hohenpriester Chilkijahu, den Priestern vom zweiten Range und den Verwaltern, aus dem Tempel des Ewigen alle Gerätschaften wegzuschaffen, die dem Dienste Baals, des Hains und des ganzen Himmelsheeres bestimmt waren; er ließ sie außerhalb Jerusalems in der Ebene Kidron verbrennen und die Asche nach Beth-El führen. Er schaffte auch die Pfaffen ab, die, von Jehudas Königen eingesetzt, auf den Opferhöhen in den Städten Jehudas und in den Gegenden Jerusalems geräuchert hatten, wie auch die Weihrauchopfer des Baal, der Sonne und des Mondes, der Planeten und des ganzen Himmelsheeres. Er ließ auch den Hain aus dem Tempel des Ewigen außerhalb Jerusalems nach dem Grunde Kidron bringen, ließ ihn daselbst zu reiner Asche verbrennen, welche er auf die Gräber des Volkes streuen ließ. Er ließ auch die Gemächer der geilen Buben im Tempel des Ewigen niederreißen, in welchem die Weiber Umhänge für den Hain webten. Hierauf ließ er alle Priester aus den Städten Jehudas zusammenbringen, entweihte die Opferhöhen, auf welchen die Priester geräuchert hatten, von Geba bis Beër-Scheba, zerstörte auch die Opferhöhen an den Toren und die an der Pforte des Stadt-

הַשְּׁעָרִים אֲשֶׁר־פָּתַח שַׁעַר יְהוֹשֻׁעַ שַׁר־הָעִיר אֲשֶׁר־
עַל־שְׁמָאוֹל אִישׁ בְּשַׁעַר הָעִיר: אַךְ לֹא יַעֲלוּ כֹּהֲנֵי
הַבָּמוֹת אֶל־מִזְבַּח יְהוָה בִּירוּשָׁלִַם כִּי אִם־אָכְלוּ מַצּוֹת
בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת־כָּל־הָעָם לֵאמֹר עֲשׂוּ
פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּכָּתוּב עַל סֵפֶר הַבְּרִית הַזֶּה:
כִּי לֹא נַעֲשָׂה כַּפֶּסַח הַזֶּה מִימֵי הַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר שָׁפְטוּ
אֶת־יִשְׂרָאֵל וְכֹל יְמֵי מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי יְהוּדָה: כִּי
אִם־בִּשְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ נַעֲשָׂה הַפֶּסַח
הַזֶּה לַיהוָה בִּירוּשָׁלִָם: וְגַם אֶת־הָאֹבוֹת וְאֶת־הַיִּדְּעֹנִים
וְאֶת־הַתְּרָפִים וְאֶת־הַגִּלֻּלִים וְאֶת כָּל־הַשִּׁקֻּצִים אֲשֶׁר
נִרְאוּ בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וּבִירוּשָׁלִַם בִּעֵר יֹאשִׁיָּהוּ לְמַעַן
הָקִים אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַכְּתֻבִים עַל־הַסֵּפֶר אֲשֶׁר מָצָא
חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן בֵּית יְהוָה: וְכָמֹהוּ לֹא־הָיָה לְפָנָיו מֶלֶךְ
אֲשֶׁר־שָׁב אֶל־יְהוָה בְּכָל־לְבָבוֹ וּבְכָל־נַפְשׁוֹ וּבְכָל־מְאֹדוֹ
כְּכֹל תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו לֹא־קָם כָּמֹהוּ:

המפטיר יגיד ברכות לאחרונות.

Der als Maphtir Aufgerufene betet die folgenden Schlußsegnungen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר
וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם
כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל
הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

kommandanten Jehoschua, links beim Eingange des Stadttores. Doch die den Opferhöhen gewidmeten Priester durften nun nicht mehr hinaufsteigen zum Altar des Ewigen, in Jerusalem; sondern sie genossen die ungesäuerten Kuchen ferner unter ihren Brüdern. Der König befahl dem ganzen Volke, wie folgt: Machet das Peßachopfer, dem Ewigen, euerm Gott, zu Ehren, sowie es in diesem Buche des Bundes vorgeschrieben ist. Denn ein solches Peßach ist seit der Zeit der Richter, welche Israel gerichtet hatten, nicht vollbracht worden, auch nicht während der ganzen Zeit der Könige Israels und Jehudas. Nur im achtzehnten Regierungsjahre des Königs Joschijahu ist ein solches Peßach dem Ewigen zu Ehren in Jerusalem vollbracht worden. Auch die Totenbeschwörer und die Zeichendeuter, die Terafim, und die Götzen, und all die Scheusale, die gesehen wurden im Lande Jehuda und in Jerusalem, rottete Joschijahu aus, um die Worte in Erfüllung zu bringen, die im Buche verzeichnet sind, welches der Priester Chilkijahu im Tempel des Ewigen gefunden hatte. Vor seiner Zeit war nie ein König seinesgleichen, der zum Eigen zurückgekehrt wäre von ganzem Herzen und ganzer Seele und mit ganzem Vermögen, ganz nach der Lehre Mosche's — auch nach seiner Zeit war nie ein solcher.

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ · עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא־יִנָּחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ · כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד :

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת · עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים :

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
תְּהִלָּה לְדָוִד · אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

לְדָוִד מִזְמוֹר׃ לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי־
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד׃ יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ
לְמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

תפלת מוסף ליום שני של פסח׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

אַדְּרֵי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל

חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה · מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ · מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר · מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה · וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה · בָּ״אַ יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Die Keduscha, bei der Wiederholung der שמנה עשרה v. Vorb. u. Gem. abwechselnd zu sprechen.

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר: קו״ה קָדוֹשׁ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: ח׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם · מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ · לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קו״ה בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: ח׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים: קו״ה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: ח׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ · וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים: קו״ה אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קו״ה יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ ·
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים
וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זְמַן
חֵרוּתֵנוּ · מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב
וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֶהוּ
מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי
כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס
מִיַּרְכְּתֵי אֶרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם · וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ הְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם:
וְאֶת מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב
לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת

יֹאכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנָיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם בְּמִרְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הָדְרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהָמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגָלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה

תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃ צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר׃ נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ׃ בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

לס"ז אֱ"וֵאֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃ יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃ יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ׃ יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם׃ וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla, und am Schluſſe ſpricht derſelbe das ganze Kaddiſch.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין
כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי
כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ.
נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ
מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא
אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה
הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצְּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל
שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם
מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה: הַקִּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר.
וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּדִית כְּרִשִׁינָה תִּשְׁעָה
קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ
יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רֻבַּע
(הַקַּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר אַחַת
מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר.
הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּדִית כְּרִשִׁינָה

שֶׁשָּׁטִין בָּהּ אֶת הַצְּפַרְדֵּעַ · כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה · יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצְּפַרְדֵּעַ · כְּדֵי שֶׁתֵּהָא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים, גָּדוֹל יי וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵ־לֹהֵי נְקָמוֹת יי אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יי מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יי עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בְּשַׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא · לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא · תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם · שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יי וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יי אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יי עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יי יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קדיש יתום.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם · וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגַבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד · אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ · כַּכָּתוּב

בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָֹה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת. אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ. לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם. מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְהוָֹה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: שיר היחוד.

למנחה נכנסים לבה"כ ומתפללים אשרי, ובא לציון וש"ע, וח"ק כדאתמול.

Zum Minchagebet versammelt sich die Gemeinde in der Synagoge. Das Gebet besteht aus: אשרי, ובא לציון, שמנה עשרה und halb Kaddisch wie am vorhergegangenen Tage.

לערבית במוצאי י"ט לחה"מ בימי החול אומרים והוא רחום וכו', ומתפללים ש"ע של חול ואומרים אתה חוננתנו במוכן הדעת ויעלה ויבוא בעבודה, ואחר התפלה אומר הש"ץ קדיש שלם ומברכים על ספירת העומר וסופרים: היום שני ימים לעומר, ומבדילים על הכוס, המבדיל בין קדש לחול, אבל אין מברכים לא על הנר ולא על הבשמים, ואומרים עלינו וקדיש יתום.

Zum Abendgebet, beim Ausgang der ersten Festtage und Beginn des Halbfestes (חול המועד) an Wochentagen betet man והוא רחום u. s. w. Alltagsschemone-esré wobei אתה חוננתנו und יעלה ויבא einzuschalten ist. Nach שמנה עשרה spricht der Vorbeter ganz Kaddisch und nimmt die Omerzählung vor (שני ימים). Hierauf folgt der הבדלה-Segen über Wein (המבדיל בין קדש לחול) mit Hinweglassung der Segnung über Licht und Gewürz. Hierauf עלינו und קדיש יתום.

ובמוצאי י"ט לשבת מתחילים ברכו וכו' ומתפללים כמו בשבת חה"מ, ויכלו ומגן אבות, ואין מזכירים בו של י"ט ואין חותמים רק בשל שבת (ובענין במה מדליקין נחלקו' הקהלות במנהגיהם יש שאומרי' אותו ויש שא"א) עליני, קדיש יתום.

Fällt der Festesausgang auf Freitag Abend, so beginnt man mit ברכו und betet wie am שבת חוה"מ; man betet ויכלו und מגן אבות schließt aber die ברכה nur mit מקדש השבת. Hierauf קדיש יתום und עלינו.

שיר היחוד ליום ראשון׃

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ הֱיוֹת הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי׃
עַד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְיָדִי׃ חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי׃

בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ׃ כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ׃
אֱלֹהֵי מָרוֹם בְּמָה אֲקַדֶּמְךָ׃ וּבַמָּה אִבָּרֵךְ לֵאלֹהֵי קֶדֶם׃

אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה׃ וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה׃
וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים׃ נִתָּחִים עֲרוּכִים עַל הָעֵצִים׃

וְאַף זְוִיּוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים׃ דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים׃
וְכַחוֹל סְלַת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן׃ בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֵן׃

וְלַאוְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים׃ וְלִקְטֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים׃
(וְאִלּוּ גֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת׃ יְהִי מְאִירוֹת כְּשִׁבְעֵי הַמְּאֹרוֹת׃)
(וּכְהַרְרֵי אֵל לֶחֶם הַפָּנִים׃ עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בַּפָּנִים׃)
וְיַיִן כְּמִטַּר הַשָּׁמַיִם׃ וְשֵׁכָר לַנֶּסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם׃

וְאִלּוּ כָּל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים׃ לְיוֹם מְשׁוֹרְרִים בְּכִנּוֹר רְנָנִים׃
וְכָל עֲצֵי עֵרֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים׃ כְּנֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים׃

וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם׃ וְהַכּוֹכָבִים מַמְסְלוֹתָם׃
וְכָל הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כְּלָהּ׃ אֵין דֵּי בָּעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה׃
הֵן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד׃ וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֶל הַכָּבוֹד׃
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ׃ וּבַמָּה נִבָּךְ לַאדוֹנֵינוּ׃

אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ׃ כָּל חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ׃
וַאֲנִי נִבְזֶה וְחֻדַּל אִישִׁים׃ נִמְאַס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים׃

וְאֵין לַעַבְדְּךָ כֹּל לְכַבְּדֶךָ׃ לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ׃
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי׃ כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי׃
וְרַב שְׁלוֹמִים לְךָ חָיָבְתִּי׃ כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי׃

וְלֹא חָיַבְתָּ לִי גְמוּלֶךָ · כָּל טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ · אַחַת לְרִבֹּא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָּא כְמוֹ · לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלְּךָ · לְךָ שָׁמַיִם אַף אֶרֶץ לָךְ:
יַמִּים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדֶךָ · וְכֻלָּם יִשְׁבְּעוּן מִיָּדֶךָ:

וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ · וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ · וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:

וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה · כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה:
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טְמְאָה · וַאֲנַחְנוּ עַל אַדְמָה טְמֵאָה:

שָׁשׁ אָנֹכִי עַל אִמְרֶיךָ · וַאֲנִי בָאתִי בְּרָכֶיךָ:
כִּי כָתוּב לֹא עַל זִבְחֶיךָ · וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:

עַל דָּבָר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם · לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם:
מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרַשְׁתִּי · מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי:

לַעֲבֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב · הֵנָּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב:
וְלֵב נִשְׁבָּר מְמִנְחָה טְהוֹרָה · זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:

זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ · חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:
מִזִּבְחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי · וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי:

רוֹם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוֹם עֵינַי · וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי:
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זִבְחֶיךָ · יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ:

וַאֲשַׁמְּיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶךָ · וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֲשֶׁר יָדָעָה נַפְשִׁי אַחֲבִירָה · אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה:

וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה · הַיָּכֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ · וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתוֹ:

חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ · שֹׁגִיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ:
עֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת · גָּדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת:

עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר · וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָּ · וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָּ:

חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ · וְאֵיזֶה שֶׁבַח אֲשֶׁר יְצַיְּעֲךָ:
גַּם מִשָּׂרָתֶיךָ לֹא רָאוּךָ · וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ:

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֶךָ · וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ:
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ · שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:

עַל כֵּן תִּבָּרֵךְ בָּרְאוּי לָךְ · בְּפִי קְדֻשָּׁךְ כְּבוֹדֵךְ וְגָדְלָךְ:
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱיָלוּתָם · כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:

יוֹדוּ פַלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם · וַיַּאַדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
וַיָּרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ · יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ:

אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים · וְיִשְׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים:
כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ · כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:

אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם · אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ברוך אתה יחיד ומיוחד ה׳ אחד ושמו אחד:

ליום שני·

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ · אַדִּיר אֵמֵל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
דַּרְכֵי שִׁבְחֶךָ קָצָתָם אֲסַפֵּרָה · מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אוֹמָרָה:

אֵין אֵלֶיךָ עֵרֶךְ בַּסֵּפֶר · אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא: וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֵה:

וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר · וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:

וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ· בִּצְבָאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:

אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ· וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יֵדָע· וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:

וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ· אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ:
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ· לֹא נֶאֶמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:

יְבֻלָּע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ· אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעִמָּדִי לֹא כֵן אָנֹכִי· וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטֹא וְחִכִּי:

אֲסַפְּרָה לְאַחַי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל· וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים· מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:

וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי· לִי יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי:
בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי· לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי:

וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר· כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר:
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ· וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ:

וַאֲבָרֶכְךָ בְּכָל עִנְיָנַי· וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדֹנָי:
גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ· וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:

כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ· כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ:
וְאֹמְרָה נָּא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ· וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ· חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה· עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ:

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם· אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם:
הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים· וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים:

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלָּלוּ· וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:
דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ· וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ:

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנָחְנוּ:
עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ:
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

עֵד אַתָּה בְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ. וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתָךְ. לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ:
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ. נַעֲבֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ:

וְהִגַּנוּ עַל יִחוּדֶךָ. יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ:
בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:
אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:
אֵין קִצֶּה אֶל גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ:

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
אֵין צַד וְצֵלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרוֹחַב וְאֹרֶךְ (נ״א ועומק) לֹא יַמְצִיעוּךָ:

(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תּוֹךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:)
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:

וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע:
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

לְיוֹם שְׁלִישִׁי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:

אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרָאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מַמְמִית וְאֶת כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַתָּה מַעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹרָעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:

מָוֶת וּמַרְוֵה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְנַגֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:

לֹא יָחוֹלוּ וְקָנָה וּבַחֲרוּת. עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׁכְחָה וֶעָצָב. וְרִמָּיוֹן נוֹצַר וְכָל דְּבַר קֶצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֹּשֶׁם. אַף לֹא תִּרְמֶה אֶל כָּל נֶשֶׁם:
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוֹל סִבַּבְתָּם. אֶל רֹאשִׁיתָם וְלַאֲחֲרִיתָם:

כִּי הַבְּרוּאִים בְּגִבּוֹל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוֹל הִקְפְתָּם:
וְלִךָ אֵין גְּבוֹל וְלָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעָצְמֶךָ:
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:

כִּי מֵרֹם כָּל יְצִיר הָיִיתָ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֹאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָּם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים:

כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם:
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁבַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
אַתָּה בְּרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:

הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם · כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר · לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:

אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא · כְּלִי נָטוּת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת הַכֹּל בָּאַחַת תִּרְאֶה · לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:

כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יָחִד · עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת · וַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת:

אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם · בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תֵאָרֵךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:

אֶצֶל עֲצָתְךָ גְּוַרְתֶּךָ · לֵקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר · מְבֻלֵי עִוָּרוֹן וּמְבֻלֵי חוֹסֶר:

מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֵאָבֵד · וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
בְּלֹא אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת · וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת:

יְכוֹלֶת יְיָ בְּחֻפְצוֹ קְשׁוּרָה · וּבְרָצוֹת יְיָ לֹא אֻחֶרָה:
אֵין דָּבָר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד · עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:

אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם · הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ · אֶל עַבְדֶּיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֶךָ · דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֶךָ:
כִּי מִמְּךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה · בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה:

בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא · מְפִינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה · לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רְוָחוֹת · אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת ·
לְמַרָּחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ · לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:

אֲגוּרִים אֲחוּדִים תּוֹךְ וְסוֹף רֹאשׁ · פֶּה וְלֵב אֶבְלוֹם מְדֻרוֹשׁ וּמְחֻרוֹשׁ:

גָּבָהּ וְעֹמֶק נָעוּצִים כְּסוֹבֵב. חֲכַם לֵב וְנָבוֹן לֹא יִלָּבֵב.
סוֹבֵב (נ"א סוכל) הַכֹּל וּמְלֵא אֶת כֹּל. וּבְהֱיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לְךָ וְאֵין בֵּינוֹתֶךָ:

אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוֹרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעוֹצֶם יְחוֹרֶךָ:
וְאֵין בְּתוֹךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:
מִקְרָה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמַן וְעֵרֶעֶר וְלֹא כָּל שִׁמְצָא:

כָּל זְמַן וְכָל עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:
כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ:

כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ. כְּגָדְלָתְךָ תְּבוּנָתֶךָ:
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:

זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה:
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תִּמְלָאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:

מִבְּלַעְדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבְּלַעְדֵי עֻזְּךָ אֵין עֻזָּרָה:
אֵין נִכְבָּד כִּי אִם כִּבְדָתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גְּדַלְתּוֹ:

כָּל נָקִי וְכָל טוֹב מְיֻחָד. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֶסְדֶּיךָ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:

אֵין עוֹד זוּלָתְךָ חַיֵּותֶיךָ. חַי וְכֹל תּוֹכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבְהֱיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ:

לֹא לְחֻצּוּךָ וְלֹא חִסּוּךָ. יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מַעֲטוּךָ:
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְדַּלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלֹאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:

בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם. וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמָּיִם:
לֹא קֻרְבוּךָ וְלֹא רִחֲקוּךָ. כִּי כָל קִירוֹת לֹא יַחְלִקוּךָ:

זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָּ · וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יַהֲדֹפֶךָּ:
אַף כָּל מְנוּפַת לֹא תְמַנְפֶךָּ · אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׁרָפֶךָּ:

לַהֲוָיוֹתֶךָ אֵין חֶסְרוֹן · וְלִיחוּדְךָ אֵין יִתְרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה · חוֹסֵר וְעוֹדֵךְ בְּךָ לֹא יִהְיֶה:

וְשִׁמְךָ מֵעִידְךָ כִּי הָיִיתָ · וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ · נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:

שָׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל · שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל ·
שְׁמוֹת יִקָּרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ · בְּתוֹקֶף יִקָּרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי·

אָרוֹם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי · אַנְוֶה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
אֵיחַד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם · וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פַּעֲמָיִם:

אֵל חַי אֶחָד הוּא בָּרָאנוּ · אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא · לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי · עָלַיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיַּי:

אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים · לֹא יָכִילוּ וַעֲמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים):
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וָרָב אוֹנִים · אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

אֱלֹהַּ עוֹשִׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי · אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצֻלִּי:
בּוֹרֵא כֹּל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל · בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר · מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא יִבָּצֵר:
גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים · עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה · מְהֻדָּר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גְּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא. וּגְדָל כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה:

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:
הוֹדִי דָגוּל הוּא מֵרֻבָּבָה. אֵל בָּעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה:

הַיָּן יָתִיב בְּעַתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין:
הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל בְּנֵי עֲבָדָיו. הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו:

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל. בָּשָׂר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל:
הַאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעַד. יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(וַאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ. לְהַלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:)
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:

הֶ אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרַת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ:
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:

חַי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד הֲעָה. טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה:

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:
יוֹעֵץ וְגִבּוֹר מִי יְפִירֶנָּה. וַיַּחְתּוֹךְ וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה:

(יָפֶה הוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ. יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:)
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:

(כְּגֶשֶׁר עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים. נָשָׂא עֲבָדָיו וְיִשֵּׂר הֲדוּרִים:)
(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל. כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כְּנָחַל:)

(כְּדוֹב שַׁכּוּלוּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:)
כְּבִיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:

(כְּאֶרֶז בָּחוּר בְּגֶדְלָתוֹ. כְּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עִנְוָתָנוּתוֹ:)
(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עוֹז אַהֲבָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:)

(כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיָּעַר · כֵּן דּוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:)
(כְּבִיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל · נוֹקֵם וְכַסֵּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:)

(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי · אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:)
(כְּוֹבְדִי יְיָ לֹא אֲמִירֵנוּ · הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ:)

(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם · אַל יְהִי הַכְּגֵר וְכָאִישׁ נִדְהָם:)
(כְּרוֹעֵה גְּבוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכָל · צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל:)

(כְּגִבּוֹר אֵין אֶיָל וְכָאוֹרֵחַ · נָם וּבוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ:)
(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹבָיו · כָּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו:)

(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשִׁמְיר יָשִׁית · וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף זַיִת:)
(כְּשִׁמְיר וְשִׁית צָרִים יְמַגֵּן · כְּצִפָּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:)

(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא · כְּמִלְקוֹשׁ וְכַסֵּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:)
כְּנֶשֶׁר יָרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו · וּכְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:

כְּצִפָּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן · וּכְצֵל כְּנָפָיו רָנָנוֹת נְגַנּוּ:
(לְבַדּוֹ(יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת · עוֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:)

לְצָבְי וְעוֹפֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי · כִּי יַקְדִּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים · וְינַשְּׁאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:

לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לִבָּבִי · כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:
(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:)

מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ · וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי · צוּר יְלָדָנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:

מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי · מְגַדֵּל עוֹז שֵׁם יְיָ מָנוֹסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגַּב לָנוּ · הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:

מְגִדּוֹל יְשׁוּעוֹת מַשָּׁעָן יְהִי לִי · מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:

מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ. בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְעָרָה. הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קְצָרָה:

מָקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֱעֱזוֹב כִּי מָעוּז אֵל:

מָגֵן יְשֵׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:

מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בּוֹ:

נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:

נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ:

נֵצַח יְשׁוּרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים:

נִקְדָּשׁ וְנַעֲרִץ אֱלֹהֵי קְדוֹשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי:

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵימָה. לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:

נְרֵי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ. עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר לְרַגְלִי דְּבָרוֹ:

סוֹמְךָ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִּשְׁעִי:

סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסָתְרִי. סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סֵעֲדִי וְסִבְרִי:

סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְּטֵנוּ:

עִוּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי. עֶלְיוֹן עוֹז לִי אַל יְהִי עָרִי:

עִיר וְקַדִּישׁ שֵׁת סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:

עֵר מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שׁוֹמֵר בְּרִית וָחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו:

פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְרִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:

פַּחַד יִצְחָק יְתֵן פַּחְדּוֹ. עַל צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:

פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק. כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק:

צָרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לַעֲמוֹ צָרָיו כּוֹפֶר:

צַח וְאָדוֹם דּוֹד בְּצָבָאָיו אוֹת. עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים · אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ · שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשּׁוֹת · כְּתוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשַׁלְּשׁוֹת:
קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא · מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשׂוֹנְאָיו · קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה · כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל · וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ · לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים · מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וָעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר · לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדָּר:
שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים · שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים:
שַׂגִּיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ · יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם · כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה · תּוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כַּכְּפִיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי · הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תִּתַּמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים · הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרוֹעִים (נ"א רֵעִים:)
תִּתְחַסָּד תִּתַּבָּר עִמָּם · וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהֻמָּם:
תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל · תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי · תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי · מִמְּעֵי אִמִּי גוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד · כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה: נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:

לֹא לִמְּדוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֵבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים. תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקָר מֵאִתְּךָ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בִּיחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבְמַלְאכְתֶּךָ אֵין זָר עִמָּךְ:

לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ. בְּחַדֶּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבִינוֹתָ.
מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:

קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמַעֲשֶׂיךָ הֵן יָדָעְנוּ:
שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:

לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְטַרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתִי לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְטָרַכְתָּ כֹּל:

כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלְאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ:

אֵין יָצִיר זוּלָתְךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (כ"ו מלאכתך):

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל׃ כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל׃

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃ כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ׃
אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא׃ וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא׃

מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת׃ אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת׃
אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ׃ אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ׃

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ׃ אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ׃
כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ׃ וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ׃

אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ׃ אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ׃
אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ׃ אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ׃

אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ׃ אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ׃
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ׃ אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ׃

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶיךָ׃ אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ׃
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ׃ וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃

כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים׃ בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים׃
וְאַשָּׁף וְחַרְטוֹם לֹא יְלַחְצוּךָ׃ וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ׃

לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים׃ כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים׃
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים׃ לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים׃

לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ׃ לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ׃
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ׃ לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ׃

עֲצָתְךָ תָפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים׃ וְעֻזְּךָ מַחְלִישׁ לֵב אַמִּיצִים׃
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה׃ וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה׃

אַתָּה מִקְוֶה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה׃ לְךָ כָּל מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תְּרַוֶּה׃
וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם׃ וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם׃

לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ · וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:

סָתוּר מִכָּל סָתוּר וְעָמוּם · מִכָּל עָמוּם וּמִכָּל כָּמוּם:
דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל · צָפוּן וְיָכוֹל מִכָּל יָכוֹל:

נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם · מִכָּל נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן · מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן:

חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק · לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה · יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:

לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה · לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מְקֹרֶה וְעֲרַעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל · וְחֶבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם אוֹפֶל:

וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע · וְלֹא כָּל טַעַם אֲשֶׁר שִׁשָּׁעֵבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת · וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:

וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הַרְהוֹרִים · נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁיעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלַּהַגְבִּילֵהוּ · מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפָרְסְמֵהוּ:

בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ · בְּמַדָּעֵנוּ לְמְצֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יָדַעְנוּהוּ · אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:

שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד · חַי וְכֹל יוֹכֶל וְחָכָם מְיוּחָד:
כִּי הוּא הָיָה לִכֹּל קוֹדֶם · עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:

בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל · יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם · יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פָּעָלָם:

בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם · יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֶם לְכֻלָּם · יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:

וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ · בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:

לְמַמֶּשׁ וְגוֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ· לְטָפֵל וְתוֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:

וְלֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב· וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:

*כָּל הַנִּבְרָאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים· וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:

וְשֶׁבַע כַּמָּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נְדוֹת· וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:

הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד· כִּי הוּא בְּרָאָם כֻּלָּם יָחַד:

כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוֹפוּ· הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוּפוּ:

וְאַתָּה תַעֲמוֹד וּתְכַלֶּה כֻּלָּם· כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

---

*) כל הנראי' וכו' הל' הזה בעצמו הוא לר' סעדי' גאון ז"ל במאמר שני מספרו האמונו', וכלאו המפרשים כולם לעמוד על סודו להעדר ידיעתם בחכמת ההגיון, לכן אבארהו: ידוע כי כל הנמצאים לא ימלטו מהיותם או עצם או מקרה, ומבואר בהגיון להרמב"ם שערי' וברוח חן לאבן תבון פ"י ובפירושו למלות זרות למורה כי הסוגים העליוני' לכל הנמצאי' הם י' מיני' אשר קראו עשר' מאמרות, והסוג העליון והראשון הוא העצם, והתשעה האחרים הם מקרים המשיגים לעצם והם הכמות והאיכות והמצטרף והאנה והמצב והמתי הוא הזמן והלו הוא הקנין והפועל והמתפעל; ויאמר בן רשד כי במאמר הכמות ימצאו שבעה מיני' והם המספר, והגשם, והשטח, והקו, והמאמרים, והזמן והמקום; ומספר מיני הפועל והמתפעל הם ששה כמספר מיני התנועות והנדידות המשיגים לעצם בהשתנותו, שנים מהם במאמר העצם והם ההווי' וההפסד שהם שנוי ימצאו בעצם מצד עצמו והוא שיפשוט צורה וילבש צורה אחרת וישתנה מעצם אל עצם אחר, ושני' מהם במאמר הכמות והם הצמיחה והיינו השינוי מקטנות לגדלות, וההיתוך והוא שינוי מגדלות לקטנות, ואחד במאמר האיכות והוא השינוי בתכונותיו ממראה אל מראה או מקור אל חום וכדומה, והוא הנקרא שינוי בסתם, ואחד מהם במאמר האנה והוא ההעתק ממקום אל מקום; ויאמר עוד כי לכל גזירה ר"ל לכל מאמר גוזר וחותך יתכנו ג' מיני ביאור, ביאור בגדר והוא אשר יתחבר מסוג והבדל כאמרנו האדם הוא חי מדבר, וביאור בחוק והוא המתחבר מסוג וסגולה או מקרה כאמרנו האדם הוא חי צוחק או חי כותב וכדומה, וביאור אינו לא בגדר ולא בחק והוא המתחבר ממין ומקרה כאמרנו כראובן שהוא אדם לבן או סופר מהיר; ושלש עתות הם החולף וההוה והעתיד, ושלש מדות הם הם הידועות בשם ג' רחקים שהם האורך והרוחב והעומק, והם צורת הקו והשטח והגשם; והנה הענינים הנזכרים הם מקיפים כל הנמצאות עם משיגיהם ומשיגי משיגיהם וכולם שינויים בגשמים ובמקריהם לכן אין גם אחד מהם בבורא ית' כי הוא בורא כל עצם וכל מקרה והוא מרומם מכל שינוי והשתנות ואין כח ברעיון לתפוס בו כל מאומה.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא׃ וְלֹא יִדָּמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ׃
כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ׃ וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ׃

אָז (נ״א אַף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים׃ מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם׃ וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם׃

נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם׃ רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם׃
עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ׃ וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר בְּנֶגְדֶּךָ׃

סוֹעֵד אֵין מִי יְסָעֲדֶךָ׃ הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ׃
בְּכֹחֲךָ אָז בֵּן עַתָּה וָרַעְתָּךְ׃ וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אַתָּה׃

וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ׃ כִּי בְמִלֹּאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ׃
כִּי בִרְצוֹנְךָ כָּל יְצוּרֶיךָ׃ וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ׃

וְלֹא אִחַרְתּוֹ וְלֹא מִהַרְתּוֹ׃ הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ׃
מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ׃ וְאֶת הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ״א כְּלִי) פָּעָלְתָּ׃

וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ׃ בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ׃
זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשֵׂאוֹת׃ מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת׃

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָּבָר הוֹקָשָׁה׃ רְצוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחֲךָ עוֹשָׂה׃
לִפְעָלָתְךָ לֹא דָמִיתָ׃ אֶל כָּל תּוֹאַר לֹא שָׁוִיתָ׃

וְלֹא קָרְמָה לְמַלֹּאכְתְּךָ מְלָאכָה׃ חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה׃
לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאִחֲרוּ׃ וְעַל חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסָרוּ׃

מִכָּל חֶפְצְךָ לֹא שָׂכַחְתָּ׃ וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ׃
לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ׃ וְדָבָר רַק בָּם לֹא פָּעָלְתָּ׃

אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם׃ וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם׃
הַחְלוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם׃ בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כְּלִיתָם׃

מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם׃ בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם׃

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ:
וְעַד לֹא כָּל חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לִפְנֵי אוֹכֶל תִּתֵּן אֹכֶל:

וּמָזוֹן וּמְכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:
שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֱכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֵדֶר מְאוֹרוֹת מְמוּל שַׂלְמָה:
בְּמֶרֶם כָּל יְצוּר מְאוֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאוֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:

אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד לֹא אוֹרַג גְּאוּת לָבֵשׁ:
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם. בְּמִתִּיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מָזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ טָמֵא. וְעוֹף יָעוֹפֵף עַל (פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם:
עֵשֶׂב וְחָצִיר לָבְשָׁה אַדְמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:

בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גַּן נָטַעְתָּ. אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:

כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:
לַהֲעָלוֹת מֵהֶם בְּקָר וָצאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:

עָשִׂיתָ לוֹ כְּתוֹנֶת לְשֶׁרֶת. לְהַדֶּרֶת קוֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת:
שַׁמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:

לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אַדְמָה. צָרְכֵי אָדָם וְכֶלֶם בְּהֶכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְלוּ:

רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹרוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶךָ:

שיר היחוד ליום השבת׃

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ׃ יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ׃

וְעַל כָּל פּוֹעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה׃ חֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה׃

בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם׃ אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם׃

כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ׃ רַב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃

וּבְמִצְרַיִם הֶחְלוֹתָ׃ לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד גַּעֲלִיתָ׃

עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹתְךָ בָהֶם׃ שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם׃

בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ׃ הַיָּד הַגְּדוֹלָה וַיִּירָאוּ׃

נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לָךְ׃ שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלָךְ׃

וְדִבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם׃ וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם׃

יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר׃ בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבָר׃

תַּתָּה לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם׃ וְכַעֲפַר שְׁאֵר וּמִצּוּר מָיִם׃

תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים׃ יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים׃

בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת׃ אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת׃

וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמִרְעֶה שָׁמֵן׃ וּמֵחַלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן׃

בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ׃ וַיְפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ׃

וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ׃ יָמִים צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ׃

כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק׃ אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק׃

וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ׃ לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ׃

בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ׃ יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ׃

הֱטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים׃ כֵּן תֵּיטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים׃

יְיָ תָּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ׃ כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ׃

אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב׃ וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵיטִיב׃

יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה׃ כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא׃

וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ׃ וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ׃

זִבְחֵי צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה׃ וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה׃

וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ׃

וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ׃ הַבֶּט־נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ׃

בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל עַמְּךָ בֵּרַכְתָּךְ סֶּלָה:
וְתָמִיד נִסְפֹּר תְּהִלָּתֶךָ. וְנִתְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

וּמְבֹרָכְתְּךָ עַמְּךָ יְבָרֵךְ. כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בּוֹרְאִי. וַאֲבָרְכָה כָּל יְמֵי צֶבְאִי:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֵהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי לֵהּ הִיא: וְנֶאֱמַר נַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֶׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבֹדֶךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד.

כשפותחין ארון הקדש לאנעים זמירות יש לאמר ד' פסוקים אלו.
שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶךָ. לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מֵרֵי דְבָרִי בְּכִבּוֹדֶךָ. הוֹסֶה לִבִּי אֶל הוֹרֶיךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
ע"כ א"ב.
אֲסַפְּרָה כְּבוֹדֶךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְרַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּית הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כָּנוּ לְתִקְוַת פְּעֻלָּתֶךָ:

דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:

הִמְשִׁילוּךָ בְּרֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דִּמְיוֹנוֹת:

וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:

טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:

יִתְפָּאַר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:

מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחוּרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדֹם. פּוּרָה בְּדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לֶעָנָו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ. דּוֹר וָדוֹר עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כַּשִּׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ.

כשהחזן אומר ומפני חטאנו תאמר זה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שכל טפה וטפה קרי שיצא ממני לבטלה ומכל ישראל בכלל ובפרט שלא במקום מצוה בין באונס ובין ברצון והנשמות העשוקות בקליפות הנפוצים מארבע כנפות הארץ והנשמות דאזלין ערטלאין הנפזרים בין הגוים ועל ידי זה חרב עירנו ושמם בית מקדשנו וגלה יקרנו ונטל כבוד מבית חיינו תפליטם הקליפות כל הניצוצות הקדושות שבעולם ויחזרו לקבצם בקדושה שנית וקרב פזורנו מבין הגוים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ ויקוים בנו מקרא שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך ויקוים בנו באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם בכח השם הקדוש הזה בי"ט ובשם הקדוש הזה חב"ו היוצא מפסוק "חיל "בלע "ויקיאנו שתחזירם למקום קדושה ויגאלגו נאולת עולם לחבר האוהל להיות אחד:

אין נשיאת כפים בפחות מעשרה והכהנים מן המנין. אפי' מתפללין בבית שאין שם ס"ת נושאין כפיהם. נתפשט המנהג באלו המדינות שאין הכהנים נושאים כפיהם אלא בימים טובים שהם ימי שמחה וטוב לב הוא יברך כי צריך שיהיה המברך בשמחה, ומטעם זה האבל אינו נושא את כפיו, וצריך האבל לצאת מבה"כ כשהכהנים רוחצין ידיהם לעלות לדוכן, שלא יהא בבה"כ כשהש"ץ קורא כהנים שלא יעבור בג' עשה. כהן שעומד בתפלה והחזן מגיע לרצה פוסק ועולה, ואם יש שם כהנים אחרים אינו פוסק. לא יעלו הכהנים לדוכן במנעלים. ואע"פ שנטל ידיו שחרית חוזר ונוטל ידיו. והלוי ייצק מים על ידיו, אם אין לוי בבה"כ ישפכו הבכורים המים על ידיהם, ואם אין בכור בבה"כ ולא לוי ישפוך הכהן עצמו על ידיו ולא ישראל. כשמתחיל הש"ץ רצה יעקרו הכהנים שבבה"כ רגליהם לעלות לדוכן, וכשעומדין על הדוכן יאמרו זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת

לכהנים: שצויתנו לברך את עמך ישראל | להעם: שצוית הכהנים לברכנו

ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

ומאריכין בתפלה זו עד שיכלה מפי הציבור אמן שלאחר הטוב שמך וכו' כדי שיענו הציבור אמן על תרווייהו. ועומדים הכהנים עם פניהם כלפי היכל עד שיתחיל הש"ץ כהנים בקול רם ואז מחזירין פניהם כלפי העם ולא יחזירו פניהם בין בתחלה בין בסוף אלא דרך ימין ומברכין.

ומגביהין ידיהם כנגד כתפיהם ופושטין ידיהם וחולקין אצבעותיהן, ומכוונין לעשות ה' אוירים בין שני אצבעות לשני אצבעות אויר אחד ובין אצבע לגודל ובין גודל לגודל לקיים מציץ מן החרכים. אין לכהנים לנגן אלא ניגון אחד מתחלה ועד סוף, כדי שלא יבואו לידי טירוף דעת. בשעה שהכהנים מברכין את העם לא יביטו ולא יסיחו דעתם אלא יהא פניהם כלפי מטה כמו שעומדין בתפלה. אלו מקומות שהכהנים הופכין פניהם

לדרום ולצפון: יברכך· וישמרך· אליך· לך· שלום·

וצריך הכהן לכוון במלת יברכך שהאל ית"ש ישפיע חכמה על ישראל. ובמלת וישמרך יכוון שהאל ית"ש יתן בנים לישראל, ובמלת יאר יכוון שהאל ית"ש יוסיף חיים לישראל. ובמלת ויחנך יכוון שהאל ית"ש יברך את ישראל בנשיאת חן. ובמלות ישא ה' פניו אליך יכוון שהאל ית"ש יברך את ישראל בעושר וממשלה. ובמלות וישם לך שלום יכוון שהאל ית"ש יברך את ישראל בברכת שלום כמשמעו.

ע"כ מצאתי כוונות האלו כתובים בשם ספר יצירה, ונראה שעל כן נהגו קדמונינו להאריך קצת בניגונים לכוין כל אלה והם כוונות הפשוטות שכל כהן יכול לכוין בזה, ומי שבא בסוד ה' ימצא כוונות גדולות על פי הסדר בכתבי האר"י ז"ל.

וכל אדם יכוון לברכת כהנים ויהא פניו כלפי הכהנים ולא יסתכל בהם. והאנשים הנוהגים לאמר פסוקים מעין כל מלה ומלה של ברכה יהיו מהרים לאמרם בשעה שהש"ץ מנגן דוקא אבל לא כשהכהני' מנגנים. והש"ץ מקרא את הכהנים מלה במלה עד שסיימו פסוק ראשון, ואז הקהל עונין אמן, וכן אחר פסוק שני ואחר פסוק שלישי:

רצה לש"ץ.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן· אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם· וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים· וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

הש"ץ מסיים: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד: מודים וגו'.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד· צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר· נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ· בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

---

*) ותערב עליך כצ"ל, כמש"כ החכם ראב"ע בצחות דף כ"ט ב', יע"ש ודו"ק.

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

בר"ס וי"כ וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: סס"ז בקול

והכהנים מנגנין בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סס"ן מקרא.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ: כשהכהנים מנגנין וישמרך ושומרי זה.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חָלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה
הוּא וְיִהְיוּ רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין
שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם
כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רָפְאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם
הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה בֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פְּנֵיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וַיְחָנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבי"ע.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. (וּמָצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פְּנֵיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

נוצרי ליון כתוב זלא יאמר אלא שלום הרבון רק יאמר זס:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חַסְדֶּיךָ וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁטַּת הַגְּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא בְּוַעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְבַּת כֹּהֲנִים הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתַתֵּר־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצַמְצוּם בְּהַתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלָבוּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ

תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוֹ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְרָכַי, וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיךָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי

(וִימֵי אָבִי וְאִמִּי) (וִימֵי אִשְׁתִּי, וּבָנַי, וּבְנוֹתַי)

בְּטוֹב וּבִנְעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל **אָמֵן:**

נאָכדעם דיא פריעסטער דען זעגען בעענדיגט, שפריכט דיא געמיינדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָם, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

הכהנים יזהרו בנעילת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ואם נגעו יחזרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

ר״הו״כ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

שיר של יום.

Am Sonntag. היום ראשון בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Am Montag. היום שני בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר
אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן
יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע
לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ
כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזַתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה:
בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן
רָאִינוּ בְּעִיר יְהוָה צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ
עַד־עוֹלָם סֶלָה: דָּמִינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ:
כִּשְׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה

יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח־הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן
מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם
לְחֵילָהּ פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

Am Dienstag. היום שלישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פכ מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה:
שִׁפְטוּ־דָל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד
רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ
יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי
עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ:
קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִּנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

Am Mittwoch. היום רביעי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צד אֵ־לֹהִים יְהוָה אֵ־לֹהִים נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים יְהוָה עַד־מָתַי
רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:
עַמְּךָ יְהוָה יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ
וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא יָבִין אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנַטַּע
אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הַיִסַּר גּוֹיִם הֲלֹא
יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְהוָה יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם
כִּי הֵמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ וּמִתּוֹרָתְךָ
תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת:
כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב

מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים
מִי־יִתְיַצַּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְהוָה עֶזְרָתָה לִּי
כִּמְעַט יִשְׁכְּנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי
חַסְדְּךָ יְהוָה יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ
יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי: הֲיַחְבְּרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלֵי־חֹק:
יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְהוָה לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם
וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

Am Donnerstag. היום חמישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל:
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת יְהוֹסְפוֹ שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ
עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי
מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ
וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֱנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה:
שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה
בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת
לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי
יְהַלֵּכוּ: כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי:
מְשַׂנְאֵי יְהוָה יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִלֵהוּ
מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָּ:

Am Freitag. היום ששי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת ׀ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת ׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

Am Sabbat. היום יום שבת קודש שבו היו הלויים אומרים במקדש

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים ׀ כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

Div.Sch.
BM
675
.F45
H4
1905
v.1